Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B** **AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/83/EK IRÁNYELVE**

(2002. november 5.)

az életbiztosításról

(HL L 345 , 19.12.2002, o. 1)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács 66/2004/EK irányelve (2004. április 26.)	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/1/EK irányelve (2005. március 9.)	L 79	9	24.3.2005
►**M3**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/68/EK irányelve (2005. november 16.)	L 323	1	9.12.2005

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/83/EK IRÁNYELVE

(2002. november 5.)

az életbiztosításról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésére és 55. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([3]),

mivel:

(1) A közvetlen életbiztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1979. március 5-i 79/267/EGK első tanácsi irányelvet ([4]), a közvetlen életbiztosítási tevékenységre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról, a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról, valamint a 79/267/EGK irányelv módosításáról szóló, 1990. november 8-i 90/619/EGK második tanácsi irányelvet ([5]) és a közvetlen életbiztosítási tevékenységre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról, valamint a 79/267/EGK, illetve a 90/619/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. november 10-i 92/96/EGK tanácsi irányelvet (harmadik életbiztosítási irányelv) ([6]) több alkalommal alapvetően módosították. Mivel további módosításokra fog sor kerülni, az irányelveket az érthetőség érdekében át kell dolgozni.

(2) Az életbiztosítási tevékenység megkezdésének és gyakorlásának elősegítése érdekében alapvető fontosságú a nemzeti felügyeleti jogszabályok között fennálló bizonyos eltérések megszüntetése; mivel e cél eléréséhez és ugyanakkor az összes tagállamban a biztosítottak és a kedvezményezettek megfelelő védelme érdekében össze kell hangolni az életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézetektől megkövetelt pénzügyi garanciákra vonatkozó rendelkezéseket.

(3) Szükséges a belső piac fejlesztése az életbiztosítás terén mind a tagállamokban való letelepedési jog, mind a szolgáltatásnyújtás szabadsága szempontjából, hogy megkönnyítse a Közösségben székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára szolgáltatásaik tagállamokban történő nyújtását, így téve lehetővé a biztosítottak számára, hogy ne csak a saját országukban letelepedett biztosítókhoz fordulhassanak, hanem olyan biztosítókhoz is, amelyeknek a központi ügyvezetés helye a Közösségben van, de más tagállamokban telepedtek le.

(4) A Szerződés alapján tilos minden hátrányos megkülönböztetés a szolgáltatásnyújtás szabadságát illetően azon az alapon, hogy valamely vállalkozás nem abban a tagállamban telepedett le, amelyben a szolgáltatásokat nyújtja; mivel ez a tilalom bármilyen,

([1]) HL C 365. E, 2000.12.19., 1. o.
([2]) HL C 123., 2001.4.25., 24. o.
([3]) Az Európai Parlament 2001. március 15-i véleménye (HL C 343., 2001.12.5., 202. o.), a Tanács 2002. május 27-i közös álláspontja (HL C 170. E, 2002.7.16., 45. o.) és az Európai Parlament 2002. szeptember 25-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).
([4]) HL L 63., 1979.3.13., 1. o. A legutóbb a 2002/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 77., 2002.3.20., 11. o.) módosított irányelv.
([5]) HL L 330., 1990.11.29., 50. o. A 92/96/EGK irányelvvel (HL L 360., 1992.12.9., 1. o.) módosított irányelv.
([6]) HL L 360., 1992.12.9., 1. o. A 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.) módosított irányelv.

▼B

a Közösségben lévő telephelyről nyújtott szolgáltatásra vonatkozik, függetlenül attól, hogy az valamely vállalkozás központi ügyvezetésének helye, képviselete vagy fióktelepe.

(5) Ez az irányelv ezért fontos állomást jelent a nemzeti piacoknak egy integrált piaccá történő összeolvasztásában, és ezt az állomást ki kell egészíteni egyéb közösségi eszközökkel avégett, hogy függetlenül attól, hogy ők maguk kezdeményezik-e, minden biztosított számára lehetővé váljon bármilyen biztosító igénybevétele, amelynek a központi ügyvezetésének helye a Közösségben van, amely vállalkozását ott végzi, akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján, ugyanakkor megfelelő védelmet biztosítva számukra.

(6) Ez az irányelv annak a már elfogadott közösségi joganyagnak képezi részét, amely magában foglalja a biztosítóintézetek éves és összevont (konszolidált) éves beszámolójáról szóló, 1991. december 19-i 91/674/EGK tanácsi irányelvet ([1]).

(7) Az elfogadott megközelítés szerint olyan összehangolást kell megvalósítani, amely alapvető fontosságú, szükséges és elégséges az engedélyek és a prudenciális ellenőrző rendszerek kölcsönös elismerésének eléréséhez, lehetővé téve ezáltal egyetlen, az egész Közösségben érvényes engedély kiadását és a székhely szerinti tagállam általi felügyelet elvének alkalmazását.

(8) Ennek eredményeképpen a biztosítási tevékenység megkezdése és gyakorlása azon tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott egyetlen hatósági engedélynek a megadásától függ, amelyben a biztosítóintézet székhelye található. Az ilyen engedély lehetővé teszi a vállalkozás számára, hogy az egész Közösségben működjék a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján. A fióktelep vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam már nem követelheti meg az ott életbiztosítási tevékenységet folytatni kívánó vállalkozásoktól, amelyek székhely szerinti tagállamukban már engedélyt kaptak, hogy új engedélyt kérjenek.

(9) Az illetékes hatóságok nem engedélyezhetnek olyan biztosítóintézetet, illetve nem tarthatják fenn az olyan biztosítóintézet engedélyét, amelynél a vállalkozás és más természetes vagy jogi személy közötti szoros kapcsolat miatt felügyeleti jogkörük hatékony gyakorlásának akadályoztatása merülhet fel. A már engedélyezett biztosítóintézeteknek is meg kell felelniük e vonatkozásban az illetékes hatóságoknak.

(10) Az ezen irányelvben szereplő „szoros kapcsolat” meghatározása a minimum feltételeket határozza meg, és ez nem akadályozza tagállamokat abban, hogy azt olyan helyzetekben is alkalmazzák, amelyek eltérnek a meghatározás által előírtaktól.

(11) Önmagában az a tény, hogy valamely társaság tőkéjének jelentős hányadát megszerezték, nem jelent a „szoros kapcsolat” értelmében vett részesedést, amennyiben a részesedést csupán ideiglenes befektetésként szerezték meg, amely nem teszi lehetővé a vállalkozás szerkezetének vagy pénzügyi politikájának befolyásolását.

(12) A kölcsönös elismerés és a székhely szerinti tagállam felügyeletének alapelve megkívánja, hogy a tagállamok illetékes hatóságai ne adják ki az engedélyt, vagy vonják vissza azt, amennyiben olyan tényezők, mint az üzleti terv tartalma, a ténylegesen végzett tevékenység földrajzi eloszlása világosan jelzik, hogy egy biztosítóintézet abból a célból határozott valamely tagállam jogrendszere mellett, hogy elkerülje azon szigorúbb követelményeket, amelyek abban a másik tagállamban hatályosak, ahol tevékenységének nagyobb részét folytatja vagy folytatni kívánja. A biztosítóintézetet abban a tagállamban kell engedélyezni, ahol a létesítő okirat szerinti székhelye található. A tagállamoknak ezenfelül meg kell

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 7. o.

▼B

követelniük, hogy a biztosítóintézet központi ügyvezetésének helye mindig a székhely szerinti tagállamban legyen, és hogy ténylegesen ott is működjék.

(13) Gyakorlati okoknál fogva kívánatos meghatározni a szolgáltatásnyújtást, figyelembe véve mind a biztosító letelepedésének a helyét és azt a helyet, ahol a kötelezettséget vállalja; mivel azért a kötelezettségvállalást is meg kell határozni; mivel továbbá kívánatos megkülönböztetni a letelepedés alapján folytatott tevékenységeket a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján nyújtott tevékenységektől.

(14) Szükséges a biztosítási ágazatok szerinti osztályozás, különösen az engedélyköteles tevékenységek meghatározásához.

(15) Bizonyos kölcsönös biztosítási egyesületek, amelyek jogállásuknál fogva megfelelnek a biztonsági és más, sajátos pénzügyi biztosítékok követelményének, kizárandók ezen irányelv hatálya alól. Bizonyos szervezeteket, amelyeknek a tevékenysége csak egy nagyon korlátozott ágazatra vonatkozik, és azt alapszabályuk korlátozza, szintén ki kell zárni.

(16) Az életbiztosítás minden tagállamban hatósági engedélyezés és felügyelet hatálya alá esik. Az ilyen engedély kiadásának vagy visszavonásának feltételeit meg kell határozni. Rendelkezni kell a bírósághoz fordulás jogáról, amennyiben az engedély megadását elutasítják, vagy azt visszavonják.

(17) Kívánatos a felügyeleti hatóságokra bízott jogkört és a felügyelet eszközeit tisztázni. Szintén kívánatos a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján folytatott tevékenységek megkezdésére, gyakorlására és felügyeletére vonatkozó különleges rendelkezéseket meghatározni.

(18) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai felelősek a biztosítóintézetek pénzügyi stabilitásának a figyelemmel kíséréséért, ideértve fizetőképességük állapotát, a megfelelő biztosítástechnikai tartalékok megképezését és a tartalékoknak megfeleltetett eszközökkel történő fedezetét.

(19) Helyénvaló az információcsere lehetőségét megteremteni az illetékes hatóságok és olyan hatóságok vagy testületek között, amelyek feladatkörük révén elősegítik a pénzügyi rendszer stabilitásának megerősítését. A továbbított információ bizalmas jellegének megőrzése végett a címzettek listáját szigorú korlátok közé kell szorítani.

(20) Bizonyos magatartások, mint a csalás vagy a bennfentes információval való visszaélés befolyásolhatják a pénzügyi rendszer stabilitását, beleértve annak integritását, még akkor is, ha nem biztosítóintézeteket érintenek.

(21) Szükséges az olyan feltételek meghatározása, amelyek teljesülése esetén a fenti információcserét engedélyezik.

(22) Amikor meghatározzák azt, hogy az információ csakis az illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával közölhető, e hatóságok, amennyiben helyénvaló, hozzájárulásukat szigorú feltételek teljesítéséhez köthetik.

(23) A tagállamok harmadik országokkal is köthetnek információcserére vonatkozó megállapodásokat, azzal a feltétellel, hogy a kiadott információkra vonatkozóan a szakmai titoktartást megfelelően szavatolni kell.

(24) A biztosítóintézetek prudenciális felügyeletének és a biztosítóintézetek ügyfeleinek védelmének fokozása érdekében elő kell írni, hogy a könyvvizsgáló köteles azonnal jelenteni az illetékes hatóságoknak, ha – ezen irányelv rendelkezéseinek megfelelően – feladatainak ellátása közben olyan tények jutnak tudomására, melyek komolyan befolyásolhatják a biztosítóintézetek pénzügyi helyzetét vagy igazgatási és elszámolási szervezetét.

▼B

(25) A kitűzött célt figyelembe véve a tagállamok számára kívánatos volna, ha előírnák, hogy a fenti kötelezettség minden olyan körülmény esetén fennálljon, amennyiben az ilyen tényeket a könyvvizsgáló feladatai ellátása során olyan vállalkozásnál észleli, amely szoros kapcsolatban áll egy biztosítóintézettel.

(26) A könyvvizsgálóknak az a kötelezettsége, hogy tájékoztassák adott esetben az illetékes hatóságokat, ha egy biztosítóintézetet érintő bizonyos tényeket vagy döntéseket észlelnek egy nem biztosítóintézettel kapcsolatos feladataik ellátása során, önmagában nem változtatja meg az adott vállalkozáshoz kapcsolódó feladataik természetét, sem az adott vállalkozáshoz kapcsolódó feladataik ellátásának módját.

(27) A csoportos nyugdíjalapok kezelésével kapcsolatos műveletek végzése semmilyen körülmények között sem érintheti az egyes hatóságok jogkörét azoknak az intézményeknek a tekintetében, amelyek azokat az eszközöket birtokolják, amelyekre ez a rendelkezés vonatkozik.

(28) Ennek az irányelvnek bizonyos rendelkezései minimum szabályokat határoznak meg. A székhely szerinti tagállam szigorúbb szabályokat határozhat meg a saját illetékes hatóságai által engedélyezett biztosítóintézetek számára.

(29) A tagállamok illetékes hatóságainak rendelkezniük kell a felügyelet olyan eszközeivel, amelyek szükségesek a biztosítóintézetek szabályszerű üzletmenetének biztosításához az egész Közösségben, függetlenül attól, hogy tevékenységüket a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzik. Különösen, megfelelő garanciális elemeket kell tudniuk bevezetni vagy szankciókat kiróni a szabálytalanságok és a biztosítási felügyelet rendelkezései megsértésének megakadályozására.

(30) Az állományátruházásra vonatkozó rendelkezéseknek tartalmazniuk kell olyan rendelkezéseket, amelyek kifejezetten a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződések állományának a másik vállalkozásra történő átruházására vonatkoznak.

(31) Az állományátruházásra vonatkozó rendelkezéseknek összhangban kell lenniük az irányelvben meghatározott egyszeri hatósági engedélyezési rendszerrel.

(32) A 18. cikk (3) bekezdésében említett időpontokat követően alapított vállalkozások számára életbiztosítási és nem életbiztosítási tevékenység egyidejű folytatása nem engedélyezhető. A tagállamok számára meg kell engedni, hogy azoknak a vállalkozásoknak, amelyek a 18. cikk (3) bekezdésében említett időpontokban egyidejűleg folytatták ezeket a tevékenységeket, a továbbiakban is engedélyezzék ezt, azzal a feltétellel, hogy mindkét tevékenységüket elkülönített gazdálkodás alá helyezik annak érdekében, hogy védjék az életbiztosítási kötvények és a nem életbiztosítási kötvények biztosítottjainak érdekeit, és hogy az egyik tevékenység tekintetében fennálló minimális pénzügyi kötelezettségeket ne a másik tevékenység viselje. A tagállamoknak meg kell adni azt a lehetőséget, hogy maguk döntsék el, előírják-e a területükön alapított meglévő vállalkozásoknak, amelyek egyidejűleg életbiztosítással és nem életbiztosítással is foglalkoznak, hogy megszüntessék ezt a gyakorlatot. A szakosodott vállalkozásokat ezen túlmenően külön felügyelet alá kell vonni, amennyiben valamely nem életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézet ugyanahhoz a pénzügyi csoporthoz tartozik, amelyikhez egy életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézet.

(33) Ezen irányelv egyetlen rendelkezése sem akadályozza a kompozit biztosítóintézetet abban, hogy két vállalkozásra ossza fel magát, amelyek közül az egyik az életbiztosítás terén, a másik az életbiztosítás körén kívül eső tevékenységek terén működne. Hogy lehetővé váljon, hogy az ilyen megosztás a lehető legjobb feltételek között menjen végbe, kívánatos engedélyezni a tagállamoknak a

▼B

Közösség versenyjogi szabályaival összhangban, hogy megfelelő adózási megoldásokról rendelkezzenek, különös tekintettel az ilyen megosztás révén megjelenő tőkenyereség tekintetében.

(34) Lehetővé kell tenni, hogy azok a tagállamok, amelyek ezt kívánják, engedélyt adhassanak ugyanannak a vállalkozásnak az I. mellékletben említett biztosítási ágazatokra, és az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK tanácsi irányelv mellékletében az 1. és a 2. ágazatokba tartozó biztosítási ügyletekre ([1]). Ez a lehetőség azonban bizonyos számviteli és felszámolási szabályok betartására vonatkozó feltételektől függhet.

(35) A biztosított életek védelme szempontjából szükséges, hogy minden biztosítóintézet rendelkezzen megfelelő biztosítástechnikai tartalékokkal. Az ilyen tartalékok számítása legnagyobbrészt biztosításmatematikai elvekre épül. Ezeket az elveket össze kell hangolni, hogy a különféle tagállamokban alkalmazandó prudenciális szabályok kölcsönös elismerését elősegítse.

(36) A gondosság érdekében kívánatos a szabályok minimális összehangolása, korlátozva a biztosítástechnikai tartalékok számításánál alkalmazott kamatlábat. Az ilyen korlátozás céljára a meglévő módszerek mind egyaránt helyesek, körültekintőek és egyenértékűek, helyénvalónak tűnik a tagállamokra bízni az alkalmazandó módszer megválasztását.

(37) A biztosítástechnikai tartalékok fedezetére alkalmazott eszközök körére, lokalizálására és megfeleltetésére vonatkozó szabályokat össze kell hangolni a tagállamok szabályai kölcsönös elismerésének elősegítése érdekében. Ennek az összehangolásnak figyelembe kell vennie a Szerződés 56. cikkében meghatározott, a tőkemozgások liberalizálására vonatkozó intézkedéseket, és a Közösség gazdaság és monetáris unió felé történő előrehaladását.

(38) A székhely szerinti tagállam nem követelheti meg a biztosítóintézetektől, hogy biztosítástechnikai tartalékaikat fedező eszközeiket az eszközök meghatározott kategóriáiba fektessék, mivel az ilyen követelmény összeegyeztethetetlen lenne a Szerződés 56. cikkében megállapított, a tőkemozgások liberalizálására vonatkozó intézkedésekkel.

(39) A matematikai tartalékokat is magukban foglaló, a kockázatvállalásból eredő kötelezettségeik teljesítéséhez elegendő összegű biztosítástechnikai tartalékok mellett szükséges, hogy a biztosítóintézetek rendelkezzenek egy kiegészítő tartalékkal, az úgynevezett szavatoló tőkével, amely szabad rendelkezésű eszközökből, és a felügyeleti hatóság hozzájárulásával más, meg nem határozott eszközökből áll, hogy tartalékot biztosítson az üzletmenet ingadozásaira. Ez a követelmény fontos eleme a biztosított személyek és a biztosítottak védelme érdekében végzett prudenciális felügyeletnek. Annak biztosítására, hogy az ilyen célú követelményeket objektív szempontok alapján határozzák meg, amivel az azonos méretű vállalkozások versenyhelyzete azonos marad, kívánatos úgy rendelkezni, hogy ez a tartalék kapcsolódjék a vállalkozás összes kötelezettségvállalásához és az irányelv hatálya alá tartozó különféle tevékenységek kockázatainak jellegéhez és súlyosságához. Ennek a tartaléknak ezért aszerint kell változnia, hogy a kockázat befektetési, halálozási vagy kizárólag gazdálkodási kockázat-e. Ennek megfelelően azt vagy a vállalkozás által vállalt kockázattal érintett matematikai tartalékok és tőke, vagy a kapott díjak vagy járulékok, vagy kizárólag a tartalékok vagy a tontinák eszközei alapján kell meghatározni.

([1]) A Tanács 1973. július 24-i 73/239/EGK első irányelve az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról, HL L 228., 1973.8.16., 3. o. A legutóbb a 90/618/EGK irányelvvel (HL L 330., 1990.11.29., 44. o.) módosított irányelv.

▼B

(40) A 92/96/EGK irányelv rendelkezett a szabályozott piac fogalmának ideiglenes meghatározásáról az e fogalom közösségi szintű harmonizációját elvégző, az értékpapír befektetési szolgáltatásokról szóló irányelv elfogadásáig. Az értékpapír befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelv ([1]) meghatározza a szabályozott piac fogalmát, noha az életbiztosítási tevékenységet kizárja a hatálya alól. A szabályozott piac fogalmát helyénvaló az életbiztosítási tevékenységre is alkalmazni.

(41) Azoknak a tételeknek a listája, amelyekből az ezen irányelv által megkövetelt szavatoló tőke állhat, figyelembe veszi az új pénzügyi eszközöket és a más pénzügyi intézmények saját tőkéjük összeállítására biztosított lehetőségeket. Figyelembe véve az elsődleges biztosítók által viszontbiztosításba vett kockázatok jellegében bekövetkezett piaci fejleményeket, az illetékes hatóságokat fel kell hatalmazni arra, hogy bizonyos körülmények között korlátozzák a minimális szavatoló tőke leszállítását. A szavatoló tőke minőségének javítása érdekében korlátozni kell, valamint feltételekhez kell kötni, de 2009 után mindenképpen meg kell szüntetni azt a lehetőséget, hogy a jövőbeni nyereséget a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítsák.

(42) Szükséges egy olyan biztonsági tőke kötelezővé tétele, amely összegével és összetételével biztosítékot nyújt arra, hogy a vállalkozások megfelelő pénzeszközökkel rendelkezzenek, amikor létrehozzák őket, és hogy a szavatoló tőke a későbbiekben az üzleti tevékenység során semmilyen körülmények között ne csökkenjen a minimális biztonsági szint alá. E biztonsági tőke teljes egészének vagy egy meghatározott részének közvetlen eszköztételekből kell állnia.

(43) A minimális biztonsági tőke nagy mértékű és hirtelen jövőbeni növekedésének elkerülése érdekében olyan mechanizmust kell létrehozni, amely biztosítja, hogy e növekedés az európai fogyasztói árindexet követi. Ez az irányelv a szavatoló tőkére vonatkozó követelmény minimális szabályait állapítja meg, és a tagállamok számára meg kell teremteni annak a lehetőségét, hogy szigorúbb szabályokat állapítsanak meg a saját illetékes hatóságaik által engedélyezett biztosítóintézetek számára.

(44) Az ezen irányelvben említett tevékenységekre irányadó, a tagállamokban jelenleg hatályos szerződési jogi rendelkezések még mindig eltérnek. A biztosítási szerződésekre vonatkozó jog harmonizálása nem előfeltétele a belső piac elérésének a biztosítás terén. Ezért a tagállamoknak biztosított lehetőség, hogy előírják saját jogszabályaik alkalmazását a területükön lévő kockázatokat fedező életbiztosítási szerződésekre, várhatóan elegendő biztosítékot nyújt a biztosítottaknak. Bizonyos esetekben az adott körülményeket figyelembe vevő szabályokkal összhangban, a szerződésre irányadó jog tekintetében meg lehet adni a jogot a választásra, hogy ne a kötelezettségvállalás szerinti állam joga vonatkozzék a szerződésre.

(45) Életbiztosítási szerződések esetében a biztosítottaknak lehetőséget kell adni a szerződés felmondására egy 14 és 30 nap közötti határidővel.

(46) A belső piac keretein belül a biztosított érdeke, hogy a Közösségben rendelkezésre álló életbiztosítási termékek lehető legszélesebb skálájához férhessen hozzá, hogy az igényeinek leginkább megfelelőt választhassa ki. A kockázatvállalás szerinti tagállamnak kell biztosítania, hogy területén semmi se akadályozza a Közösségben értékesítésre kínált összes életbiztosítási termék terjesztését mindaddig, amíg azok a kockázatvállalás szerinti tagállamban hatályos, a közérdeket védő jogszabályokkal nem állnak ellentétben, amennyiben a közérdeket a székhely szerinti tagállam szabályai nem védik, feltéve hogy az ilyen rendelkezé-

([1]) HL L 141., 1993.6.11., 27. o. A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított irányelv.

▼B

seket hátrányos megkülönböztetés nélkül minden, az adott tagállamban működő vállalkozásra alkalmazni kell, és azok objektíven szükségesek, és az elérni kívánt céllal arányosak.

(47) A tagállamoknak képeseknek kell lenniük biztosítani, hogy a területükön a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján a kockázatok fedezetére kidolgozott életbiztosítási termékek és szerződéses okiratok megfeleljenek a rá vonatkozó, a közérdek védelmében hozott különös jogszabályi rendelkezéseknek. Az alkalmazandó felügyeleti rendszernek meg kell felelnie a belső piac követelményeinek, de ezek alkalmazása nem képezheti a biztosítási tevékenység folytatásának előfeltételét. Ebből a szempontból a szerződési feltételek előzetes jóváhagyására irányuló rendszerek nem tűnnek indokoltnak. Ezért szükséges más, a belső piac követelményeihez jobban alkalmazkodó olyan rendszerekről rendelkezni, amelyek lehetővé teszik minden tagállam számára, hogy a biztosítottaknak kellő védelmet biztosítson.

(48) Gondoskodni kell a tagállamok illetékes hatóságai közötti, illetőleg az e hatóságok és a Bizottság közötti együttműködésről.

(49) Rendelkezni kell egy szankciórendszerről, amelyet akkor kell alkalmazni, ha abban a tagállamban, amelyben a kötelezettséget vállalták, a biztosítóintézet nem tartja be a rá vonatkozó, a közérdeket védő rendelkezéseket.

(50) Szükséges intézkedésekről rendelkezni azokra az esetekre, amikor a vállalkozás pénzügyi helyzetében bekövetkező változás megnehezíti az általa vállalt kockázatokból eredő kötelezettségeinek teljesítését. Meghatározott esetekben, ha a biztosítottak jogait veszély fenyegeti, szükség van arra, hogy az illetékes hatóságok felhatalmazással rendelkezzenek a megfelelően korai szakaszban való beavatkozásra, azonban e hatáskörük gyakorlása során az illetékes hatóságoknak tájékoztatniuk kell a biztosítóintézeteket e felügyeleti eljárás indokáról, a hatékony és eredményes igazgatás és a szabályszerű eljárás elveinek megfelelően. Mindaddig, amíg ilyen helyzet áll fenn, az illetékes hatóságok nem igazolhatják azt, hogy a biztosítóintézet elégséges szavatoló tőkével rendelkezik.

(51) A biztosításmatematikai elveknek ezen irányelvvel való összehangolása végett a székhely szerinti tagállam megkövetelheti, hogy rendszeresen értesítsék a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához felhasznált biztosítástechnikai alapokról azzal, hogy az ilyen, a biztosítástechnikai alapokra vonatkozó értesítés kizárja az általános és különös szerződési feltételekről és a vállalkozás kereskedelmi tarifáiról szóló értesítést.

(52) Egy belső biztosítási piacon a fogyasztónak lehetősége lesz szélesebb és változatosabb körből szerződést választani. Ahhoz, hogy ennek a sokszínűségnek és növekvő versenynek az előnyeit teljes mértékben kihasználhassa, meg kell kapnia mindazt az információt, amely szükséges ahhoz, hogy az igényeinek leginkább megfelelő szerződést választhassa ki. Ez a tájékoztatási követelmény annál is fontosabb, mivel a kockázatvállalások tartama igen hosszú lehet. Ezért össze kell hangolni a minimális rendelkezéseket, hogy a fogyasztó világos és pontos tájékoztatást kapjon a neki ajánlott termékek alapvető jellemzőiről, valamint azon testületek adatairól, amelyekhez a biztosítottak, a biztosított személyek vagy a szerződések kedvezményezettjei panaszaikkal fordulhatnak.

(53) A biztosítási termékek reklámozása alapvető eszköze a biztosítási tevékenység hatékony gyakorlásának a Közösségben. Szükséges lehetővé tenni a biztosítóintézetek számára az összes szokásos hirdetési eszköz alkalmazását a fióktelep vagy a szolgáltatásnyújtás tagállamában. A tagállamok mindenestre megkövetelhetik a hirdetés alaki és formai követelményeiről szóló nemzeti jogszabályaik betartását akár a reklámról szóló közösségi jogszabályok alapján, akár a közérdek védelmében fogadták el azokat.

▼B

(54) A belső piac keretében egyetlen tagállam sem tarthatja fenn területén a biztosítási tevékenység letelepedési jog, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján történő egyidejű folytatásának tilalmát.

(55) Néhány tagállam a biztosítási ügyletekre semmilyen formában nem vet ki közvetett adót, míg a többség különadókat és a járulékok más formáit alkalmazza. Az ilyen adók és járulékok struktúrája és kulcsai nagymértékben eltérnek az azokat alkalmazó tagállamokban. Kívánatos megakadályozni, hogy a létező eltérések a biztosítási szolgáltatások versenyének torzulásához vezessenek a tagállamok között. A további összehangolásig várható, hogy az azok által a tagállamok által intézményesített adórendszerek és járulékok más formáinak az alkalmazása, amelyekben a kötelezettséget vállalják, orvosolni fogja ezt a problémát, valamint a tagállamok feladata gondoskodni az ilyen adók és járulékok beszedéséről.

(56) Fontos közösségi koordinációt bevezetni a biztosítóintézetek felszámolására vonatkozóan. A jövőben alapvető fontosságú azt biztosítani, hogy a biztosítóintézet felszámolása esetén az egyes tagállamokban érvényben lévő védelmi rendszer egyenlő bánásmódot biztosítson az összes biztosítási követeléssel rendelkezőnek, függetlenül azok állampolgárságától és a kötelezettségvállalás módjától.

(57) A közvetlen biztosítási tevékenység gyakorlására vonatkozó összehangolt szabályoknak a Közösségen belül elvben minden, a piacon működő vállalkozásra, és következésképpen azokra a képviseletekre és fióktelepekre is vonatkozniuk kell, amelyek esetében a vállalkozás központi ügyvezetésének helye a Közösségen kívül van. A felügyeleti módszerek tekintetében ez az irányelv különleges rendelkezéseket határoz meg az ilyen képviseletekre és fióktelepekre, tekintettel arra, hogy annak a vállalkozásnak az eszközei, amelyhez tartoznak, a Közösségen kívül vannak.

(58) Kívánatos rendelkezni egy vagy több harmadik országgal viszonossági megállapodások megkötéséről az ilyen különleges feltételek könnyítésének lehetővé tétele érdekében, tiszteletben tartva azonban azt az elvet, hogy az ilyen képviseletek és fióktelepek ne részesüljenek előnyösebb bánásmódban, mint a közösségi vállalkozások.

(59) Rendelkezni kell valamilyen rugalmas eljárásról, amely lehetővé tenné a harmadik országokkal fennálló viszonosság felmérését a Közösség szintjén. Ennek az eljárásnak a célja nem a Közösség pénzügyi piacainak bezárása, hanem, minthogy a Közösség pénzügyi piacait nyitva kívánja tartani a világ többi része előtt, hogy kiterjessze a globális pénzpiacok liberalizálását más harmadik országokban. Evégett ez az irányelv rendelkezik a harmadik országokkal folytatott tárgyalásokra vonatkozó eljárásokról. Végül az 1999/468/EK tanácsi határozat ([1]) 5. cikkében előírt szabályozási eljárás útján rendelkezni kell olyan intézkedések megtételének lehetőségéről, amelyek közé tartozik az új engedélykérelmek felfüggesztése vagy az ilyen engedélyezések korlátozása.

(60) Ennek az irányelvnek rendelkezéseket kell bevezetnie a jó hírnév és a csődmentesség bizonyítása tekintetében.

(61) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó életbiztosítási tevékenységekre alkalmazandó jogi szabályozás világossá tétele érdekében a 79/267/EGK, a 90/619/EGK és a 92/96/EGK irányelv egyes rendelkezéseit ki kell igazítani. E célból módosítani kell a szavatoló tőke létrehozása és az 1994. július 1-je előtt létesített biztosítóintézetek fióktelepei által szerzett jogokra vonatkozó néhány rendelkezést. Ezenkívül meg kell határozni a harmadik országok Közösségben letelepedni szándékozó vállalkozásai fióktelepei üzleti tervének tartalmát is.

([1]) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

▼B

(62) Időről időre szükségessé válhat az ezen irányelvben meghatározott részletes szabályok technikai kiigazítása a biztosítási tevékenység jövőbeni fejlődésének figyelembevétele érdekében. A 91/675/EGK irányelvvel ([1]) létrehozott biztosítási bizottsággal folytatott konzultációt követően a Bizottság végzi el az ilyen kiigazításokat, amint és amikor azok szükségessé válnak, a Szerződéssel ráruházott jogkör gyakorlása során. Mivel ezek az intézkedések az 1999/468/EK határozat 2. cikke értelmében vett általános hatályú intézkedések, ezért a határozat 5. cikkében meghatározott szabályozási eljárás alkalmazásával kell őket elfogadni.

(63) A Szerződés 15. cikkének megfelelően kívánatos figyelembe venni azoknak az erőfeszítéseknek a mértékét, amelyekre szükség van bizonyos eltérő fejlettségű gazdaságokban. Ezért kívánatos átmeneti megoldásokat elfogadni ezen irányelv fokozatos bevezetésére bizonyos tagállamokban.

(64) A 79/267/EGK és a 90/619/EGK irányelv különleges eltérést engedélyezett az ezen irányelvek elfogadásának időpontjában már létező egyes vállalkozások tekintetében. Ezek a vállalkozások a későbbiekben átalakították szerkezetüket. Emiatt nincs már szükségük ezekre a különleges eltérésekre.

(65) Ez az irányelv nem érinti a tagállamoknak a V. melléklet B. részében felsorolt, az irányelvek átültetésére és alkalmazására vonatkozó határidők tekintetében fennálló kötelezettségeit,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 32. o.

▼B

TARTALOMJEGYZÉK

I. CÍM	FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY
1. cikk	Fogalommeghatározások
2. cikk	Hatály
3. cikk	Kizárt tevékenységek és testületek
II. CÍM	AZ ÉLETBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE
4. cikk	Az engedélyezés elve
5. cikk	Az engedély hatálya
6. cikk	Az engedély megszerzésének feltételei
7. cikk	Üzleti terv
8. cikk	Részvényesek és befolyásoló részesedéssel rendelkező tagok
9. cikk	Engedély elutasítása
III. CÍM	A BIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉGRE VONATKOZÓ FELTÉTELEK
1. fejezet	**A pénzügyi felügyelet elvei és módszerei**
10. cikk	Illetékes hatóságok és a felügyelet tárgya
11. cikk	Másik tagállamban alapított fióktelepek felügyelete
12. cikk	A biztosítások egy része kötelező engedményezésének tilalma
13. cikk	Számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatás: felügyeleti jogkörök
14. cikk	Állományátruházás
15. cikk	Befolyásoló részesedések
16. cikk	Szakmai titoktartás
17. cikk	A könyvvizsgálók feladatai
18. cikk	Életbiztosítási és nem életbiztosítási tevékenységek folytatása
19. cikk	Az életbiztosítás és nem életbiztosítás igazgatásának elkülönítése
2. fejezet	**A biztosítástechnikai tartalékokra és azok összetételére vonatkozó szabályok**
20. cikk	A biztosítástechnikai tartalékok létrehozása
21. cikk	Új szerződések díjai
22. cikk	A biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközök
23. cikk	Az engedélyezett eszközök kategóriái
24. cikk	A befektetések sokféleségére vonatkozó szabályok
25. cikk	ÁÉKBV-hez vagy részvényindexhez kapcsolt szerződések
26. cikk	Megfeleltetési szabályok
3. fejezet	**A szavatoló tőkére és a biztonsági tőkére vonatkozó szabályok**
27. cikk	Rendelkezésre álló szavatoló tőke
28. cikk	Kötelező szavatoló tőke
29. cikk	Biztonsági tőke
30. cikk	A biztonsági tőke összegének felülvizsgálata
31. cikk	A biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként nem használt eszközök
4. fejezet	**A szerződések joga és a biztosítási feltételek**
32. cikk	Alkalmazandó jog

▼B

33. cikk	Közérdek
34. cikk	A biztosítási feltételekre és a díjtáblázatra vonatkozó szabályok
35. cikk	Elállási idősza
36. cikk	Biztosítottak tájékoztatása
5. fejezet	**Nehéz vagy jogellenes helyzetbe került biztosítóintézetek**
37. cikk	Nehéz helyzetbe került biztosítóintézetek
38. cikk	Pénzügyi helyreállítási terv
39. cikk	Engedély visszavonása
IV. CÍM	A LETELEPEDÉS JOGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK
40. cikk	Fióktelep létesítésének feltételei
41. cikk	A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a székhely szerinti tagállam előzetes értesítése
42. cikk	A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a székhely szerinti tagállam általi értesítés
43. cikk	A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a kötelezettségvállalások jellegének megváltozása
44. cikk	Nyelv
45. cikk	A biztosítási feltételekre és a díjtáblázatra vonatkozó szabályok
46. cikk	A jogszabályi rendelkezéseket nem teljesítő biztosítóintézetek
47. cikk	Hirdetés
48. cikk	Felszámolás
49. cikk	A határon átnyúló tevékenységekre vonatkozó statisztikai tájékoztatás
50. cikk	Biztosítási díjakat terhelő adók
V. CÍM	A KÖZÖSSÉGEN KÍVÜL TALÁLHATÓ KÖZPONTI ÜGYVEZETÉS HELYÉVEL RENDELKEZŐ VÁLLALKOZÁSOKHOZ TARTOZÓ, A KÖZÖSSÉGEN BELÜL LETELEPEDETT KÉPVISELETEKRE ÉS FIÓKTELEPEKRE VONATKOZÓ SZABÁLYOK
51. cikk	Az engedélyezés elvei és feltételei
52. cikk	Harmadik országbeli vállalkozások fióktelepeire alkalmazandó szabályok
53. cikk	Állományátruházás
54. cikk	Biztosítástechnikai tartalékok
55. cikk	Szavatoló tőke és biztonsági tőke
56. cikk	Az egynél több tagállamban engedélyezett vállalkozásoknak nyújtott kedvezmények
57. cikk	Harmadik országokkal kötött megállapodások
VI. CÍM	A HARMADIK ORSZÁG JOGA ÁLTAL SZABÁLYOZOTT ANYAVÁLLALKOZÁSOK LEÁNYVÁLLALATAIRA ÉS AZ ILYEN ANYAVÁLLALKOZÁSOK ÁLTALI RÉSZESEDÉSSZERZÉSRE ALKALMAZANDÓ SZABÁLYOK
58. cikk	A tagállamok által a Bizottságnak nyújtott tájékoztatás
59. cikk	A közösségi biztosítóintézetek harmadik országok általi kezelése

▼B

VII. CÍM	ÁTMENETI ÉS EGYÉB RENDELKEZÉSEK
60. cikk	Eltérések és korlátozó intézkedések eltörlése
61. cikk	Jó hírnév bizonyítása
VIII. CÍM	ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK
62. cikk	A tagállamok és a Bizottság közötti együttműködés
63. cikk	Jelentések a szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében a piac fejlődéséről
64. cikk	Technikai kiigazítás
65. cikk	Bizottsági eljárás
66. cikk	Meglévő fióktelepek és biztosítóintézetek által szerzett jogok
67. cikk	Bírósághoz fordulás joga
68. cikk	Euróban megadott összegek felülvizsgálata
69. cikk	Új rendelkezések végrehajtása
70. cikk	A Bizottság tájékoztatása
71. cikk	Átmeneti időszak a 3. cikk (6) bekezdése, a 27., 28., 29., 30. és a 38. cikk tekintetében
72. cikk	Hatályon kívül helyezett irányelvek és ezzel az irányelvvel való megfelelésük
73. cikk	Hatálybalépés
74. cikk	Címzettek
I. melléklet	Biztosítási ágazatok
II. melléklet	Megfeleltetési szabályok
III. melléklet	A biztosítottak tájékoztatása
IV. melléklet	
V. melléklet	
A. rész	Hatályon kívül helyezett irányelvek későbbi módosításaikkal (a 72. cikkben említettek)
B. rész	Végrehajtási határidők (a 72. cikkben említettek)
VI. melléklet	Megfelelési táblázat

▼B

I. CÍM

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY

1. cikk

Fogalommeghatározások

1. Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „biztosítóintézet”: olyan vállalkozás, amely a 4. cikknek megfelelően hivatalos engedélyt kapott;

b) „fióktelep”: a biztosítóintézet képviselete vagy fióktelepe;

Valamely vállalkozásnak bármilyen állandó jelenlétét valamely tagállam területén ugyanúgy kell kezelni, mintha az képviselet vagy fióktelep lenne, még akkor is, ha az nem fióktelep vagy képviselet formájáában jelenik meg, és csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan független személy által vezetett irodából áll, akinek állandó jogosultsága van a vállalkozás nevében eljárni, mintha képviselet lenne.

c) „telephely”: a vállalkozás központi ügyvezetésének helye, képviselete vagy fióktelepe;

d) „kötelezettségvállalás”: a 2. cikkben említett biztosítási vagy tevékenységi fajták egyikében megnyilvánuló kötelezettségvállalás;

e) „székhely szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a kötelezettségvállalásért helytálló biztosítóintézet központi ügyvezetése található;

f) „fióktelep szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a kötelezettségvállalásért helytálló fióktelep található;

g) „kötelezettségvállalás szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a biztosított szokásos tartózkodási helye, vagy ha a biztosított jogi személy, az a tagállam, amelyben ez utóbbinak a szerződéssel érintett telephelye található;

h) „szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam”: a kötelezettségvállalás szerinti tagállam, ha a kötelezettséget egy másik tagállamban található biztosítóintézet vagy fióktelep vállalta;

i) „ellenőrzés”: az anyavállalat és a leányvállalat közötti, a 83/349/EGK tanácsi irányelv ([1]) 1. cikkében meghatározott viszony, illetve természetes vagy jogi személy és vállalkozás között fennálló hasonló viszony;

j) „befolyásoló részesedés”: olyan közvetlen vagy közvetett részesedés valamely vállalkozásban, amely a tőke, vagy a szavazati jogok 10 %-át, vagy annál magasabb arányt képvisel, vagy amely lehetővé teszi jelentős befolyás gyakorlását annak a vállalkozásnak az irányításában, amelyben a részesedés fennáll.

E meghatározásnak a 8. és a 15. cikk összefüggésében való alkalmazásában és a 15. cikkben említett egyéb részesedési arányok meghatározásának alkalmazásában, az értékpapírok hivatalos tőzsdei jegyzésre történő bevezetéséről és az ilyen értékpapírokról közzéteendő információkról szóló, 2001. május 28-i 2001/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) 92. cikkében említett szavazati jogokat kell figyelembe venni.

k) „anyavállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott anyavállalat;

l) „leányvállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott leányvállalat; a leányvállalat esetleges leányvállalatát is azon vállalat leányvállalatának kell tekinteni, amely e vállalkozások végső anyavállalata;

m) „szabályozott piac”:

([1]) HL L 193., 1983.7.18., 1. o. A legutóbb a 2001/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 283., 2001.10.27., 28. o.) módosított irányelv.
([2]) HL L 184., 2001.7.6., 1. o.

▼B

– tagállamban lévő piac esetében a 93/22/EGK irányelv 1. cikkének 13. pontjában meghatározott szabályozott piac, és

– harmadik országban lévő piac esetében a biztosítóintézet székhely szerinti tagállama által elismert pénzügyi piac, amely hasonló követelményeknek felel meg. A pénzügyi eszközöknek, amelyekkel e piacon kereskednek, hasonló minőségűeknek kell lenniük azokhoz a pénzügyi eszközökhöz, amelyekkel a szóban forgó tagállam szabályozott piacán vagy piacain kereskednek;

n) „illetékes hatóságok”: azok a nemzeti hatóságok, amelyeket törvény vagy rendelet a biztosítóintézetek felügyeletére felhatalmazott;

o) „megfeleltetett eszközök”: a helytállási kötelezettség fedezete, amely teljesítését adott pénznemben írhatják elő, az ugyanebben a pénznemben meghatározott vagy realizálható eszközök révén;

p) „eszközök lokalizálása”: az ingó és ingatlan eszközök tagállamon belüli fellelhetősége; ez azonban nem értelmezhető úgy, mintha magában foglalná azt a követelményt, hogy az ingó eszközöket letétbe helyezzék, vagy az ingatlan eszközöket korlátozó intézkedéseknek vessék alá, úgymint jelzálog bejegyzése; az adósokkal szembeni követelésekben megtestesülő eszközök abban a tagállamban lévőknek tekintendők, ahol realizálhatók;

q) „kockáztatott tőke”: a haláleset után fizetendő összeg, kivonva ebből a fő kockázatra vonatkozó matematikai tartalékot;

r) „szoros kapcsolat”: olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy áll kapcsolatban:

i. részesedés útján, amely egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének 20 % vagy ennél magasabb közvetlen vagy ellenőrzött tulajdonjoga; vagy

ii. ellenőrzés útján, amelyen az anyavállalat és leányvállalat közötti kapcsolat értendő az összes olyan esetben, melyekre a 83/349/EGK irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdése utal, vagy bármely természetes vagy jogi személy és vállalkozás közti hasonló kapcsolat; a leányvállalat bármely leányvállalata szintén azon anyavállalat leányvállalatának minősül, amely e vállalkozásokat vezeti.

Az olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzési kapcsolaton keresztül állandó jelleggel egy és ugyanahhoz a személyhez kötődik, szintén e személyek közötti szoros kapcsolatot teremtő helyzetnek minősül;

▼M3

s) „viszontbiztosító”: a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) 2. cikkének c) pontja szerinti viszontbiztosító.

▼B

2. Amennyiben ezen irányelv eurót említ, a nemzeti valutára való átváltási értékként minden év december 31. napjától az előző október hónap olyan utolsó napjának értékét kell alkalmazni, amelyre vonatkozóan az euró átváltási értékei az összes érintett közösségi valutában rendelkezésre állnak.

2. cikk

Hatály

Ez az irányelv a következőkben meghatározott tevékenységi formákban a tagállamokban letelepedett vagy ott letelepedni kívánó vállalkozások által önállóan végzett közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozik:

1. a következő szerződéses alapú biztosítási fajták:

a) életbiztosítás, azaz az a biztosítási ágazat, amely különösen a kizárólag egy meghatározott életkor elérésére szóló biztosítás, a kizárólag halál esetére szóló biztosítás, a meghatározott életkor eléré-

([1]) HL L 323, 2005.12.9., 1. o.

▼B

sére vagy az azt megelőző elhalálozás esetére szóló biztosítás, a díj-visszatérítéses életbiztosítás, a házasságkötésre szóló biztosítás, a születésre szóló biztosítás;

b) életjáradékok;

c) az életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézetek által végzett kiegészítő biztosítás, azaz különösen a személyi sérülés esetére szóló, a munkaképtelenséget is magában foglaló biztosítás, a baleset miatti elhalálozás esetére szóló biztosítás, valamint a balesetből vagy betegségből származó rokkantság esetére szóló biztosítás, amennyiben ezeket a biztosítási fajtákat az életbiztosítás mellett kötik;

d) az Írországban és az Egyesült Királyságban létező, fel nem mondható állandó egészségbiztosításként ismert biztosítási fajta;

2. A következő műveletek, amennyiben azok szerződésen alapulnak, és amennyiben a magánbiztosítás felügyeletéért felelős közigazgatási hatóságok felügyelete alá tartoznak, és az érintett országban engedéllyel rendelkeznek:

a) tontinák, amelyek esetében a jegyzők társulását avégett hozták létre, hogy közösen tőkésítsék járulékaikat, és ezután az így felhalmozott eszközöket az elhunytak túlélői vagy kedvezményezettjei között szétosszák;

b) a biztosításmatematikai számításokra épülő tőkésítési műveletek, ahol előre megállapodott egyszeri vagy időszakos befizetések ellenében meghatározott időpontokra és összegre szóló kötelezettségeket vállalnak;

c) a csoportos nyugdíjalapok kezelése, azaz olyan műveletek, amelyek az érintett vállalkozás számára befektetések kezeléséből állnak, különösen olyan testületek tartalékokat képviselő eszközeinek kezeléséből, amelyek elhalálozás vagy túlélés, illetve valamely tevékenységgel való felhagyás, vagy annak korlátozása esetén teljesítenek kifizetéseket;

d) a c) pontban említett műveletek, amennyiben ezekhez vagy a tőke értékmegőrzésére, vagy egy minimális kamat fizetésére vonatkozó biztosítás kapcsolódik;

e) biztosítóintézetek által végzett olyan műveletek, amelyeket a francia „Code des assurances” IV. könyve 4. címének 1. fejezete említ.

3. Az emberi élet hosszához kapcsolódó műveletek, amelyeket a társadalombiztosítási jogszabályok előírnak, vagy amelyekről azok rendelkeznek, amennyiben azokat saját kockázatukra életbiztosító biztosítóintézetek végzik, vagy irányítják az adott tagállam jogszabályainak megfelelően.

3. cikk

Kizárt tevékenységek és testületek

Ez az irányelv nem vonatkozik a következőkre:

1. a 2. cikk (1) bekezdésének c) pontja alkalmazására figyelemmel, a 73/239/EGK irányelv mellékletében meghatározott ágazatok;

2. a gondoskodó és kölcsönös segélyező egyesületek műveletei, amelyeknek a szolgáltatásai a rendelkezésükre álló erőforrások szerint változnak, és amelyek minden tagtól megfelelő általány szerinti járulékfizetést követelnek meg;

3. a 2. cikkben említett vállalkozásokon kívüli szervezetek által végzett műveletek, amelyek célja, hogy valamely vállalkozáshoz, vállalkozások csoportjához, szakmához vagy szakmák csoportjához tartozó alkalmazott vagy önálló vállalkozó személyeknek szolgáltatásokat nyújtsanak elhalálozás, túlélés vagy a tevékenységgel való felhagyás vagy annak korlátozása esetén, függetlenül attól, hogy az ilyen műveletekből származó kötelezettségvállalásokra a matematikai tartalékok minden időben teljes fedezetet biztosítanak-e;

4. a 2. cikk (3) bekezdésének alkalmazásától függően, a szociális biztonság kötelező rendszerének részét képező biztosítás;

▼B

5. olyan szervezetek, amelyek kizárólag elhalálozás esetére vállalják a szolgáltatások nyújtását, amennyiben az ilyen szolgáltatások összege nem haladja meg az egyszeri elhalálozás átlagos temetési költségeit, vagy amennyiben a szolgáltatásokat természetben nyújtják;

6. biztosítóegyesületek, amennyiben:

   – az alapszabály rendelkezéseket tartalmaz további hozzájárulások lehívására, vagy a szolgáltatások csökkentésére, vagy más, ezt vállaló személyek támogatásának igénybevételére, valamint

   – az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységekből származó éves járulékbevétel nem haladja meg az 5 millió eurót három egymást követő évben. Amennyiben ezt az összeget három egymást követő évben túllépik, ezt az irányelvet a negyedik évtől alkalmazni kell.

   E bekezdés rendelkezései azonban nem akadályozzák, hogy a kölcsönös biztosítóegyesület ezen irányelv alapján megadott engedélyért folyamodjon vagy ilyen engedély alapján működjön;

7. Németországban a „Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen”, kivéve, ha tevékenységi köre tekintetében alapszabályát módosítják;

8. az alkalmazotti nyugdíjtörvényben (TEL) és egyéb kapcsolódó finn jogszabályokban előírt nyugdíjbiztosítók nyugdíjtevékenységei, a következő feltételekkel:

   a) azok a nyugdíjbiztosítók, amelyek a finn jog szerint már most is kötelesek külön számviteli és ügyviteli rendszerben kezelni nyugdíjbiztosítási tevékenységeiket, ezen túlmenően a csatlakozás időpontjától kezdődően e tevékenységek végzésére önálló jogalanyisággal bíró egységeket állítanak fel;

   b) a finn hatóságok hátrányos megkülönböztetés nélkül megengedik a tagállamok összes állampolgára és társasága számára, hogy a finn jogszabályoknak megfelelően végezzék a 2. cikkben felsorolt, ehhez a mentességhez kapcsolódó tevékenységeket, a következő eszközök bármelyike révén:

      – meglévő biztosítótársaságban vagy -csoportban fennálló tulajdon vagy részesedés,

      – új biztosítótársaságok vagy -csoportok, ezen belül nyugdíjbiztosítók létesítése vagy ilyenekben való részesedés;

   c) a finn hatóságok a csatlakozást követő három hónapon belül jelentést nyújtanak be jóváhagyásra a Bizottságnak, amelyben beszámolnak arról, hogy milyen intézkedéseket tettek a TEL tevékenységeinek a szokásos biztosítási tevékenységektől való elkülönítése céljából, hogy megfeleljenek ezen irányelv minden előírásának.

II. CÍM

AZ ÉLETBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE

4. cikk

Az engedélyezés elve

Az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységek megkezdéséhez előzetes hivatalos engedély szükséges.

Az engedélyért a székhely szerinti tagállam hatóságaihoz a következők folyamodnak:

a) minden vállalkozás, amely a szóban forgó állam területére telepíti a központi ügyvezetés helyét;

b) minden olyan vállalkozás, amely az első albekezdésben előírt engedély megszerzése után egy teljes biztosítási ágazatra vagy egyéb biztosítási ágazatokra bővíti tevékenységét.

▼B

5. cikk

Az engedély hatálya

1. Az engedély az egész Közösségben érvényes. Lehetővé teszi a biztosítóintézet számára, hogy a Közösségben a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytasson.

2. Az engedélyt az I. mellékletben felsorolt biztosítási ágazatok valamelyikére vonatkozóan adják ki. Kiterjed a teljes biztosítási ágazatra, kivéve, ha a kérelmező csak az adott ágazathoz tartozó kockázatok egy részét kívánja biztosítani.

Az illetékes hatóságok a csak egy ágazatra vonatkozóan kérelmezett engedélyt a 7. cikkben említett üzleti tervben rögzített ügyletekre korlátozhatják.

Minden tagállam kiadhat két vagy több ágazatra szóló engedélyt, ha nemzeti joga lehetőséget ad ezeknek az ágazatoknak az egyidejű művelésére.

6. cikk

Az engedély megszerzésének feltételei

1. A székhely szerinti tagállam minden engedélyért folyamodó biztosítóintézet számára előírja a következőket:

a) a következő társasági formák egyikének felvétele:

– a Belga Királyság esetében: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions /commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/ onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”,

▼M1

– a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost”, „družstvo”,

▼B

– a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”,

– a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

▼M1

– az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts”,

▼B

– a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”,

– Írország esetében: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts” és „societies registered under the Friendly Societies Acts”,

– az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”,

▼M1

– a Ciprusi Köztársaság esetében: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση”,

– a Lett Köztársaság esetében: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”,

– a Litván Köztársaság esetében: „akcinės bendrovės”, „uždarosios akcinės bendrovės”,

▼B

– a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurance mutuelles”, „société coopérative”,

▼M1

– a Magyar Köztársaság esetében: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”,

– a Máltai Köztársaság esetében: „kumpanija pubblika”, „kumpanija privata”, „fergħa”, „Korp ta' l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut”,

▼B

– a Holland Királyság esetében: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”,

– az Egyesült Királyság esetében: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”,

– a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία”,

– a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”,

– a Portugál Köztársaság esetében: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”,

▼M1

– a Lengyel Köztársaság esetében: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”,

▼B

– az Osztrák Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,

▼M1

– a Szlovén Köztársaság esetében: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”,

– a Szlovák Köztársaság esetében: „akciová spoločnost”,

▼B

– a Finn Köztársaság esetében: „keskinäinen vakuutusyhtiö”/„ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö”/„försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”,

– a Svéd Királyság esetében: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”.

A biztosítóintézet annak létrehozása után választhatja az európai részvénytársaság formáját is.

A tagállamok ezen túlmenően adott esetben bármilyen közjogi formában alapíthatnak vállalkozásokat azzal a feltétellel, hogy e testületek tevékenységi körét a biztosítási tevékenységek képezik, és azonos feltételek mellett működnek, mint a magánjogi vállalkozások.

b) tevékenységi körüknek az ezen irányelvben meghatározott tevékenységekre és a belőlük közvetlenül eredő tevékenységekre való korlátozása, minden egyéb kereskedelmi tevékenység kizárásával;

c) a 7. cikknek megfelelően üzleti terv benyújtása;

d) a 29. cikk (2) bekezdésében meghatározott minimális biztonsági tőke birtoklása;

e) ténylegesen olyan személyek általi működtetés, akik jó hírnévvel és megfelelő szakképesítéssel vagy gyakorlattal rendelkeznek.

2. Amennyiben a biztosítóintézet és egyéb természetes vagy jogi személyek között szoros kapcsolat áll fenn, az illetékes hatóságok csak akkor adnak ki engedélyt, ha ez a szoros kapcsolat nem akadályozza felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

Az illetékes hatóságok akkor is megtagadják az engedélyt, ha egy tagsággal nem rendelkező országnak a biztosítóintézettel szoros kapcsolatban álló egy vagy több természetes vagy jogi személyre vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, vagy ezeknek a végrehajtása során fellépő nehézségek akadályozzák felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

▼B

Az illetékes hatóságok kötelezik a biztosítóintézeteket, hogy biztosítsák a hatóság részére a kért tájékoztatást, amelyre az e bekezdésben említett feltételek betartásának folyamatos ellenőrzése céljából szükségük van.

3. A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosítóintézet központi ügyvezetésének helye ugyanabban a tagállamban legyen, mint amelyben a létesítő okirat szerinti székhelye van.

4. Attól a biztosítóintézettől, amely azért folyamodik engedélyért, hogy tevékenységét más ágazatokra terjeszthesse ki, vagy hogy az egy ágazatba tartozó kockázatoknak csak egy részét tartalmazó engedélyét a teljes ágazatra bővítsék ki, a 7. cikknek megfelelő üzleti terv benyújtását kell megkövetelni.

Ezen túlmenően meg kell követelni az arra vonatkozó bizonyíték bemutatását, hogy rendelkezik a 28. cikkben meghatározott szavatoló tőkével és a 29. cikk (1) és (2) bekezdésében említett biztonsági tőkével.

5. A tagállamok nem fogadnak el olyan rendelkezéseket, amelyek kötelezővé teszik az általános és különös szerződési feltételek, díjtáblázatok, különösen a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapok, illetve a biztosítóintézet által a biztosítottakkal folytatott ügyletei során felhasználni kívánt adatlapok és más nyomtatványok előzetes jóváhagyását, vagy az ezekre vonatkozó rendszeres értesítést.

Az első albekezdéstől függetlenül, kizárólag a biztosításmatematikai elvekre vonatkozó nemzeti rendelkezések betartásának igazolása céljából a székhely szerinti tagállam megkövetelheti a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapokra vonatkozó rendszeres értesítést, anélkül azonban, hogy ez a követelmény a tevékenység folytatásának előfeltétele lenne.

Ezen irányelvben semmi sem akadályozza a tagállamokat abban, hogy hatályban tartsanak, vagy bevezessenek olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek a létesítő okirat és alapszabály jóváhagyását, illetve a felügyelet szokásos gyakorlásához szükséges bármilyen más dokumentum bemutatását írják elő.

A Bizottság legkésőbb 1999. július 1-jéig jelentést nyújt be a Tanácsnak e bekezdés végrehajtásáról.

6. Az (1)–(5) bekezdésben említett rendelkezések nem követelhetik meg, hogy az engedély iránti kérelmet a piac gazdasági követelményeinek fényében vizsgálják meg.

7. cikk

Üzleti terv

A 6. cikk (1) bekezdésének c) pontjában és (4) bekezdésében említett üzleti terv a következőkre vonatkozó adatokat vagy bizonyítékot tartalmazza:

a) a biztosítóintézet által vállalni kívánt kötelezettségek jellege;

b) a viszontbiztosításra vonatkozó irányelvek;

c) a biztonsági tőke legkisebb összegét alkotó tételek;

d) az ügyviteli szolgálatok és az üzletszerző szervezet létrehozásának költségeire vonatkozó becslések, illetve az e költségek fedezetére szánt pénzügyi erőforrások;

ezenkívül, az első három pénzügyi évre:

e) egy terv, mely részletes becsléseket tartalmaz a közvetlen biztosítás, a viszontbiztosításba vételek és a viszontbiztosításba adások tekintetében a bevételekről és ráfordításokról;

f) egy előzetes mérlegterv;

g) becslések a biztosítási kötelezettségek és a szavatoló tőke fedezetére szánt pénzügyi erőforrásokról.

▼B

8. cikk

Részvényesek és befolyásoló részesedéssel rendelkező tagok

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem adnak ki engedélyt a vállalkozásnak a biztosítási tevékenység megkezdésére az előtt, hogy tájékozódtak volna a vállalkozásban közvetlen vagy közvetett befolyásoló részesedéssel rendelkező, természetes vagy jogi személyiségű részvényesek vagy tagok személyazonosságáról, valamint a tulajdoni hányadaik összegéről.

Ugyanezen hatóságok kötelesek elutasítani az engedélyt, ha figyelembe véve a biztosítóintézet hatékony és eredményes, valamint prudens irányításának szükségességét, nem találják megfelelőnek a részvényesek vagy tagok minősítését.

9. cikk

Engedélykérelem elutasítása

Az engedély elutasítására vonatkozó határozathoz csatolni kell az elutasítás pontos indokait, és erről a kérdéses vállalkozást tájékoztatni kell.

Minden tagállam köteles rendelkezni elutasítás esetén a bírósághoz fordulás jogáról.

Ilyen rendelkezést kell hozni azokra az esetekre is, amikor az illetékes hatóságok az engedély iránti kérelmet a kézhezvételtől számított hat hónapos időszak leteltéig nem bírálták el.

▼M3

9a. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival

(1) Konzultációt kell folytatni a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának olyan életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata; vagy

b) egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítót vagy viszontbiztosítót ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan életbiztosítással foglalkozó biztosítónak, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata; vagy

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással az ugyanazon csoporthoz tartozó másik vállalkozás részvényeseinek alkalmasságára, valamint a vállalkozás vezetésében részt vevő igazgatóság tagjai jó hírnevének és szakmai felkészültségének értékelése során. Az illetékes hatóságok kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják azokat a részvényesek alkalmasságára, valamint az igazgatóság tagjai jó hírnevére és szakmai felkészültségére vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek a másik illetékes hatóság számára egy engedély kiállításához, továbbá a működési feltételek betartásának folyamatos értékeléséhez.

▼B

III. CÍM

A BIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉGRE VONATKOZÓ FELTÉTELEK

1. FEJEZET

A PÉNZÜGYI FELÜGYELET ELVEI ÉS MÓDSZEREI

10. cikk

Az illetékes hatóságok és a felügyelet célja

1. A biztosítóintézet pénzügyi felügyelete, ideértve a fióktelepeken keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenységekett is, kizárólag a székhely szerinti tagállam hatáskörébe tartozik. Amennyiben a kötelezettségvállalás szerinti tagállam illetékes hatóságai indokoltan úgy vélik, hogy valamely biztosítóintézet tevékenységei érinthetik annak pénzügyi stabilitását, kötelesek erről tájékoztatni a vállalkozás székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságait. Ez utóbbi hatóságok állapítják meg, hogy a vállalkozás betartja-e az ezen irányelvben meghatározott prudenciális elveket.

2. A pénzügyi felügyelet magában foglalja a biztosítóintézet teljes üzletmenete figyelembevételével a fizetőképességi állapotának, a matematikai tartalékokat is magukban foglaló biztosítástechnikai tartalékok megképzésének, valamint az azokat fedező eszközöknek az igazolását, a közösségi szinten elfogadott rendelkezések alapján a székhely szerinti tagállamban meghatározott szabályok vagy az ott követett gyakorlat szerint.

▼M3

A biztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a biztosító által egy, a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy egy, a 73/239/EGK irányelvvel vagy az ezen irányelvvel összhangban engedélyezett biztosítóval kötött viszontbiztosítási szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító pénzügyi stabilitásával közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.

▼B

3. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai minden biztosítóintézettől megkövetelik a megbízható ügyviteli és számviteli eljárások, valamint a megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusok meglétét.

11. cikk

Másik tagállamban alapított fióktelepek felügyelete

A fióktelep szerinti tagállam biztosítja, hogy amikor egy másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézet valamely fióktelepen keresztül végzi tevékenységét, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai, miután a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait tájékoztatták, maguk, vagy az e célból kijelölt közvetítő személyek révén a helyszíni vizsgálat során igazolják a vállalkozás pénzügyi felügyeletének biztosításához szükséges információt. A fióktelep szerinti tagállam hatóságai részt vehetnek ebben a vizsgálatban.

12. cikk

A biztosítások egy része kötelező engedményezésének tilalma

A tagállamok nem követethetik meg a biztosítóintézetektől, hogy a 2. cikkben felsorolt tevékenységekhez kapcsolódó biztosításaik egy részét a nemzeti jogszabályok által kijelölt szervezetre vagy szervezetekre engedményezzék.

▼B

13. cikk

Számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatás: felügyeleti jogkörök

1. Minden tagállam megköveteli a területén központi ügyvezetéssel rendelkező biztosítóintézetektől, hogy valamennyi tevékenységükre kiterjedően készítsenek éves beszámolót pénzügyi helyzetükről és fizetőképességükről.

2. A tagállamok megkövetelik a területükön központi ügyvezetéssel rendelkező biztosítóintézetektől a felügyelet céljából szükséges bevallások és statisztikai dokumentumok időszakonkénti benyújtására. Az illetékes hatóságok megküldik egymásnak a felügyelet céljából jelentős iratokat és tájékoztatásokat.

3. A tagállamok elfogadják azokat az előírásokat, amelyek szükségesek annak biztosításához, hogy illetékes hatóságai rendelkezzenek a területükön központi ügyvezetéssel rendelkező biztosítóintézeteknek a területükön kívül végzett tevékenységeit is magában foglaló üzletmenetének felügyeletéhez szükséges jogkörökkel és eszközökkel, összhangban az ilyen tevékenységekre irányadó tanácsi irányelvekkel, végrehajtatásuk érdekében.

Ezeknek a jogköröknek és eszközöknek különösen lehetővé kell tenniük, hogy az illetékes hatóságok:

a) részletes vizsgálatokat végezzenek a biztosítóintézet helyzetére és egész üzletmenetére nézve, egyebek között:

   – az életbiztosítási tevékenységre vonatkozó információk gyűjtésével és a dokumentumok bekérésével,

   – a biztosítóintézet telephelyein helyszíni vizsgálatok végzésével;

b) a biztosítóintézet vezető tisztségviselői vagy a vállalkozást ellenőrző személyek tekintetében bármilyen helyénvaló és szükséges intézkedést meghozhassanak annak biztosítására, hogy a vállalkozás üzletmenetében betartsa azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyeknek a vállalkozásnak meg kell felelnie minden egyes tagállamban, és különösen megfeleljen üzleti tervének, amennyiben az kötelező marad, valamint hogy megakadályozzon vagy megszüntessen minden, a biztosított személyek érdekeit sértő szabálytalanságot;

c) biztosítsák, hogy az ilyen intézkedéseket alkalmazzák, ha szükséges, végrehajtással, ahol helyénvaló, bírói úton.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az illetékes hatóságok szerezzenek be minden, a közvetítőknél lévő szerződésekre vonatkozó információt.

14. cikk

Állományátruházás

1. A nemzeti jogszabályok által meghatározott feltételek mellett minden tagállam engedélyezi a területén központi ügyvezetéssel rendelkező biztosítóintézetek számára, hogy a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződésállománya egészét vagy egy részét egy, a Közösségen belül letelepedett átvevő irodára ruházzák, amennyiben az átvevő iroda székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságai igazolják, hogy az átruházást is figyelembe véve ez utóbbi rendelkezik a szükséges szavatoló tőkével.

2. Amikor egy fióktelep kívánja a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződésállományának egy részét vagy egészét átruházni, a fióktelep szerinti tagállammal konzultálni kell.

3. Az (1) és (2) bekezdésben említett körülmények között, az átruházó biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának hatóságai a kötelezettségvállalás szerinti tagállamok illetékes hatóságai hozzájárulásának megszerzése után engedélyezik az átruházást.

▼B

4. A megkeresett tagállamok illetékes hatóságai az átruházó biztosítóintézet székhely szerinti tagállama illetékes hatóságainak a kérés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat; amennyiben a megkeresett hatóságok e határidőn belül nem válaszolnak, azt a vállalkozás számára kedvező véleménynek vagy hallgatólagos hozzájárulásnak kell tekinteni.

5. Az e cikk szerint engedélyezett átruházás tényét a kötelezettségvállalás szerinti tagállam nemzeti jogában meghatározott módon kell közzétenni. Az ilyen átruházások automatikusan érvényessé válnak a szerződő felekkel, a biztosított személyekkel és bármilyen más, az átruházott szerződésekből eredően jogokkal vagy kötelezettségekkel rendelkező egyéb személyekkel szemben.

Ez a rendelkezés nem érinti a tagállamoknak azt a jogát, hogy lehetőséget biztosítsanak a biztosítottak számára arra vonatkozóan, hogy az átruházás után egy meghatározott időszakon belül a szerződést felmondhassák.

15. cikk

Befolyásoló részesedések

1 A tagállamok megkövetelik minden természetes vagy jogi személytől, aki/amely közvetlenül vagy közvetetten befolyásoló részesedést kíván szerezni valamely biztosítóintézetben, hogy először tájékoztassa a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait, jelezve a megszerezni kívánt részesedés mértékét. Az ilyen személynek hasonlóképpen tájékoztatnia kell a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait akkor is, ha befolyásoló részesedését úgy kívánja növelni, hogy a birtokában lévő szavazati jogok vagy tőke részaránya elérje, vagy meghaladja a 20, 33 vagy 50 %-ot, vagy ha a biztosítóintézet az ő leányvállalatává válna.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak az első albekezdésben előírt értesítés napjától legfeljebb 3 hónap áll rendelkezésükre az ilyen tervvel szembeni ellenvetések megtételére, amennyiben a biztosítóintézet hatékony és eredményes, valamint prudens irányításának szükségességére tekintettel nem elégedettek az első albekezdésben említett személy minősítésével. Amennyiben nem tesznek ellenvetést a kérdéses tervvel kapcsolatban, meghatározhatják a terv végrehajtásának maximális időtartamát.

▼M3

1a. Amennyiben az e cikk (1) bekezdésében említett részesedéseket egy másik tagállamban engedélyezett biztosító, viszontbiztosító, hitelintézet vagy befektetési vállalkozás, illetve ilyen vállalkozás anyavállalata, vagy ilyen vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy szerzi meg, és amennyiben az ügylet következményeként az a vállalkozás, amelyben a vevő részesedés megszerzésére tesz ajánlatot a vevő leányvállalatává válna, illetve a vevő ellenőrzése alá kerülne, az ügylet vizsgálatához le kell folytatni a 9a. cikkben említett előzetes konzultációt.

▼B

2 A tagállamok megkövetelik minden természetes vagy jogi személytől, aki/amely közvetlenül vagy közvetve el akarja idegeníteni valamely biztosítóintézetben lévő befolyásoló részesedését, hogy először tájékoztassa a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait, jelezve az elidegeníteni kívánt részesedés mértékét. Az ilyen személynek hasonlóképpen tájékoztatnia kell az illetékes hatóságokat akkor is, ha a befolyásoló részesedését úgy kívánja csökkenteni, hogy a birtokában lévő szavazati jogok vagy tőke részaránya 20, 33 vagy 50 % alá essen, vagy ha a biztosítóintézet a jövőben megszűnne leányvállalata lenni.

3. Amint tudomást szereznek róla, a biztosítóintézetek tájékoztatják a székhely szerinti tagállamuk illetékes hatóságait minden olyan, tőkéjüket érintő részesedésszerzésről vagy elidegenítésről, amelynek folytán e részesedések az (1), illetve a (2) bekezdésben említett valamelyik küszöbérték fölé emelkednek, vagy alá csökkennek.

▼B

Legalább évente egyszer tájékoztatják a hatóságokat a befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényeseik, illetve tagjaik nevéről, az ilyen tulajdonrészek méretéről, amint azt például a részvényesek vagy tagok éves közgyűlésén kapott, vagy a tőzsdén jegyzett társaságokra vonatkozó jogszabályok betartásának eredményeként kapott tájékoztatás mutatja.

4. A tagállamok megkövetelik, hogy amennyiben az (1) bekezdésben említett személyek által gyakorolt befolyás a biztosítóintézetek hatékony és eredményes, valamint prudens irányításának kárára van, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai meghozzák a megfelelő intézkedéseket arra, hogy az ilyen helyzetnek véget vessenek. Az ilyen intézkedés állhat például utasításokból, a vezető tisztségviselők ellen hozott szankciókból, a kérdéses részvényesek vagy tagok birtokában lévő részvényekhez fűződő szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztéséből.

Hasonló intézkedéseket kell alkalmazni azokra a természetes vagy jogi személyekre, akik/amelyek elmulasztják az (1) bekezdésben meghatározott előzetes tájékoztatási kötelezettség betartását. Ha egy tulajdonrészt az illetékes hatóságok ellenzése ellenére megszereznek, a tagállamok, függetlenül bármilyen más elfogadott szankciótól, rendelkeznek a vonatkozó szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztéséről, a leadott szavazatok semmisségéről, vagy semmissé nyilvánításuk lehetőségéről.

16. cikk

Szakmai titoktartás

1. A tagállamok előírják, hogy mindazokat a személyeket, akik az illetékes hatóságoknál állnak vagy álltak munkaviszonyban, valamint az illetékes hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálókat vagy más szakértőket a szakmai titoktartás kötelezettsége kösse. Ez azt jelenti, hogy a feladataik ellátása során tudomásukra jutó bizalmas információkat semmilyen személynek vagy hatóságnak sem adhatják ki, kivéve olyan összefoglalásként vagy összegzett formában, amelyből az egyes biztosítóintézeteket nem lehet beazonosítani, ide nem értve a büntetőjog hatálya alá tartozó ügyeket.

Azonban, amikor valamely biztosítóintézet ellen csődeljárást vagy kötelező felszámolási eljárást indítottak, a vállalkozás megmentésére irányuló kísérletekben részt vevő harmadik feleket nem érintő bizalmas információ kiadható a polgári peres eljárások során.

2. Az (1) bekezdés nem akadályozza a különböző tagállamok illetékes hatóságait abban, hogy a biztosítóintézetekre vonatkozó irányelvekkel összhangban információt cseréljenek. Az információ az (1) bekezdésben jelzett szakmai titoktartás feltételeinek hatálya alá tartozik.

3. A tagállamok köthetnek az információcserére vonatkozó együttműködési megállapodásokat az (5) és (6) bekezdésben meghatározottak szerint harmadik országok illetékes hatóságaival, de csak akkor, ha a kiadott információra az e cikkben említettekkel legalább egyenértékű szakmai titoktartási előírások vonatkoznak. Az ilyen információcserének az említett hatóságok vagy szervek felügyeleti tevékenységének ellátását kell szolgálnia.

Ha az információk másik tagállamból származnak, nem adhatók ki az azokat eredetileg kiadó illetékes hatóságok kifejezett beleegyezése nélkül, és adott esetben is csak abból a célból, amelyhez a szóban forgó hatóságok a beleegyezésüket adták.

▼M3

4. Az (1) vagy (2) bekezdés alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel:

– annak ellenőrzésére, hogy a biztosítási tevékenység megkezdésére vonatkozó feltételeket betartják-e, valamint hogy elősegítsék az ilyen üzleti tevékenység gyakorlásának figyelemmel kísérését, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a szavatoló tőke, az ügyviteli és a számviteli eljárások és a belső ellenőrzési mechanizmusok figyelemmel kísérésére, vagy

– szankciók alkalmazására, vagy

▼M3

– az illetékes hatóság határozataival szembeni közigazgatási jogorvoslatok során, vagy

– a 67. cikk alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban, vagy az ezen irányelvben, és a biztosítók és viszontbiztosítók terén elfogadott más irányelvekben előírt különleges rendelkezések alapján.

5. Az (1) és (4) bekezdés nem akadályozza az információcserét egy tagállamon belül, ahol ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, vagy tagállamok között, az illetékes hatóságok és:

– a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek hatósági felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között,

– a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, továbbá más hasonló eljárásokban résztvevő testületek között, és

– a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között,

felügyeleti feladataik ellátása során, sem pedig a garancia alapot kezelő, illetve a (kötelező) felszámolási eljárást végző intézményeknek a feladataik ellátásához szükséges tájékoztatás megadását. Az (1) bekezdésben meghatározott üzleti titoktartás kötelezettsége vonatkozik az ilyen hatóságoknak, intézményeknek és személyeknek átadott információra is.

6. Az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

– a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő intézmények felügyeletét ellátó hatóságok között, vagy

– a biztosítók, viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényben előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között, vagy

– a biztosítók és viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó intézmények között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

– e tájékoztatás az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja,

– az ezzel összefüggésben kapott információra az (1) bekezdésben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak,

– amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és intézményeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információkat.

▼B

7. Az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére a tagállamok – a pénzügyi rendszer stabilitása, beleértve az integritást is, erősítésének érdekében – engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és a jogszabályok szerint a társasági jog megsértésével kapcsolatban folytatott nyomozásért és vizsgálatért felelős hatóságok vagy testületek között.

▼B

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

– e tájékoztatás az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy jogi felügyelet teljesítését szolgálja,

– az ezzel kapcsolatban kapott információra az (1) bekezdésben előírt üzleti titoktartás feltételei vonatkoznak,

– ha az információ egy másik tagállamból származik, nem lehet közölni az azt feltáró illetékes hatóságok kifejezett beleegyezése nélkül, és amennyiben szükséges, kizárólag arra a célra lehet felhasználni, amelyhez ezek a hatóságok beleegyezésüket adták.

Ha valamely tagállamban az első albekezdésben említett hatóságok vagy testületek nyomozati vagy vizsgálati feladatukat – meghatározott hatáskörük figyelembevételével – az e célból meghatalmazott és nem az állami szektorban alkalmazott személyek segítségével végzik, az első albekezdésben foglalt információcsere lehetősége a második albekezdésben kikötött feltételeknek megfelelően kiterjeszthető ezekre a személyekre.

A második albekezdés harmadik francia bekezdésének végrehajtása érdekében az első albekezdésben említett hatóságok és intézmények közlik az információt feltáró illetékes hatóságokkal azoknak a személyeknek a nevét és pontos feladatkörét, akiknek azt el kell küldeni.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak vagy testületeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információt.

2000. december 31-e előtt a Bizottság jelentést készít e bekezdés előírásainak alkalmazása tárgyában.

▼M3

8. Az (1)–(7) bekezdés nem akadályozza az illetékes hatóságot abban, hogy:

– a központi bankoknak vagy pénzügyi hatósági minőségükben hasonló feladatot ellátó egyéb testületeknek,

– megfelelő esetben a fizetési rendszerek felügyeletéért felelős egyéb állami hatóságoknak

a feladataik ellátásához szükséges információkat átadják, illetve nem akadályozhatja meg az ilyen hatóságokat vagy testületeket abban, hogy megküldjék az illetékes hatóságoknak a (4) bekezdés alkalmazásában szükségessé váló információkat. Az így közölt információ a üzleti titoktartás e cikkben megállapított feltételeinek hatálya alá esik.

▼B

9. Ezenkívül, az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére, a tagállamok jogszabályaiban meghatározott rendelkezések alapján engedélyezhetik bizonyos információ közlését központi kormányzatuk más, a hitelintézetek, pénzintézetek, befektetési szolgáltatások és biztosítóintézetek felügyeletére vonatkozó jogszabályalkotással megbízott szerveivel is, valamint az ilyen szervek nevében eljáró felügyelőkkel.

Ilyen közlésre azonban csak akkor kerülhet sor, ha az a prudenciális ellenőrzés miatt szükséges.

A tagállamok azonban rendelkezhetnek úgy, hogy a (2)–(5) bekezdés alapján átadott információt és a 11. cikkében említett helyszíni vizsgálattal megszerzett információt ne lehessen kiadni az e bekezdésben említett esetekben, kivéve az információt adó illetékes hatóságok vagy azon tagállam illetékes hatóságainak a kifejezett hozzájárulásával, amelyben a helyszíni vizsgálatot elvégezték.

▼B

17. cikk

A könyvvizsgálók kötelezettségei

1. A tagállamok legalább azt biztosítják, hogy:

a) a 84/253/EGK irányelv ([1]) értelmében felhatalmazott bármely személy, aki a 78/660/EGK irányelv ([2]) 51. cikkében, a 83/349/EGK irányelv 37. cikkében vagy a 85/611/EGK irányelv ([3]) 31. cikkében megállapított feladatot vagy bármilyen egyéb, törvényben meghatározott feladatot végez egy biztosítóintézetben, köteles azonnal jelenteni az illetékes hatóságnak minden olyan, az e feladat végzése során tudomására jutott, e vállalkozást érintő tényt vagy döntést, amelynél fennáll a lehetőség, hogy:

   – alapvetően megsértik azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek az engedélyezésre vonatkozó feltételeket tartalmazzák, vagy amelyek konkrétan a biztosítóintézetek tevékenységének folytatását szabályozzák, vagy

   – a biztosítóintézet folyamatos működését befolyásolják, vagy

   – a beszámolók hitelesítésének megtagadásához vagy fenntartások kinyilvánításához vezetnek;

b) e személynek hasonlóképpen kötelessége jelenteni minden olyan tényt és döntést, amely akkor jutott tudomására, amikor az a) pontban leírt feladatot végezte egy olyan vállalkozásban, amely azzal a biztosítóintézettel áll ellenőrző viszonyból eredő szoros kapcsolatban, amelyben a fent említett feladatot végzi.

2. A 84/253/EGK irányelv értelmében felhatalmazott személyek által az illetékes hatóságokkal jóhiszeműen közölt bármilyen, az (1) bekezdésben említett tény vagy döntés nem jelenti egy szerződésben vagy bármilyen törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezésben meghatározott információközlési korlátozás megsértését és nem ró semmiféle felelősséget e személyekre.

18. cikk

Életbiztosítási és nem életbiztosítási tevékenységek folytatása

1. A (3) és (7) bekezdés sérelme nélkül, egyetlen vállalkozás sem kaphat engedélyt egyszerre ezen irányelv és a 73/239/EGK irányelv alapján.

2. Az (1) bekezdéstől eltérve, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy:

– az irányelv alapján engedélyt kapott vállalkozások engedélyt szerezhessenek a 73/239/EGK irányelv 6. cikke szerint, az ez utóbbi irányelv mellékletében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokra,

– azok a vállalkozások, amelyek a 73/239/EGK irányelv 6. cikke alapján kizárólag azon irányelv mellékletében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokra kaptak engedélyt, ennek az irányelvnek az alapján is kaphassanak engedélyt.

3. A (6) bekezdéstől függően, a (2) bekezdésben említett vállalkozások, valamint azok, amelyek:

– a Görögországban engedélyezett vállalkozások esetében 1981. január 1-jén,

– a Spanyolországban és Portugáliában engedélyezett vállalkozások esetében 1986. január 1-jén,

▼M1

– az Ausztriában, Finnországban és Svédországban engedélyezett vállalkozások esetében 1995. január 1-jén,

([1]) HL L 126., 1984.5.12., 20. o.
([2]) HL L 222., 1978.8.14., 11. o. A legutóbb a 2001/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 283., 2001.10.27., 28. o.) módosított irányelv.
([3]) HL L 375., 1985.12.31., 3. o. A legutóbb a 2001/108/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 41., 2002.2.13., 35. o.) módosított irányelv.

▼M1

– a Cseh Köztársaságban, Észtországban, Cipruson, Lettországban, Litvániában, Magyarországon, Máltán, Lengyelországban, Szlovéniában és Szlovákiában engedélyezett vállalkozások esetében 2004. május 1-jén, és

▼B

– minden egyéb vállalkozás esetében 1979. március 15-én

egyidejűleg végzik az ezen irányelvben, valamint a 73/239/EGK irányelvben szabályozott tevékenységeket, folytathatják ezt, feltéve, hogy az egyes tevékenységeket elkülönítve végzik ezen irányelv 19. cikkének megfelelően.

4. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a (2) bekezdésben említett vállalkozások kötelesek betartani az ezen irányelv alapján engedélyben részesülő biztosítóintézetekre irányadó számviteli szabályokat minden tevékenységükre vonatkozóan. Az erre vonatkozó összehangolásig a tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy a felszámolásra alkalmazandó szabályok tekintetében a (2) bekezdésben említett vállalkozások által végzett, a 73/239/EGK irányelv mellékletében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokhoz kapcsolódó tevékenységekre az életbiztosításra alkalmazandó szabályok legyenek az irányadók.

5. Amennyiben egy, a 73/239/EGK irányelv mellékletében felsorolt tevékenységeket végző vállalkozásnak pénzügyi, kereskedelmi vagy igazgatási kapcsolatai vannak egy, az ez által irányelv által szabályozott tevékenységeket végző vállalkozással, azoknak a tagállamoknak a felügyeleti hatóságai, amelyeknek a területén e vállalkozások központi ügyvezetése található, biztosítják, hogy az érintett vállalkozások elszámolásait e vállalkozások közötti megállapodások, illetve bármilyen olyan megállapodás, ami a ráfordítások és a bevételek arányosítását érinthetné, ne torzítsák.

6. Bármely tagállam megkövetelheti, hogy azok a biztosítóintézetek, amelyeknek központi ügyvezetése területén található, az érintett tagállam által meghatározott határidőn belül hagyjon fel azoknak a tevékenységeknek az egyidejű végzésével, amelyekkel a (3) bekezdésben említett időpontokban foglalkoztak.

7. Ennek a cikknek a rendelkezéseit felül kell vizsgálni a Bizottság által a Tanács elé terjesztendő jelentés alapján, a felszámolásra vonatkozó szabályok jövőbeni összehangolásának fényében, de mindenképpen 1999. december 31-e előtt.

19. cikk

Az életbiztosítás és nem életbiztosítás igazgatásának elkülönítése

1. A 18. cikk (3) bekezdésében említett elkülönült igazgatást úgy kell megszervezni, hogy az ezen irányelvben felsorolt tevékenységek elkülönüljenek a 73/239/EGK irányelv szerinti tevékenységektől annak érdekében, hogy:

– ne sérüljenek az életbiztosítási biztosítottak és a nem életbiztosítási biztosítottak érdekei, és különösen, hogy az életbiztosításból származó többlethozam az életbiztosítási biztosítottak javát szolgálja, mintha a biztosítóintézet kizárólag életbiztosítási tevékenységet folytatna,

– a két tevékenység bármelyike, nevezetesen az ezen irányelv szerinti, illetve a 73/239/EGK irányelv szerinti tevékenységek tekintetében a minimális pénzügyi kötelezettségeket, különösen a szavatoló tőke terhét ne a másik tevékenység viselje.

Mindaddig azonban, amíg a minimális pénzügyi kötelezettségeket az első albekezdés második francia bekezdésében meghatározott feltételek szerint teljesíti, és feltéve hogy erről az illetékes hatóságot tájékoztatja, a vállalkozás felhasználhatja a szavatoló tőkének azokat a meghatározott tételeit, amelyek így is rendelkezésre állnak valamelyik tevékenységre.

Az illetékes hatóságok elemzik mindkét tevékenység eredményeit, és ezzel biztosítják, hogy e bekezdés rendelkezéseit betartsák.

▼B

2. a) Az elszámolásokat úgy kell elkészíteni, hogy mindkét tevékenységre, az életbiztosításra és a nem életbiztosításra is bemutassák az eredmények forrásait. Evégett minden bevételt (különösen a díjakat, a viszontbiztosítótól kapott összegeket és a befektetési bevételt) és ráfordítást (különösen a biztosítási ügymenettel kapcsolatos ráfordításokat, a biztosítástechnikai tartalékok növelését, a viszontbiztosítási díjakat, a biztosítási tevékenység tekintetében felmerülő igazgatási költségeket) eredet szerinti bontásban kell megadni. A két tevékenység közös tételeit az illetékes hatóság által elfogadott arányosítási módszerrel kell kimutatni.

b) A biztosítóintézetek elszámolásaik alapján kötelesek kimutatást készíteni, világosan meghatározva az egyes szavatoló tőkét képező tételeket ezen irányelv 27. cikke és a 73/239/EGK irányelv 16. cikkének (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően.

(3) Ha valamelyik tevékenység szavatoló tőkéje nem elegendő, az illetékes hatóságok a vonatkozó irányelvben elrendelt intézkedéseket hozzák meg a hiányos tevékenységre, függetlenül a másik tevékenység eredményeitől. Az (1) bekezdés első albekezdésének második francia bekezdésétől eltérően, ezek az intézkedések jelenthetik az egyik tevékenységtől a másikra történő átruházás engedélyezését is.

2. FEJEZET

A BIZTOSÍTÁSTECHNIKAI TARTALÉKOKRA ÉS AZOK ÖSSZETÉTELÉRE VONATKOZÓ SZABÁLYOK

20. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok létrehozása

1. A székhely szerinti tagállam minden biztosítóintézettől megköveteli, hogy a teljes üzletmenetére nézve elegendő matematikai tartalékokat is magukban foglaló biztosítástechnikai tartalékokat képezzen.

Az ilyen biztosítástechnikai tartalékok összegét a következő elvek alapján kell meghatározni.

A. i. az életbiztosítási biztosítástechnikai tartalékok összegét megfelelően gondos, előretekintő biztosításmatematikai értékeléssel kell kiszámítani, figyelembe véve az összes jövőbeni kötelezettséget, amint azt az egyes fennálló szerződések feltételei meghatározzák, ideértve:

– minden garantált szolgáltatást, ideértve a garantált visszavásárlási összeget,

– a biztosítottaknak visszajuttatott befektetési eredményt, amelyre kollektíven vagy egyénileg jogosultak, függetlenül attól, hogy ezt minek nevezik – szerzettnek, bevallottnak vagy kiosztottnak,

– a biztosítottnak a szerződés feltételei alapján rendelkezésére álló összes választási lehetőséget,

– a jutalékokat is magában foglaló ráfordításokat,

beszámítva a jövőben járó díjakat;

ii. a visszatekintő módszer alkalmazása engedélyezett, ha kimutatható, hogy az ennek eredményeként számított biztosítástechnikai tartalékok összege nem alacsonyabb, mint amit egy megfelelően gondos, előretekintő számítás követelne meg, vagy ha az előretekintő módszer nem alkalmazható a kérdéses típusú szerződésre;

iii. a gondos értékelés nem a „legjobb becslést” adó értékelés, hanem olyan, amely megfelelő tűréshatárt tartalmaz a releváns tényezők hátrányos változása esetére;

iv. a biztosítástechnikai tartalékok értékelési módszereinek nemcsak prudensnek, hanem az e tartalékokat fedező eszközök értékelési módszerére tekintettel körültekintőnek is kell lennie;

v. a biztosítástechnikai tartalékokat külön minden egyes szerződésre ki kell számítani. A megfelelő közelítések vagy általánosítások alkalmazása azonban engedélyezett, amikor ezek várhatóan körülbelül ugyanazt az eredményt hozzák, mint az egyedi számí-

▼B

tások. A külön számítás elve semmiképpen sem akadályozhatja meg a nem egyediesített általános kockázatokra pótlólagos tartalékok képzését;

vi. ha a szerződéses visszavásárlási összeg garantált, a szerződésre képzett matematikai tartalékok összegének mindenkor legalább az adott időpontban garantált értékkel kell egyenlőnek lennie.

B. az alkalmazott kamatlábat körültekintő módon kell megválasztani. Azt a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága szabályai szerint a következő elvek alkalmazásával kell megállapítani:

a) a biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának illetékes hatósága egy vagy több maximális kamatlábat határoz meg minden szerződésre, különösen a következő szabályokkal összhangban:

i. amennyiben a szerződések kamatgaranciát tartalmaznak, a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága egyetlen maximális kamatlábat határoz meg. Ez eltérhet attól függően, hogy a szerződés milyen pénznemre szól, feltéve azonban, hogy az nem több, mint az az által az állam által kibocsátott kötvények hozamának 60 %-a, amelynek a pénznemére a szerződés szól.

Ha az előző bekezdés második mondata alapján egy tagállam úgy dönt, hogy egy másik tagállam pénznemére szóló szerződésekre maximális kamatlábat határoz meg, annak először konzultálnia kell annak a tagállamnak az illetékes hatóságával, amelynek a pénznemére a szerződés szól;

ii. amennyiben azonban a biztosítóintézet eszközeit nem bekerülési áron értékelik, a tagállam rendelkezhet úgy, hogy egy vagy több maximális kamatláb kerüljön kiszámításra, figyelembe véve az akkor birtokolt megfelelő eszközök hozamát, levonva ebből egy gondossági tűréshatárt és, különösen az időszakos díjfizetésű szerződésekre, figyelembe véve a jövőbeni eszközök várható hozamát. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága határozza meg a gondossági tűréshatárt és a jövőbeni eszközök várható hozamára alkalmazott maximális kamatlábat vagy kamatlábakat;

b) a maximális kamatláb meghatározása nem jelenti azt, hogy a biztosítóintézet köteles lenne ugyanilyen magas kamatlábat alkalmazni;

c) a székhely szerinti tagállam dönthet úgy, hogy az a) pontot nem alkalmazza a szerződések alábbi kategóriáira:

– befektetési egységekhez kötött (unit-linked) szerződésekre,

– egyszeri díjas szerződésekre legfeljebb nyolc éves időtartamra,

– nyereség nélküli szerződésekre, valamint visszavásárlási összeg nélküli évjáradék szerződésekre.

Az első albekezdés második és harmadik francia bekezdésében említett esetekben a prudens kamatláb megválasztásánál figyelembe lehet venni azt a pénznemet, amelyre a szerződés szól, és az akkor birtokolt illeszkedő eszközöket, valamint, amikor a vállalkozás eszközeit folyó értéken értékelik, a jövőbeni eszközök várható hozamát.

Az alkalmazott kamatláb semmilyen körülmények között sem lehet magasabb, mint a székhely szerinti tagállam számviteli szabályai szerint számított eszközökön elért hozam, a megfelelő levonással;

d) a tagállam megköveteli a biztosítóintézettől, hogy elszámolásaiban képezzen tartalékot a biztosítottakkal szemben fennálló kamatláb-kötelezettségei teljesítésére, ha a vállalkozás eszközeinek a jelenlegi vagy előre látható hozama nem elegendő ezeknek a kötelezettségeknek a fedezetére;

e) a Bizottságot és az ezt kérő tagállamok illetékes hatóságait értesíteni kell az a) pont alapján meghatározott maximális kamatlábakról.

▼B

C. az értékelés statisztikai elemeit és az alkalmazott ráfordítás előirányzatot körültekintő módon kell megválasztani, figyelembe véve a kötelezettségvállalás államát, a szerződés típusát és a várhatóan felmerülő ügyviteli költségeket és jutalékokat.

D. nyereségrészesedéses szerződések esetén, a biztosítástechnikai tartalékok számítási módszere figyelembe veheti a biztosítottaknak visszajuttatott összes jövőbeni befektetési eredményt akár implicit, akár explicit módon, úgy, hogy az összhangban álljon a jövőbeni tapasztalatra vonatkozó egyéb feltételezésekkel és a befektetési eredmény elosztásának a jelenlegi módszerével.

E. a jövőbeni ráfordítások előirányzatát implicit módon is lehet szerepeltetni, például a kezelési díjak levonásával számított jövőbeni díjak alkalmazásával. Mindazonáltal összességében ez az előirányzat akár implicit, akár explicit, nem lehet kevesebb, mint a vonatkozó jövőbeni ráfordítások körültekintő becslése.

F. a biztosítástechnikai tartalékok számítási módszerét nem lehet a módszer vagy a számítás alapjainak önkényes megváltoztatása miatt évről évre megszakítani, és a számítási módszernek a megfelelő módon figyelembe kell vennie a nyereség eloszlását az egyes szerződések futamideje alatt.

2. A biztosítóintézetek kötelesek a nyilvánosság rendelkezésére bocsátani a befektetési eredmény tartalékait is magában foglaló biztosítástechnikai tartalékok számítása során alkalmazott alapokat és módszereket.

3. A székhely szerinti tagállam minden biztosítóintézettől megköveteli, hogy egész üzletmenete figyelembevételével a 26. cikk szerint megfeleltetett eszközökkel fedezze a biztosítástechnikai tartalékait. A Közösségben vállalt kockázatok tekintetében ezeknek az eszközöknek a Közösségben lokalizáltnak kell lenniük. A tagállamok nem követelhetik meg a biztosítóintézetektől, hogy eszközeiket valamely adott tagállamban lokalizálják. A székhely szerinti tagállam azonban engedélyezheti az eszközök lokalizálására vonatkozó szabályok enyhítését.

▼M3

4. A tagállamok nem tarthatnak fenn vagy vezethetnek be olyan bruttó tartalékolási rendszert, amely eszközök biztosítékként történő lekötését kívánja meg, amely a halasztott szerzési költségek és a kárigényekre létrehozott fedezetek fedezésére szolgál, ha a viszontbiztosítást olyan viszontbiztosító végzi, amelyet a 2005/68/EK irányelvvel összhangban engedélyeztek, vagy olyan biztosító, amelyet a 73/239/EGK vagy ezen irányelvvel összhangban engedélyeztek.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam engedélyezi, hogy a biztosítástechnikai tartalékot olyan viszontbiztosítóval szembeni követelések fedezzék, amelyet nem engedélyeztek a 2005/68/EK irányelvvel összhangban, vagy olyan biztosítókkal szembeni követelések, amelyeket nem engedélyeztek a 73/239/EGK vagy ezen irányelvvel összhangban, köteles megállapítani az ilyen követelések elfogadásának feltételeit.

▼B

21. cikk

Új szerződések díjai

Az új szerződések díjainak ésszerű biztosításmatematikai feltételezések alapján elegendőnek kell lennie arra, hogy a biztosítóintézet minden kötelezettségének megfeleljen, és különösen, hogy megfelelő biztosítástechnikai tartalékokat képezzen.

Ennek érdekében a biztosítóintézet pénzügyi helyzetének minden aspektusát figyelembe lehet venni, anélkül azonban, hogy a díjak és azok jövedelmein kívüli forrásokból származó bevételek rendszeres és állandó jellege hosszú távon esetleg veszélyeztetné a vállalkozás fizetőképességét.

▼B

22. cikk

A biztosítástechnikai tartalékalap fedezetéül szolgáló eszközök

A biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló pénzeszközök befektetésénél figyelembe kell venni a biztosítóintézet által művelt üzletág jellemzőit, oly módon, hogy biztosítsák a befektetések likviditását, a lehető legnagyobb biztonság és jövedelmezőség mellett, amely célt a vállalkozás úgy érheti el, hogy befektetéseit több befektetési formában helyezi el, és megfelelő mértékben megosztja.

23. cikk

Az engedélyezett eszközök kategóriái

1. A székhely szerinti tagállam nem engedélyezheti az biztosítóintézeteknek, hogy biztosítástechnikai tartalékaikat a következő eszközkategóriákon kívül eső eszközökkel fedezzék:

A. befektetések

a) hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, kötvények és egyéb pénz- és tőkepiaci eszközök;

b) kölcsönök;

c) részvények és más változó hozamú részesedések;

d) átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (ÁÉKBV) és más befektetési alapok egységei;

e) földterület, épületek és ingatlanhoz fűződő vagyoni jogok;

B. Tartozások és követelések

▼M3

f) viszontbiztosítók tartozásai, beleértve a viszontbiztosítók részesedését a biztosítástechnikai tartalékokban, és a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett különleges célú gazdasági eszközök által;

▼B

g) a vezető biztosítónál elhelyezett letétek, illetve a vezető biztosító tartozásai;

h) a biztosítottak tartozásai, valamint a közvetítők közvetlen és viszontbiztosítási műveletekből származó tartozásai;

i) biztosítási kötvényekre folyósított előlegek;

j) adó-visszaigénylések;

k) garanciaalapokkal szembeni követelések;

C. egyéb

l) ingatlanon kívüli tárgyi állóeszközök, a gondos értékcsökkenés alapján értékelve;

m) bankszámlapénz és készpénz, hitelintézeteknél és más, betétek elfogadására feljogosított intézménynél elhelyezett betétek;

n) halasztott szerzési költségek;

o) felhalmozódott kamat és bérleti díj, egyéb felhalmozódott bevétel, aktív időbeli elhatárolások;

p) visszaháramló érdekeltségek.

2. A „Lloyd's” néven ismert biztosítók szövetsége esetén az eszközkategóriák magukban foglalják a biztosítóintézetek vagy a 2000/12/EGK parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) szerinti hitelintézetek által kibocsátott garanciákat és hitelleveleket, valamint az életbiztosítási kötvényekből felmerülő igazolható összegeket addig a mértékig, ameddig azok a tagokhoz tartozó pénzeszközöket jelentik.

([1]) HL L 126., 2000.5.26., 1. o. A 2000/28/EK irányelvvel (HL L 275., 2000.10.27., 37. o.) módosított irányelv.

▼M3

3. Az (1) bekezdésben felsorol bármilyen eszköz vagy eszközkategória bevonása nem jelenti azt, hogy mindezeket az eszközöket automatikusan el kellene fogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. A székhely szerinti tagállam határozza meg az elfogadható eszközök alkalmazásának feltételeit előíró részletes szabályokat.

▼B

A székhely szerinti tagállam az általa előírt szabályok meghatározásakor és alkalmazásakor köteles biztosítani, hogy különösen a következő elveket betartsák:

i. a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközöket a szerzésük során felmerült bármilyen tartozás nélkül kell értékelni;

ii. minden eszközt körültekintően kell értékelni, figyelembe véve annak a kockázatát, hogy bizonyos összegek nem realizálhatók. Különösen az ingatlanon kívüli tárgyi állóeszközök csak akkor fogadhatók el biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül, ha azokat a gondos értékcsökkenés alapján értékelik;

iii. kölcsönök, függetlenül attól, hogy vállalkozásoknak, államnak vagy nemzetközi szervezetnek, helyi vagy regionális hatóságoknak vagy természetes személyeknek nyújtották azokat, csak akkor fogadhatók el a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül, ha azokat megfelelő biztosítékokkal látták el, amely alapulhat a hitelfelvevő jogállásán, jelzálogon, bankgarancián, biztosítóintézetek által nyújtott garanciákon, vagy a biztosíték más formáin;

iv. a biztosítástechnikai tartalékokat fedező eszközökkel kapcsolatban a származtatott eszközöket, például opciókat, futures és swap ügyleteket csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben hozzájárulnak a befektetési kockázat csökkentéséhez, vagy elősegítik a hatékony állománykezelést. A származtatott eszközöket körültekintően kell értékelni, és az alapjukul szolgáló eszközök értékelésében lehet azokat figyelembe venni;

v. azokat az átruházható értékpapírokat, amelyekkel szabályozott piacon nem kereskednek, biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül csak akkor lehet elfogadni, ha rövidtávon értékesíthetők, vagy ha a 6. cikkben engedélyezett korlátokon belül hitelintézetekben, biztosítóintézetekben, illetve valamely tagállamban lévő befektetési vállalkozásban lévő tulajdonrészeket testesítenek meg;

vi. harmadik felek tartozásait, illetve harmadik felekkel szembeni követeléseket a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül csak az ugyanazzal a harmadik féllel szemben fennálló kötelezettségek levonása után lehet elfogadni;

vii. minden, a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadott tartozás és követelés értékét körültekintően kell számítani, megfelelően figyelembe véve annak a kockázatát, hogy bizonyos összegek nem realizálhatók. Különösen, a biztosítottak tartozásait, valamint a közvetítőknek életbiztosítási és viszontbiztosítási műveletekből származó tartozásait csak annyiban lehet elfogadni, amennyiben azok három hónapnál nem hosszabb ideje állnak fenn;

viii. ha a birtokolt eszközök közé tartozik valamely befektetés egy olyan leányvállalatban, amely a biztosítóintézet befektetéseinek egy részét vagy egészét az ő nevében kezeli, a székhely szerinti tagállam köteles az e cikkben meghatározott szabályok és elvek alkalmazásakor figyelembe venni a leányvállalat birtokában lévő mögöttes eszközöket; a székhely szerinti tagállam hasonló módon kezelheti más leányvállalatok eszközeit is;

ix. a halasztott szerzési költségeket a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül csak addig a mértékig lehet elfogadni, ameddig ez összhangban áll a matematikai tartalékok számításával.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdéstől függetlenül, kivételes körülmények között és a biztosítóintézet kérésére, a székhely szerinti tagállam ideiglenesen, megfelelően indokolt döntés alapján, a 22. cikktől függően elfogadhat más eszközkategóriákat is a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül.

▼B

24. cikk

A befektetések sokféleségére vonatkozó szabályok

1. Ami a biztosítástechnikai tartalékokat fedező eszközöket illeti, a székhely szerinti tagállam megköveteli minden biztosítóintézettől, hogy ne fektessen be többet, mint:

a) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékai 10 %-át egyetlen telekbe vagy épületbe, vagy egymáshoz ahhoz elég közel álló telkekbe vagy épületekbe, hogy azokat ténylegesen egyetlen befektetésnek lehessen tekinteni;

b) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékainak 5 %-át ugyanannak a vállalkozásnak a részvényeibe és más részvényként kezelt forgatható értékpapírjába, kötvényeibe, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírjába és más pénz- és tőkepiaci eszközeibe, vagy ugyanannak a hitelfelvevőnek nyújtott kölcsönökbe együttesen, ebben az esetben kölcsönnek számít az, amit nem az államnak, a regionális vagy helyi hatóságnak vagy olyan nemzetközi szervezetnek nyújtanak, amelyben egy vagy több tagállam tag. Ez a korlát 10 %-ra emelhető, ha a vállalkozás bruttó biztosítástechnikai tartalékának nem több, mint 40 %-át fekteti be olyan kibocsátó intézmények, illetve hitelfelvevők kölcsöneibe vagy értékpapírjaiba, amelyek mindegyikébe eszközeinek több, mint 5 %-át fekteti;

c) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékának 5 %-át biztosíték nélküli kölcsönökbe, ideértve 1 %-ot egyetlen biztosíték nélküli kölcsönbe, kivéve a valamely tagállamban letelepedett hitelintézeteknek, biztosítóintézeteknek – amennyiben a 6. cikk ezt lehetővé teszi –, valamint befektetési vállalkozásoknak nyújtott kölcsönöket. A korlátok 8 %-ra, illetve 2 %-ra növelhetők a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának egyedi döntésével;

d) az összes bruttó biztosítástechnikai tartalék 3 %-át készpénzbe;

e) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékának 10 %-át olyan részvényekbe, illetve más, részvényként kezelt értékpapírokba és hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokba, amelyekkel szabályozott piacon nem kereskednek.

2. Az (1) bekezdésben bármilyen kategóriára vonatkozó korlát hiánya nem jelenti azt, hogy az abban a kategóriában lévő eszközöket a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül korlátozás nélkül lehetne elfogadni. A székhely szerinti tagállam határozza meg az elfogadható eszközök alkalmazásának feltételeit előíró részletes szabályokat. Különösen azt biztosítja, hogy e szabályok meghatározásánál és alkalmazásánál a következő elveket betartsák:

i. a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközöket annak biztosításával kell különböző befektetési formákban elhelyezni és megosztani, hogy a biztosítóintézet nem támaszkodik túlzott mértékben egyik eszközkategóriára, befektetési piacra vagy befektetési formára sem;

ii. a bizonyos típusú eszközökbe történő befektetést, amelyek nagy kockázatot mutatnak, függetlenül attól, hogy ez az eszköz jellegének vagy a kibocsátó minőségének tulajdonítható-e, körültekintő szintre kell korlátozni;

iii. az adott eszközkategóriákra vonatkozó korlátozásoknál figyelembe kell venni a viszontbiztosítás kezelését a biztosítástechnikai tartalékok számításánál;

iv. ha a birtokolt eszközök közé tartozik valamely befektetés egy olyan leányvállalatban, amely a biztosítóintézet befektetéseinek egy részét vagy egészét az ő nevében kezeli, a székhely szerinti tagállam köteles az e cikkben meghatározott szabályok és elvek alkalmazásakor figyelembe venni a leányvállalat birtokában lévő mögöttes eszközöket; a székhely szerinti tagállam hasonló módon kezelheti más leányvállalatok eszközeit is;

v. a biztosítástechnikai tartalékokat fedező nem likvid befektetések tárgyát képező eszközök százalékarányát körültekintő szinten kell tartani;

▼B

vi. amikor a birtokolt eszközök között bizonyos hitelintézetek által kibocsátott kölcsönök vagy hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok is vannak, a székhely szerinti tagállam figyelembe veheti az ilyen hitelintézet birtokában lévő mögöttes eszközöket is az e cikkben foglalt szabályok és elvek alkalmazásánál. Ezt a kezelési módot azonban csak ott lehet alkalmazni, ahol az a hitelintézet, amelynek a központi ügyvezetése valamely tagállamban található, teljes egészében ennek a tagállamnak és/vagy az állam helyi hatóságainak a tulajdonában áll, és létesítő okirata, illetve alapszabálya szerint tevékenysége az államoknak vagy helyhatóságoknak, az államokhoz vagy helyhatóságokhoz szorosan kötődő testületeknek közvetítőkön keresztül történő hitelnyújtásból, vagy az államok, illetve helyhatóságok által biztosított kölcsönök nyújtásából áll.

3. Az elfogadható eszközök alkalmazási feltételeit meghatározó részletes szabályokban a tagállam több korlátozásban részesíti a következőket:

– minden bankgarancia, biztosítóintézet által kibocsátott garancia, jelzálog vagy más biztosítéki formát nélkülöző kölcsön, szemben az ily módon biztosított kölcsönökkel,

– a 85/611/EGK irányelv által nem összehangolt ÁÉKBV és más befektetési alapok, szemben az említett irányelv előírásaival összehangolt ÁÉKBV-vel,

– azokat az értékpapírokat, amelyekkel nem kereskednek valamely szabályozott piacon, szemben azokkal, amelyekkel igen,

– nem a 2000/12/EK irányelvben meghatározott, a zónába tartozó államok, helyi vagy regionális hatóságok vagy vállalkozások által kibocsátott kötvények, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok és egyéb pénz- és tőkepiaci eszközök, vagy amelyeknek a kibocsátói olyan nemzetközi szervezetek, amelyeknek egyetlen közösségi tagállam sem a tagja, szemben az ilyen intézmények által kibocsátott hasonló pénzügyi eszközökkel.

4. A tagállamok megemelhetik az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott korlátot 40 %-ra bizonyos hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetén, amikor ezeket olyan hitelintézet bocsátja ki, amelynek központi ügyvezetése egy tagállamban található, és amelyet a törvény olyan különleges hatósági felügyelet alá rendel, amelynek célja az ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok birtokosainak védelme. Különösen az ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok kibocsátásából származó összegeket a törvénynek megfelelően olyan eszközökbe kell fektetni, amelyek a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok egész futamideje során fedezni tudják a hozzájuk kapcsolódó követeléseket, és amelyek a kibocsátó csődje esetén elsőbbségi alapon felhasználhatók a tőkeösszeg és a felhalmozott kamatok megfizetésére.

5. A tagállamok nem követelhetik meg a biztosítóintézetektől, hogy egy bizonyos eszközkategóriákba fektessenek be.

6. Az (1) bekezdéstől függetlenül, kivételes körülmények között és a biztosítóintézet kérésére, a székhely szerinti tagállam ideiglenesen és megfelelően indokolt határozat alapján kivételeket engedélyezhet az (1) bekezdés a)–e) pontjaiban foglalt szabályok alól a 22. cikktől függően.

25. cikk

ÁÉKBV-hez vagy részvényindexhez kapcsolt szerződések

1. Amennyiben a szerződés szerinti szolgáltatás közvetlenül kapcsolódik egy átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozás (ÁÉKBV) befektetési jegyeinek értékéhez, vagy a biztosítóintézet által birtokolt, rendszerint egységekre osztott belső alap eszközeinek értékéhez, az e szolgáltatások tekintetében képzett biztosítástechnikai tartalékokat a lehető legnagyobb mértékig az ilyen egységeknek, vagy ha egységeket nem hoztak létre, az ilyen eszközöknek kell megtestesíteniük.

2. Amennyiben a szerződés szerinti szolgáltatások közvetlenül valamilyen részvényindexhez, vagy valamilyen más, az (1) bekezdésben említetteken kívüli referenciaértékhez kapcsolódnak, az ilyen szolgálta-

▼B

tások tekintetében képzett biztosítástechnikai tartalékokat a lehető legnagyobb mértékig a referenciaértéket megjelenítő egységekben, vagy olyan esetekben, amikor egységeket nem hoztak létre, megfelelő biztonságú és piacképességű olyan eszközöknek kell megtestesíteniük, amelyek a lehető legközelebb állnak azokhoz, amelyekre az adott referenciaértéket alapozzák.

3. A 22. és a 24. cikk nem alkalmazandó azokra az eszközökre, amelyeket az (1) és (2) bekezdésekben említett szolgáltatásokhoz közvetlenül kapcsolódó forrásoknak való megfeleltetés miatt tartanak. A 24. cikkben a biztosítástechnikai tartalékokra történő hivatkozásokat az ilyen források tekintetében képzett biztosítástechnikai tartalékok nélkül kell érteni.

4. Amennyiben az (1) és (2) bekezdésben említett szolgáltatások magukban foglalnak valamilyen befektetési teljesítési garanciát vagy valamilyen más garantált kedvezményt, az ennek megfelelő további biztosítástechnikai tartalékokra a 22., 23. és 24. cikk alkalmazandó.

26. cikk

Megfeleltetési szabályok

1. A 20. cikk (3) bekezdése és az 54. cikk alkalmazásában a tagállamok betartják a a II. mellékletet a megfeleltetési szabályok tekintetében.

2. Ez a cikk nem vonatkozik az irányelv 25. cikkében említett kötelezettségvállalásokra.

3. FEJEZET

A SZAVATOLÓ TŐKÉRE ÉS A BIZTONSÁGI TŐKÉRE VONATKOZÓ SZABÁLYOK

27. cikk

Rendelkezésre álló szavatoló tőke

1. Minden tagállam előírja, hogy az olyan biztosítóintézetek, amelyek központi ügyvezetése az adott tagállam területén van, megfelelő szavatoló tőkét képezzenek teljes üzleti tevékenységüknek megfelelően, amelynek összege nem lehet kevesebb az ezen irányelvben meghatározott minimumnál.

2. A rendelkezésre álló szavatoló tőke a biztosítóintézetnek az előreláthatható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközeiből áll, beleértve a következőket:

a) a befizetett részvénytőke, illetve az egyesületi formában működő biztosítók esetében a befizetett induló tőke a tagok számláival együtt, amelyek valamennyi következő feltételnek megfelelnek:

   i. a létesítő okirat és az alapszabály előírja, hogy ezekről a számlákról kifizetéseket tagoknak csak addig a mértékig lehet teljesíteni, ameddig emiatt a szavatoló tőke nem esik az előírt szint alá, vagy a vállalkozás megszűnése után csak akkor, ha a vállalkozás minden más tartozását rendezték;

   ii. a létesítő okirat és az alapszabály előírja a tagság egyéni megszüntetésén kívüli okok miatti minden ilyen kifizetés tekintetében, hogy az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal előre értesíteni kell, és azok megtilthatják a kifizetést ezen az időszakon belül;

   iii. a létesítő okirat és az alapszabály idevonatkozó rendelkezéseit csak azután lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok kinyilvánították, hogy nincs ellenvetésük a módosítással szemben az i) és ii) pontokban foglalt feltételek sérelme nélkül.

b) tartalékok (kötelező tartalékok és szabad tartalékok), amelyek nem kötődnek a vállalt biztosítási kötelezettségekhez;

c) a kifizetendő osztalékok levonása után az előző évekről áthozott nyereség vagy veszteség;

▼B

d) amennyiben a nemzeti jog erre lehetőséget biztosít, a mérlegben megjelenő eredménytartalék, ott, ahol ez az esetlegesen felmerülő veszteségek fedezetére felhasználható, és ahol nem szánták a kötvénytulajdonosok közötti felosztásra.

A rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a biztosítóintézet által közvetlenül birtokolt saját részvények összegével.

▼M3

A rendelkezésre álló szavatoló tőkéből le kell vonni az alábbi tételeket:

a) a biztosító részesedései

– az ezen irányelv 6. cikke, a 73/239/EGK irányelv 4. cikke, illetve biztosítási csoportok biztosítóintézeteinek kiegészítő felügyeletéről szóló, 1998. október 27-i 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) 1. cikkének b) pontja szerinti biztosítókban,

– a 2005/68/EK irányelv 3. cikke szerinti viszontbiztosítókban vagy a 98/78/EK irányelv 1. cikkének l) pontja szerinti nem-tagországbeli viszontbiztosítókban,

– a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosítási holdingtársaságokban,

– a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2000. március 20-i 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) 1. cikke (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetek és pénzügyi szervezetek,

– az értékpapír befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelv ([3]) 1. cikkének (2) bekezdése és a befektetési vállalkozások és hitelintézetek tőkemegfeleléséről szóló, 1993. március 15-i 93/6/EGK tanácsi irányelv ([4]) 2. cikkének (4) és (7) bekezdése szerinti befektetési vállalkozások;

b) a biztosító érdekkörébe tartozó, a) pont szerinti vállalkozások tekintetében a biztosító birtokában levő alábbi tételek:

– a (3) bekezdésben említett eszközök,

– a 73/239/EGK irányelv 16. cikkének (3) bekezdésében említett eszközök,

– a 2000/12/EK irányelv 35. cikkében és 36. cikkének (3) bekezdésében említett alárendelt követelések és eszközök.

Amennyiben egy másik hitelintézetben, befektetési vállalkozásban, pénzügyi intézményben, biztosítóban, illetve viszontbiztosítóban vagy biztosítási holdingtársaságban lévő részesedések az érintett vállalkozás szervezeti átalakítását vagy életben tartását szolgáló pénzügyi támogatás céljából ideiglenesen vannak a biztosító tulajdonában, az illetékes hatóság eltekinthet a harmadik albekezdés a) és b) pontjában a levonásra vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásától.

A harmadik albekezdés a) és b) pontjában a biztosító által hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben birtokolt tételek levonására vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásának alternatívájaként a tagállamok engedélyezhetik biztosítóik részére a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítók és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([5]) I. mellékletében meghatározott 1., 2., illetve 3. módszer megfelelő alkalmazását. Az 1. módszer (számviteli konszolidáció) csak abban az esetben alkalmazható, ha az illetékes hatóság meggyőződött

([1]) HL L 330., 1998.12.5., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv

([2]) HL L 126., 2000.5.26., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

([3]) HL L 141., 1993.6.11., 27. o. A legutóbb a 2002/87/EK irányelvvel (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.) módosított irányelv.

([4]) HL L 141., 1993.6.11., 1. o. A legutóbb a 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

([5]) HL L 35., 2003.2.11., 1. o. A legutóbb 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼M3

a konszolidáció hatálya alá vont vállalkozások integrált irányításának és belső ellenőrzésének színvonaláról. A kiválasztott módszert az idők folyamán következetesen kell alkalmazni.

A tagállamok rendelkezhetnek olyan módon, hogy az ezen irányelvben előírt szavatoló tőke számítása során a 98/78/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet, illetve a 2002/87/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet hatálya alá vont biztosítóknak nem kell levonniuk az e cikk harmadik albekezdésének a) és b) pontjában említett, a biztosító által a kiegészítő felügyelet hatálya alá vont hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban, pénzügyi intézményekben, biztosítóban, illetve viszontbiztosítóban vagy biztosítási holdingtársaságokban birtokolt tételeket.

Az e bekezdésben említett, a részesedések levonására vonatkozó rendelkezések alkalmazásában a részesedés 98/78/EK irányelv 1. cikkének f) pontja szerinti részesedést jelenti.

▼B

3. A rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) kumulált elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha ez az alacsonyabb – a minimális szavatoló tőke szükséglet 50 %-ig, amelynek legfeljebb 25 %-a rögzített futamidejű alárendelt kölcsöntőkéből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve hogy a biztosítóintézet csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező megállapodások léteznek, amelyek alapján az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése mögé sorolják és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik.

   Az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is meg kell felelnie:

   i. csak a teljes mértékben befizetett pénzeszközök vehetők figyelembe;

   ii. a rögzített futamidejű kölcsönök esetében az eredeti futamidőnek legalább ötévesnek kell lennie. Legkésőbb a visszafizetési időpont előtt egy évvel a biztosítóintézetnek az illetékes hatóságok számára egy olyan tervet kell benyújtania jóváhagyásra, amely bemutatja, hogy a rendelkezésre álló szavatoló tőkét hogyan tartják az előírt szinten vagy emelik az előírt szintre lejáratkor, hacsak a visszafizetési időpontot megelőző legalább öt év alatt fokozatosan nem csökkentették a kölcsönnek a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe való beszámítását. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve hogy a kibocsátó biztosítóintézet ezt kérelmezi, és rendelkezésre álló szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

   iii. a nem rögzített futamidejű kölcsönök csak ötéves értesítéssel mondhatók fel, kivéve ha a kölcsönöket nem számítják be többé a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe, vagy az illetékes hatóságok előzetes hozzájárulását kifejezetten nem írják elő a korábbi visszafizetéshez. Az utóbbi esetben a biztosítóintézetnek a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha a biztosítóintézet szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

   iv. a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy – a biztosítóintézet felszámolásától eltekintve – meghatározott körülmények esetében a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik;

   v. a kölcsönszerződés csak azt követően módosítható, hogy az illetékes hatóságok úgy nyilatkoztak, hogy nem ellenzik a módosítást;

b) a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az a) pontban említetteken kívüli kumulatív elsőbbségi részvényeket is, a rendelkezésre álló szavatoló

▼B

tőke és a minimális szavatoló tőke közül a kisebb összegű fedezet 50 %-ig az összes ilyen értékpapírra és az a) pontban említett alárendelt kölcsöntőkére vonatkozóan, feltéve hogy megfelelnek a következőknek:

i. nem fizethetők vissza a jogosult kezdeményezésére, vagy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulása nélkül;

ii. a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie a biztosítóintézet számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

iii. a hitelezőnek a biztosítóintézettel szembeni követeléseit teljes mértékben az összes nem alárendelt hitelező követelései mögé kell sorolni;

iv. az értékpapírok kibocsátásra irányadó dokumentumoknak elő kell írniuk a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő képességét, eközben lehetővé téve a biztosítóintézet számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását;

v. csak a teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe.

4. A vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, megfelelő bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) 2009. december 31-ig a vállalkozás jövőbeni nyereségeinek 50 %-nak megfelelő, de a rendelkezésre álló szavatoló tőke és az előírt szavatoló tőke közül a kisebb összegű fedezet 25 %-át meg nem haladó összeg. A jövőbeni nyereségek összegét úgy kell kiszámítani, hogy a becsült éves nyereséget meg kell szorozni egy, a biztosítási kötvények még fennmaradó átlagos futamidejének megfelelő szorzóval. Az alkalmazott szorzó nem lehet nagyobb 6-nál. A becsült éves nyereség nem haladhatja meg a 2. cikk 1. pontjában felsorolt tevékenységekből az elmúlt öt pénzügyi év során származó nyereség számtani átlagát.

Az illetékes hatóságok csak akkor hagyhatják jóvá a fenti összegnek a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe történő beszámítását, amennyiben:

i. az illetékes hatóságok számára biztosításmatematikai jelentést nyújtanak be, amely alátámasztja e nyereségek jövőbeni keletkezésének valószínűségét; és

ii. a c) pontban említett rejtett nettó tartalékokból keletkező jövőbeni nyereségeket még nem vették figyelembe;

b) ott, ahol a zillmerezést nem gyakorolják, vagy amennyiben gyakorolják is, az kevesebb, mint a díjban foglalt szerzési költségek terhe, a nem zillmerezett vagy a részlegesen zillmerezett matematikai tartalék, valamint a díjban foglalt szerzési költségek terhével egyenértékű arányban zillmerezett matematikai tartalék közötti különbség. Ez a szám azonban nem haladhatja meg az életbiztosítási tevékenységek vonatkozó tőkeösszegei és mindazon biztosítási kötvényekre vonatkozó matematikai tartalékok közötti különbség 3,5 %-át, amelyeknél a zillmerezés lehetséges. A különbséget csökkenteni kell az eszközként bemutatott esetleges amortizálatlan szerzési költségek összegével;

c) az eszközértékelésből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek;

d) a be nem fizetett részvénytőke vagy induló tőke fele, ha a befizetett rész az illető részvény- vagy indulótőke 25 %-át teszi ki, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha az az alacsonyabb – a minimális szavatoló tőke 50 %-áig.

5. A (2), (3) és (4) bekezdés olyan célú módosításait, amelyek figyelembe veszik a technikai kiigazítást indokoló fejleményeket a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítható elemek esetében, a 65. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban kell elfogadni.

▼B

28. cikk

Kötelező szavatoló tőke

1. Figyelemmel a 29. cikkre, a kötelező szavatoló tőkét a (2)–(7) bekezdésben meghatározott módon, a megkötött biztosítások ágazatainak megfelelően kell meghatározni.

2. A 2. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett biztosítási ágazatokra, kivéve a befektetési alapokhoz kötött életbiztosításokat, valamint az 2. cikk (3) bekezdésében említett műveletek esetében a kötelező szavatoló tőke következő két eredmény összegével egyenlő:

▼M3

a) első eredmény:

a viszontbiztosításba vett ügyletekkel együtt számított közvetlen biztosításokhoz, valamint a viszontbiztosításba adott ügyletekhez kapcsolódó matematikai tartalékok 4 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi évre a viszontbiztosításba adott ügyletek levonásával számított összes matematikai tartaléknak a bruttó összes matematikai tartalékhoz viszonyított arányával. Ez az arány semmiképpen sem lehet 85 %-nál kevesebb. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközökből behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként;

b) második eredmény:

azoknál a szerződéseknél, ahol a kockázatnak kitett összeg nem negatív, az ilyen, a biztosító által vállalt összeg 0,3 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi év viszontbiztosításba adott és visszaengedményezett ügyletek után a vállalkozás kötelezettségeként fennmaradó teljes kockázatnak kitett összeg és a viszontbiztosítással nem csökkentett teljes kockázatnak kitett összeg arányával; ez az arány semmi esetre sem lehet 50 %-nál kisebb. A biztosító által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és ezen hatóság egyetértésével, a 2005/68/EK irányelv 46. cikkében említett, különleges célú gazdasági eszközöktől behajtható összegek szintén levonhatók viszontbiztosításként;

▼B

a legfeljebb három éves időszakon belüli elhalálozásra vonatkozó életbiztosítás esetén a fenti százalékarány 0,1 %; a három évnél több, de öt évnél kevesebb időtartamra szóló ilyen életbiztosításoknál a fenti százalékarány 0,15 %.

3. A 2. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett kiegészítő biztosítás esetében a kötelező szavatoló tőke megegyezik a 73/239/EGK irányelv 16a. cikkében a biztosítóintézetek számára megállapított minimális szavatoló tőkével, tekintet nélkül az irányelv 17. cikkének rendelkezéseire.

4. A 2. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említett fel nem mondható állandó egészségbiztosítás esetében a kötelező szavatoló tőke a következőkkel egyenlő:

a) az e cikk (2) bekezdése a) pontjának megfelelően kiszámított matematikai tartalékok 4 %-a; megnövelve

b) a 73/239/EGK irányelv 16a. cikkében a biztosítóintézetek számára megállapított kötelező szavatoló tőke, tekintet nélkül az irányelv 17. cikkének rendelkezéseire. Azonban az az irányelv 16a. cikke (6) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétel, hogy a növekvő életkorra tekintettel tartalékot kell képezni, azzal a követelménnyel helyettesíthető, hogy az üzleti tevékenységet csoport alapon kell végezni.

5. A 2. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett feltőkésítési műveleteknél a kötelező szavatoló tőke az e cikk (2) bekezdése a) pontjának megfelelően kiszámított matematikai tartalékok 4 %-ával egyezik meg.

▼B

6. A 2. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett tontinák esetében a kötelező szavatoló tőke az alapul szolgáló eszközök 1 %-ának felel meg.

7. A befektetési alapokhoz kapcsolódó, a 2. cikk (1) bekezdése a) és b) pontjának hatálya alá tartozó biztosítások és a 2. cikk (2) bekezdésének c), d) és e) pontjában említett műveletek esetében a kötelező szavatoló tőke a következők összegével egyenlő:

a) amennyiben a biztosítóintézet befektetési kockázatot visel, az e cikk (2) bekezdése a) pontjának megfelelően kiszámított biztosítástechnikai tartalékok 4 %-a;

b) amennyiben a biztosítóintézet nem visel befektetési kockázatot, de az igazgatási költségek nagyságát több mint öt évre rögzítették, a biztosítástechnikai tartalékok 1 %-a, e cikk (2) bekezdése a) pontjának megfelelően kiszámítva;

c) amennyiben a biztosítóintézet nem visel technikai kockázatot, és az igazgatási költségek nagyságát nem rögzítették több mint öt évre, az előző év adott biztosítási ágra vonatkozó nettó ügyviteli kiadásainak 25 %-a;

d) amennyiben a biztosítóintézet halál esetére szóló kockázatot vállal, az e cikk (2) bekezdése b) pontjának megfelelően kiszámított kockázati tőke 0,3 %-a.

▼M3

28a. cikk

Szavatoló tőke viszontbiztosítási tevékenységet folytató biztosítók számára

1. Minden tagállam alkalmazza a területén főirodával rendelkező, és viszontbiztosítási tevékenységet folytató biztosítókra a viszontbiztosításba vételi tevékenységeikre a 2005/68/EK irányelv 35–39. cikkének rendelkezéseit, amennyiben az alábbi feltételek valamelyike teljesül:

a) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja összes díj 10 %-át;

b) a beszedett viszontbiztosítási díjak összege meghaladja az 5 0 000 000 eurót;

c) a viszontbiztosításba vételek eredményeként számított biztonságtechnikai tartalékaik összege meghaladja összes biztosítási díjaik 10 %-át.

2. Bármely tagállam dönthet úgy is, hogy az e cikk (1) bekezdésében említett biztosítók esetében, amelyeknek főirodája a területén található, a viszontbiztosításba vételi tevékenységeikre a 2005/68/EK irányelv 34. cikkének rendelkezéseit alkalmazza, amennyiben az említett (1) bekezdésben meghatározott feltételek valamelyike teljesül.

Ebben az esetben az érintett tagállam előírja, hogy a biztosító által a viszontbiztosításba vételeinek megfelelő biztonságtechnikai tartalékok fedezetére alkalmazott valamennyi eszközt el kell határolni, és a biztosító közvetlen biztosítási tevékenységeitől elkülönítve kell kezelni, az átruházás lehetősége nélkül. Ilyen esetekben – és kizárólag a viszontbiztosítás vételi tevékenységeik vonatkozásában – a biztosítókra a 22–26. cikket nem kell alkalmazni.

Minden tagállam biztosítja, hogy illetékes hatóságaik ellenőrzik a második albekezdésben előírt elkülönítést.

▼B

29. cikk

Biztonsági tőke

1. A 28. cikkben meghatározott kötelező szavatoló tőke egyharmada alkotja a biztonsági tőkét. A biztonsági tőke a 27. cikk (2) és (3) bekezdésében, valamint – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának jóváhagyásával – (4) bekezdésének c) pontjában felsorolt tételekből áll.

2. A biztonsági tőke összege legalább 3 millió euró.

▼B

A tagállam engedélyezheti a minimális biztonsági tőke egynegyedével való csökkentését a biztosítóegyesületek és egyesületi típusú biztosítók, valamint a tontinák esetében.

30. cikk

A biztonsági tőke összegének felülvizsgálata

1. Az euróban megállapított összegeket – ahogyan ezt a 29. cikk (2) bekezdése megállapítja – 2003. szeptember 20-ától kezdve évente felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó európai fogyasztói árindex változásait.

Az összeget automatikusan ki kell igazítani úgy, hogy az euróban megállapított bázisösszeget megemelik az említett index 2002. március 20-a és a felülvizsgálati időpont közötti idő alatt bekövetkezett százalékos változásával, és ezt 100 000 euró többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó kiigazítás óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, nem kell kiigazítást végezni.

2. A Bizottság évente tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felülvizsgálatról és az (1) bekezdésben említett kiigazított összegről.

31. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként nem használt eszközök

1. A tagállamok nem írhatnak elő szabályokat az eszközök megválasztására vonatkozóan a 20. cikkben említett tartalékokat megjelenítő eszközökön túlmenően.

2. A 20. cikk (3) bekezdésének, a 37. cikk (1), (2), (3) és (5) bekezdésének, valamint a 39. cikk (1) bekezdése második albekezdésének figyelembevételével, a tagállamok nem korlátozhatják az engedéllyel rendelkező biztosítóintézetek vagyonának részét képező eszközök fölötti szabad rendelkezést, függetlenül attól, hogy azok ingó vagy ingatlan eszközök.

3. Az (1) és a (2) bekezdés nem zár ki semmilyen olyan intézkedést, amelynek a meghozatalára a tagállamok, mint a kérdéses vállalkozások tulajdonosai, tagjai vagy partnerei jogosultak.

4. FEJEZET

A SZERZŐDÉSEK JOGA ÉS A BIZTOSÍTÁSI FELTÉTELEK

32. cikk

Alkalmazandó jog

1. Az ezen irányelvben említett tevékenységekkel kapcsolatos szerződésekre alkalmazandó jog a kötelezettségvállalás szerinti tagállam joga. Amennyiben azonban az ilyen állam jogszabályai lehetővé teszik, a felek egy másik ország jogát is választhatják.

2. Ha a biztosított természetes személy, és szokásos tartózkodási helye nem abban a tagállamban van, amelynek az állampolgára, a felek választhatják annak a tagállamnak a jogát is, amelynek az illető személy állampolgára.

3. Ha egy állam több területi egységből áll, amelyek mindegyikének saját, szerződéses kötelmekre vonatkozó jogszabályai vannak, az irányelv alapján alkalmazandó jog meghatározásának céljából minden ilyen területi egységet országnak kell tekinteni.

Az a tagállam, amelyben a különféle területi egységek a szerződéses kötelmekre vonatkozóan saját jogszabályaikban rendelkeznek, nem kötelesek ezen irányelv rendelkezéseit az ilyen egységek jogai között felmerülő kollíziókra alkalmazni.

▼B

4. Ez a cikk nem korlátozza a fórum jogának alkalmazását olyan helyzetben, amikor az kötelező, függetlenül az egyébként a szerződésre alkalmazandó jogtól.

Ha a tagállam joga előírja, a kötelezettségvállalás szerinti tagállam kötelező jogszabályait csak akkor és csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben e tagállam joga szerint az ilyen jogszabályokat a szerződésre alkalmazandó jogtól függetlenül alkalmazni kell.

5. Figyelemmel az (1)–(4) bekezdésre, a tagállamok a szerződéses kötelmekre vonatkozó nemzetközi magánjogi általános szabályaikat alkalmazzák az ezen irányelvben említett biztosítási szerződésekre.

33. cikk

Közérdek

A kötelezettségvállalás szerinti tagállam nem akadályozhatja meg, hogy a biztosított a 4. cikk feltételei alapján engedéllyel rendelkező biztosítóintézettel szerződést kössön, mindaddig, amíg ez nem áll ellentétben a kötelezettségvállalás szerinti tagállamban a közérdeket védő jogszabályi rendelkezésekkel.

34. cikk

A biztosítási feltételekre és a díjtáblázatokra vonatkozó szabályok

A tagállamok nem fogadhatnak el olyan rendelkezéseket, amelyek megkövetelnék az általános és különös szerződési feltételek, a díjtáblázatok, különösen a díjtáblázatok és biztosítástechnikai tartalékok számításánál alkalmazott biztosítástechnikai alapok, vagy az életbiztosító biztosítóintézet által a biztosítottakkal fenntartott kapcsolatában alkalmazni kívánt adatlapok vagy más nyomtatványok előzetes jóváhagyását, vagy azokra vonatkozó rendszeres értesítést.

Az első albekezdéstől függetlenül, kizárólag a biztosításmatematikai elvekre vonatkozó nemzeti rendelkezések betartásának igazolására, a székhely szerinti tagállam megkövetelheti különösen a díjtáblázatok és biztosítástechnikai tartalékok számításánál felhasznált biztosítástechnikai alapok rendszeres közlését, anélkül azonban, hogy ez a követelmény a biztosítóintézet tevékenysége folytatásának előfeltétele lenne.

Legkésőbb 1999. július 1-jéig a Bizottság jelentést terjeszt a Tanács elé e rendelkezések végrehajtásáról.

35. cikk

Elállási időszak

1. Minden tagállam köteles előírni, hogy az a biztosított, aki egyéni életbiztosítási szerződést köt, a szerződés megkötéséről szóló tájékoztatás kézhezvételétől számított 14. és 30. nap közötti határidőt kapjon a szerződéstől való elállásra.

Ha a biztosított az elállásról értesítést küld, az azzal a jogkövetkezménnyel jár, hogy mentesül a szerződésből származó minden jövőbeni kötelezettség alól.

Az elállás egyéb jogkövetkezményeit és feltételeit, különös tekintettel arra a módra, ahogyan a biztosítottat a szerződés megkötéséről értesítik, a 32. cikkben meghatározott szerződésre alkalmazandó jog írja elő.

2. A tagállamoknak nem kell alkalmazniuk az (1) bekezdést a hathónapos vagy rövidebb lejáratú szerződésekre, sem pedig akkor, ha a biztosított jogállása vagy a szerződés megkötésének körülményei miatt a biztosítottnak erre a különleges védelemre nincs szüksége. A tagállamok saját szabályaikban meghatározzák, hogy mikor nem alkalmazzák az (1) bekezdést.

▼B

36. cikk

Biztosítottak tájékoztatása

1. A biztosítási szerződés megkötése előtt legalább a III. melléklet A. pontjában felsorolt információkat közölni kell a biztosítottal.

2. A biztosítottat a szerződés teljes időtartama alatt tájékoztatni kell minden, a III. melléklet B. pontjában felsorolt információt érintő változásról.

3. A kötelezettségvállalás szerinti tagállam csak akkor követelheti meg, hogy a biztosítóintézetek a III. mellékletben felsoroltakon kívüli tájékoztatást adjanak, ha az szükséges ahhoz, hogy a biztosított megértse a kötelezettségvállalás lényegi elemeit.

4. A kötelezettségvállalás szerinti tagállam határozza meg az e cikk és a III. melléklet végrehajtásának részletes szabályait.

5. FEJEZET

NEHÉZ VAGY JOGELLENES HELYZETBE KERÜLT BIZTOSÍTÓINTÉZETEK

37. cikk

Nehéz helyzetbe került biztosítási vállalkozások

1. Amennyiben egy biztosítóintézet nem felel meg a 20. cikk követelményeinek, a székhely szerinti tagállamának illetékes hatósága azt követően, hogy szándékáról tájékoztatja a kötelezettségvállalás szerinti tagállamok illetékes hatóságait, eltilthatja azt az eszközei feletti szabad rendelkezéstől.

2. Ha valamely biztosítóintézet szavatoló tőkéje a 28. cikkben előírt minimum alá csökken, pénzügyi helyzetének helyreállítása érdekében a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága megköveteli, hogy a szilárd pénzügyi helyzet helyreállítására vonatkozó tervet nyújtsanak be jóváhagyásra.

Kivételes körülmények között, ha az illetékes hatóság azon a véleményen van, hogy a biztosítóintézet pénzügyi helyzete tovább romlik, korlátozhatja a biztosítóintézet eszközei feletti szabad rendelkezésének jogát, vagy eltilthatja attól. Tájékoztatja azoknak a tagállamoknak a hatóságait, amelyeknek a területén a biztosítóintézet tevékenységeket folytat, minden általa bevezetett intézkedésről, és ez utóbbiak az előző kérésére ugyanilyen intézkedéseket vezetnek be.

3. Ha a szavatoló tőke a 29. cikkben meghatározott biztonsági tőke mértéke alá csökken, a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága megköveteli, hogy a biztosítóintézet rövid távú pénzügyi tervet nyújtson be jóváhagyásra.

A hatóság korlátozhatja a biztosítóintézet eszközei fölötti szabad rendelkezési jogát, vagy eltilthatja attól. Erről tájékoztatja azoknak a tagállamoknak a hatóságait, amelyeknek a területén a biztosítóintézet tevékenységeket folytat, és az utóbbiak az előző kérésére ugyanilyen intézkedéseket vezetnek be.

▼M3

4. A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 28. cikkel összhangban meghatározott szavatoló tőkének a viszontbiztosításra alapozott csökkentését, ha:

a) a viszontbiztosítási szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a viszontbiztosítási szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.

▼B

5. Minden tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy nemzeti jogszabályaival összhangban megtilthassa a területén lévő eszközök fölötti szabad rendelkezést a biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának kérésére az (1), (2) és (3) bekezdésekben írt esetekben, miután az meghatározta az intézkedések által érintett eszközök körét.

38. cikk

Pénzügyi helyreállítási terv

1. A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy pénzügyi helyreállítási terv elkészítését írják elő a biztosítóintézetek számára, ha az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy a biztosítottak jogait veszély fenyegeti. A pénzügyi helyreállítási tervnek a következő három évvel kapcsolatosan részletes adatokat vagy igazolást kell tartalmaznia legalább a következőkről:

a) a becsült igazgatási költségek, különösen a becsült folyó általános kiadások és jutalékok;

b) a közvetlen üzleti tevékenység, a viszontbiztosításba vett és a viszontbiztosításba adott kockázatok tekintetében a részletes bevételi és kiadási becsléseket rögzítő terv;

c) előzetes mérlegterv;

d) a kockázatvállalásból eredő kötelezettségek és a kötelező szavatoló tőke fedezésére szánt pénzügyi erőforrások becslése;

e) átfogó viszontbiztosítási politika.

2. A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy amennyiben a vállalkozás pénzügyi helyzetének romlása miatt a biztosítottak jogait veszély fenyegeti, az illetékes hatóságok kötelezhessék a biztosítóintézeteket kötelező szavatoló tőkéjük megemelésére, annak biztosítása érdekében, hogy a közeljövőben a biztosítóintézet eleget tudjon tenni a fizetőképességi követelményeknek. Ennek a magasabb kötelező szavatoló tőkének a szintjét az (1) bekezdésben említett pénzügyi helyreállítási terv alapján állapítják meg.

3. A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy azok leértékeljék a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítható valamennyi elemet, különösen akkor, ha az előző pénzügyi év vége óta jelentős változás következett be ezen elemek piaci értékében.

4. A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 28. cikkel összhangban meghatározott szavatoló tőkének a viszontbiztosításra alapozott csökkentését, ha:

a) a viszontbiztosítási szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a viszontbiztosítási szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.

5. Ha az illetékes hatóságok az (1) bekezdésnek megfelelően pénzügyi helyreállítási tervet írtak elő a biztosítóintézet számára, mindaddig nem adhatják ki a 14. cikk (1) bekezdése, a 40. cikk (3) bekezdésének második albekezdése, valamint a 42. cikk (2) bekezdése a) pontja szerinti igazolást, ameddig úgy vélik, hogy a biztosítottak jogait az (1) bekezdés értelmében veszélyeztetve vannak.

39. cikk

Engedély visszavonása

1. A biztosítóintézetnek a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága által kibocsátott engedélyét ez a hatóság visszavonhatja, ha a vállalkozás:

a) nem használja fel az engedélyt 12 hónapon belül, kifejezetten lemond arról, vagy több mint hat hónapon át szünetelteti tevékenységét, kivéve ha az érintett tagállam rendelkezett arról, hogy az engedély ilyen esetekben érvényét veszti;

b) már nem felel meg az engedélyezés feltételeinek;

▼B

c) a rendelkezésre álló idő alatt nem volt képes a 37. cikkben említett helyreállítási tervben vagy pénzügyi tervben meghatározott intézkedéseket meghozni;

d) súlyosan megsérti a rá vonatkozó rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.

Az engedély visszavonása vagy lejárta esetén a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága értesíti erről a többi tagállam illetékes hatóságait, és azok meghozzák a helyénvaló intézkedéseket annak megakadályozására, hogy a biztosítóintézet területükön akár a letelepedés joga akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján új tevékenységekbe kezdjen. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága, együttműködve a többi hatósággal, minden szükséges intézkedést meghoz a biztosított személyek érdekeinek védelmére, és különösen korlátozza a biztosítóintézet eszközei fölötti szabad rendelkezését a 37. cikk (1) bekezdésével, (2) bekezdésének második albekezdésével, és (3) bekezdésének második albekezdésével összhangban.

2. Minden, az engedély visszavonására vonatkozó határozatot részletesen kell indokolni, és arról az érintett biztosítóintézetet értesíteni kell.

IV. CÍM

A LETELEPEDÉS JOGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

40. cikk

Fióktelep létesítésének feltételei

1. Az a biztosítóintézet, amely egy másik tagállam területén kíván fióktelepet létrehozni, köteles székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságait értesíteni.

2. A tagállamok megkövetelik minden biztosítóintézettől, amely egy másik tagállam területén kíván fióktelepet létrehozni, hogy az (1) bekezdésben előírt értesítés megtételekor tájékoztatást nyújtson a következőkről:

a) a tagállam, amelynek területén a fióktelepet létrehozni kívánja;

b) egy üzleti terv, kifejtve egyebek között a fióktelepen folytatni tervezett tevékenységi típusokat, valamint a fióktelep szervezeti felépítését;

c) a cím a fióktelep szerinti tagállamban, ahonnan dokumentumok beszerezhetők, illetve ahová küldhetők, azzal, hogy erre a címre küldenek minden értesítést a meghatalmazott képviselőnek;

d) a fióktelep meghatalmazott képviselőjének neve, akinek elegendő jogkörrel kell rendelkeznie, hogy a biztosítóintézet nevében harmadik felekkel szemben kötelezettségeket vállaljon, és azt a fióktelep szerinti tagállam hatóságai és bíróságai előtt képviselje. A Lloyd's biztosítótársaságra vonatkozóan, a vállalt kötelezettségekből eredő, a fióktelep szerinti tagállamban történő peres eljárás esetén, a biztosított személyek nem részesülhetnek kevésbé kedvező bánásmódban, mintha a peres eljárást hagyományos típusú vállalkozással szemben indították volna. A meghatalmazott képviselőnek ezért elegendő jogkörrel kell rendelkeznie ahhoz, hogy ellene eljárást lehessen indítani, és ebbéli minőségében az érintett Lloyd's biztosítóintézetekre vonatkozó kötelezettségeket vállalhasson.

3. Kivéve azt az esetet, ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai indokoltan kétségbe vonják a biztosítóintézet ügyviteli struktúrájának vagy pénzügyi helyzetének kielégítő voltát, illetve a vezető tisztségviselők, vagy a meghatalmazott képviselő jó hírnevét és szakmai képesítését vagy tapasztalatát, figyelembe véve a tervezett tevékenységeket, a (2) bekezdésben említett összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül közlik ezt az információt a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaival, és ennek megfelelően tájékoztatják az érintett vállalkozást.

▼B

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai azt is igazolják, hogy a biztosítóintézet rendelkezik a 28. és a 29. cikkel összhangban számított minimális szavatoló tőkével.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai elutasítják a (2) bekezdésben említett információ közlését a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaival, kötelesek az elutasítás indokairól az érintett biztosítóintézetet a kérdéses összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül tájékoztatni. Az ilyen elutasítás vagy cselekvés elmulasztása ellen a székhely szerinti tagállamban a biztosítóintézet jogosult bírósághoz fordulni.

4. Mielőtt a biztosítóintézet fióktelepe megkezdené üzleti tevékenységét, a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai a (3) bekezdésben említett információ kézhezvételétől számított két hónapon belül tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságát, amennyiben szükséges, azokról a feltételekről, amelyek mellett a közérdek védelmében a fióktelep szerinti tagállamban az ilyen tevékenységeket folytatni lehet.

5. A fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaitól származó közlés kézhezvételekor, vagy ha tőlük ilyen közlés nem érkezik, a (4) bekezdésben előírt határidő lejártakor, a fióktelep létrejöhet és megkezdheti tevékenységét.

6. Amennyiben a (2) bekezdés b), c) vagy d) pontja alapján közölt adatok bármelyikében változás következik be, a biztosítóintézet köteles a székhely szerinti tagállam, illetve a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait legalább a változás bekövetkezte előtt egy hónappal értesíteni, hogy a székhely szerinti tagállam, illetve a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai betölthessék a (3), illetve (4) bekezdés szerinti szerepüket.

41. cikk

A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a székhely szerinti tagállam előzetes értesítése

Az a biztosítóintézet, amely első alkalommal kíván üzleti tevékenységet folytatni egy vagy több tagállamban a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján, köteles először a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait tájékoztatni, jelezve az általa vállalni kívánt kötelezettségek jellegét.

42. cikk

A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a székhely szerinti tagállam általi értesítés

1. A 41. cikkben előírt értesítéstől számított egy hónapon belül a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a következőket közlik, illetve küldik meg annak a tagállamnak vagy tagállamoknak, amelynek a területén a vállalkozás a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet kíván folytatni:

a) egy igazolás arról, hogy a biztosítóintézet rendelkezik a 28. és 29. cikkel összhangban számított minimális szavatoló tőkével;

b) azok az ágazatok, amelyek művelésére a biztosítóintézet engedélyt kapott;

c) azoknak a kötelezettségeknek a jellege, amelyeket a biztosítóintézet a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamban vállalni kíván.

Ugyanakkor erről az érintett biztosítóintézetet is tájékoztatják.

2. Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem közlik az (1) bekezdésben említett információt az adott határidőn belül, kötelesek a biztosítóintézetet ugyanezen a határidőn belül elutasításuk indokairól tájékoztatni. Az elutasítás ellen a biztosítóintézet jogosult a székhely szerinti tagállamban bírósághoz fordulni.

3. A biztosítóintézet tevékenységét azon az igazolt napon kezdheti meg, amelyen az (1) bekezdés első albekezdésében előírt tájékoztatást megkapja.

▼B

43. cikk

A szolgáltatásnyújtás szabadsága: a kötelezettségek jellegének megváltozása

Minden, a 41. cikkben említett információ tekintetében a biztosítóintézet által tervezett változásra a 41. és 42. cikkben előírt eljárást kell alkalmazni.

44. cikk

Nyelv

A fióktelep, illetve a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam illetékes hatóságai megkövetelhetik, hogy azt az információt, amelyet ezen irányelv alapján jogosultak kérni az illető állam területén működő biztosítóintézet tevékenységeiről, az adott állam hivatalos nyelvén vagy nyelvein adják meg.

45. cikk

A biztosítási feltételekre és a díjtáblázatra vonatkozó szabályok

A fióktelep, vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam nem határozhat meg olyan rendelkezéseket, amelyek az általános és különös szerződési feltételek, díjtáblázatok, különösen a díjtáblázatok és biztosítástechnikai tartalékok számításához felhasznált biztosítástechnikai alapok, illetve a biztosítottakkal történő kapcsolattartásában a biztosítóintézet által használni kívánt adatlapok és más nyomtatványok előzetes jóváhagyását, vagy a rájuk vonatkozó rendszeres értesítést írná elő. A biztosítási szerződésekre vonatkozó nemzeti rendelkezések betartásának igazolása érdekében azonban megkövetelheti, hogy az a biztosítóintézet, amely biztosítási tevékenységet kíván végezni területén a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján, kizárólag nem rendszeres módon adjon értesítést az ilyen szerződési feltételekről és egyéb nyomtatványokról, anélkül azonban, hogy ez a követelmény a biztosítóintézet üzleti tevékenysége folytatásának előfeltételét jelentené.

46. cikk

A jogszabályi rendelkezéseket be nem tartó biztosítóintézetek

1. Minden olyan vállalkozás, amely tevékenységét a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzi, köteles benyújtani a fióktelep és/vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam illetékes hatóságainak a tőle bekért minden dokumentumot e cikk céljára, amennyiben azok a biztosítóintézetek, amelyek központi ügyvezetésének helye az ilyen tagállamokban van, szintén kötelesek így tenni.

2. Ha valamely tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy a területén fiókteleppel rendelkező, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján tevékenykedő biztosítóintézet nem tartja be az ilyen államban rá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, kötelezik az érintett biztosítóintézetet, hogy orvosolja a szabálytalan helyzetet.

3. Ha az érintett biztosítóintézet elmulasztja a szükséges intézkedés megtételét, az érintett tagállam illetékes hatóságai erről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait tájékoztatják. Ez utóbbi hatóságok a lehető legkorábbi alkalommal meghozzák az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy az érintett biztosítóintézet orvosolja a szabálytalan helyzetet. Az ilyen intézkedések jellegéről tájékoztatják az érintett tagállam illetékes hatóságait.

4. Ha a székhely szerinti tagállam által meghozott intézkedések ellenére, vagy azért, mert ezek az intézkedések elégtelennek bizonyulnak vagy nem léteznek abban az államban, a biztosítóintézet továbbra is sérti az érintett tagállamban hatályos jogszabályi rendelkezéseket, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatása után, ez a tagállam meghozhatja a helyénvaló intézkedéseket a további szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására, ideértve a szigorúan szükséges mértékig azt is, hogy megakadályozza, hogy a vállalkozás a terü-

▼B

letén új biztosítási szerződéseket kössön. A tagállamok biztosítják, hogy területükön lehetséges legyen az ilyen intézkedésekhez szükséges jogi okmányok kikézbesítése az biztosítóintézeteknek.

5. A (3), (4) és (5) bekezdés nem érinti az érintett tagállamoknak sürgősség esetében biztosított hatáskört, hogy meghozzák a helyénvaló intézkedéseket a területükön elkövetett szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására. Ez magában foglalja annak lehetőségét is, hogy megakadályozzák, hogy a biztosítóintézetek területükön további biztosítási szerződéseket kössenek.

6. A (3), (4) és (5) bekezdés nem érinti a tagállamoknak azt a hatáskörét, hogy büntessék a területükön elkövetett jogsértéseket.

7. Ha egy biztosítóintézet, amely jogsértést követett el, telephellyel vagy vagyonnal rendelkezik az érintett tagállamban, ez utóbbi illetékes hatóságai a nemzeti jognak megfelelően alkalmazhatják az adott jogsértésre előírt közigazgatási szankciókat az adott telephellyel vagy vagyonnal szembeni végrehajtás útján.

8. A (3)–(7) bekezdés alapján kirótt szankciókat vagy a biztosítási tevékenység folytatására vonatkozó korlátozásokat is tartalmazó intézkedéseket megfelelően meg kell indokolni, és azokról az érintett biztosítóintézetet értesíteni kell.

(9) ►**M2** A Bizottság minden két évben tájékoztatja az európai biztosítási és foglalkoztatásinyugdíj-bizottságot ◄, összegezve azoknak az eseteknek a számát és típusát, amelyekben az egyes tagállamokban a 40. vagy a 42. cikk alapján az engedélyt elutasították, vagy e cikk (4) bekezdése alapján intézkedéseket hoztak. A tagállamok a jelentéshez szükséges információ megküldésével együttműködnek a Bizottsággal.

47. cikk

Reklámtevékenység

Ennek az irányelvnek egyetlen rendelkezése sem akadályozza meg a más tagállamokban székhellyel rendelkező biztosítóintézeteket abban, hogy szolgáltatásaikat az összes rendelkezésre álló tájékoztatási eszköz segítségével a fióktelep vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamban reklámozzák, figyelembe véve a közérdek érdekében az ilyen reklám alaki és tartalmi követelményeire irányadó szabályokat.

48. cikk

Felszámolás

Amennyiben valamely biztosítóintézetet felszámolnak, a fióktelep által, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződésekből származó kötelezettségeket ugyanúgy kell teljesíteni, mint amelyek a vállalkozás más biztosítási szerződéseiből származnak, a biztosított életek és a kedvezményezettek állampolgárság alapján történő megkülönböztetése nélkül.

49. cikk

A határon átnyúló tevékenységekre vonatkozó statisztikai tájékoztatás

Minden biztosítóintézet köteles székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságát tájékoztatni a biztosítási díjak összegéről a viszontbiztosítás levonása nélkül, külön-külön, a letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett ügyletei tekintetében, tagállamonkénti, illetve az I. mellékletben meghatározottak szerinti I–IX. ágazatok szerinti bontásban.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága ésszerű időn belül összesített formában továbbítja ezt az információt mindazoknak a tagállamoknak az illetékes hatóságaihoz, amelyek ezt kérik.

▼B

50. cikk

Biztosítási díjakat terhelő adók

1. Minden további összehangolás sérelme nélkül, minden biztosítási szerződésre kizárólag a kötelezettségvállalás szerinti tagállamban lehet az életbiztosítási díjakra közvetett adókat és adójellegű járulékokat kivetni, valamint Spanyolország tekintetében a spanyol „Consorcio de compensacion de seguros" javára törvény alapján kirótt különadót, hogy az teljesíthesse az e tagállamban bekövetkezett rendkívüli eseményekből származó veszteségek kártalanítására vonatkozó feladatát.

2. A 32. cikk alapján a szerződésre alkalmazandó jog nem érinti a vonatkozó adózási rendelkezéseket.

3. A további összehangolásig minden tagállam saját nemzeti rendelkezéseit alkalmazza a területükön kötelezettségeket vállaló biztosítóintézetekre az első albekezdés alapján járó közvetett adók és adójellegű járulékok beszedésének biztosítására.

V. CÍM

A KÖZÖSSÉGEN KÍVÜL SZÉKHELLYEL RENDELKEZŐ VÁLLALKOZÁSOK KÖZÖSSÉGEN BELÜL LÉTESÍTETT KÉPVISELETEIRE ÉS FIÓKTELEPEIRE VONATKOZÓ SZABÁLYOK

51. cikk

Az engedélyezés elvei és feltételei

1. Valamennyi tagállam hatósági engedélyezéstől teszi függővé a 2. cikkben említett tevékenységek gyakorlását bármely olyan vállalkozás számára, amelynek székhelye a Közösségen kívül van.

2. A tagállam akkor adhatja meg az engedélyt, ha a vállalkozás megfelel legalább a következő feltételeknek:

a) nemzeti joga szerint jogosult a 2. cikk hatálya alá tartozó biztosítási tevékenységeket folytatni;

b) képviseletet vagy fióktelepet létesít a tagállam területén;

c) vállalja, hogy a képviselet vagy fióktelep irányításának helyén az ott folytatott tevékenységre külön számviteli nyilvántartást hoz létre, és ott tartja az általa folytatott üzleti tevékenységhez kapcsolódó valamennyi üzleti könyvét;

d) általános képviselőt jelöl ki, akit az illetékes hatóságoknak kell jóváhagynia;

e) abban a tagállamban, ahol a tevékenységét folytatja, rendelkezik olyan eszközökkel, amelyek értéke megegyezik a biztonsági tőke tekintetében a 29. cikk (2) bekezdésének első albekezdésében előírt minimális összeg legalább felével, és biztosítékként a minimális összegnek egynegyedét letétbe helyezi;

f) vállalja, hogy a 55. cikk rendelkezései betartásával szavatoló tőkét képez;

g) a (3) bekezdés rendelkezéseivel összhangban üzleti tervet nyújt be.

3. A képviselet vagy a fióktelep (2) bekezdés g) pontjában említett üzleti terv a következőkre vonatkozó adatokat vagy bizonyítékot tartalmazza:

a) a vállalkozás által vállalni kívánt kötelezettségek jellege;

b) a viszontbiztosításra vonatkozó irányelvek;

c) a vállalkozás 55. cikkben említett szavatoló tőkéjének és biztonsági tőkéjének állapota;

d) az ügyviteli szolgálatok és az üzletszerző szervezet létrehozásának költségeire vonatkozó becslések, illetve az e költségek fedezetére szánt pénzügyi erőforrások;

ezenkívül, az első három pénzügyi évre:

▼B

e) egy terv, mely részletes becsléseket tartalmaz a közvetlen biztosítás, a viszontbiztosításba vételek és a viszontbiztosításba adások tekintetében a bevételekről és ráfordításokról;

f) egy előzetes mérlegterv;

g) becslések a biztosítási kötelezettségek és a szavatoló tőke fedezetére szánt pénzügyi erőforrásokról.

4. A tagállam megkövetelheti a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapokra vonatkozó rendszeres értesítést, anélkül azonban, hogy ez a követelmény a tevékenység folytatásának előfeltétele lenne.

52. cikk

Harmadik országbeli vállalkozások fióktelepeire alkalmazandó szabályok

1. a) Figyelemmel a b) pontra, az e címben említett képviseletek és fióktelepek egyidejűleg egy tagállamban nem folytathatják a 73/239/EGK irányelv mellékletében említett, illetve az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységeket.

b) Figyelemmel a c) pontra, a tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy az e címben említett képviseletek és fióktelepek, amelyek a 18. cikk (3) bekezdésében említett időpontban egy tagállamban egyidejűleg mindkét tevékenységet folytatták, továbbra is folytathatják tevékenységeiket, feltéve hogy a két tevékenységet a 19. cikkel összhangban elkülönítetten kezelik.

c) Az a tagállam, amely a 18. cikk (6) bekezdése alapján megköveteli, hogy a területén létrehozott vállalkozások hagyjanak fel azoknak a tevékenységeknek az egyidejű gyakorlásával, amelyeket a 18. cikk (3) bekezdésében említett időpontban folytattak, köteles ezt a követelményt az e címben említett, területükön létrehozott és ott mindkét tevékenységet folytató képviseletek és fióktelepek számára is előírni.

d) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az e címben említett olyan képviseletek és fióktelepek, amelyek székhelye egyidejűleg végzi mindkét tevékenységet, és amelyek a 18. cikk (3) bekezdésében említett időpontban valamelyik tagállam területén kizárólag ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységet végzik, tevékenységüket ott folytassák. Ha a vállalkozás a 73/239/EGK irányelvben említett tevékenységet kívánja folytatni azon a területen, akkor az ezen irányelvben foglalt tevékenységet kizárólag leányvállalata útján végezheti.

2. A 13. és a 37. cikk megfelelően alkalmazandó az e címben említett képviseletekre és fióktelepekre.

A 37. cikk alkalmazásában az a felügyeleti hatóság, amely a képviseletek vagy fióktelepek általános fizetőképességét felügyeli, ugyanúgy kezelendő, mint a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága.

(3) Amennyiben az 56. cikk (2) bekezdésében említett hatóság visszavonja az engedélyt, ez a hatóság értesíti a többi olyan tagállam felügyeleti hatóságait, ahol a vállalkozás működik, és ez utóbbi hatóságok meghozzák a szükséges intézkedéseket. Amennyiben az engedély visszavonásának indoka az 56. cikk (1) bekezdése szerint számított szavatoló tőke elégtelen volta, a többi érintett tagállam felügyeleti hatóságai is visszavonják engedélyeiket.

53. cikk

Állományátruházás

1. A nemzeti jogban meghatározott feltételek mellett minden tagállam engedélyezi a területén létrejött képviseleteknek és fióktelepeknek, amelyekre ez a cím vonatkozik, hogy szerződésállományuk egészét vagy egy részét átruházzák az ugyanebben a tagállamban lévő átvevő biztosítóintézetre, amennyiben e tagállam, vagy ha helyénvaló, az 56. cikkben

▼B

említett tagállam illetékes hatóságai igazolják, hogy az átruházást figyelembe véve az átvevő biztosítóintézet rendelkezik a szükséges szavatoló tőkével.

2. A nemzeti jogban meghatározott feltételek mellett minden tagállam engedélyezi a területén létrejött képviseleteknek és fióktelepeknek, amelyekre e cím vonatkozik, hogy szerződésállományuk egészét vagy egy részét átruházzák egy olyan biztosítóintézetre, amelynek székhelye egy másik tagállamban van, ha annak a tagállamnak az illetékes hatóságai igazolják, hogy az átruházást figyelembe véve az átvevő vállalkozás rendelkezik a szükséges szavatoló tőkével.

3. Ha a nemzeti jog által meghatározott feltételek mellett valamely tagállam engedélyezi, hogy a területén létrejött képviseletek és fióktelepek, amelyekre ez a cím vonatkozik, szerződésállományuk egészét vagy egy részét egy, az e cím hatálya alá tartozó, egy másik tagállam területén lévő képviseletre vagy fióktelepre átruházzák, köteles biztosítani, hogy az átvevő biztosítóintézet tagállamának, vagy ha helyénvaló, az 56. cikkben említett tagállam illetékes hatóságai igazolják, hogy az átruházást figyelembe véve az átvevő biztosítóintézet rendelkezik a szükséges szavatoló tőkével, illetve hogy az átvevő biztosítóintézet tagállamának joga lehetővé teszi az ilyen átruházást, és hogy az állam hozzájárult az átruházáshoz.

4. Az (1), (2) és (3) bekezdésben említett esetekben az a tagállam, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep van, azután engedélyezi az átruházást, hogy beszerezte a kötelezettségvállalás szerinti tagállam illetékes hatóságainak hozzájárulását, amennyiben az eltér attól a tagállamtól, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep van.

5. A megkeresett tagállamok illetékes hatóságai az átruházó biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságainak a kérés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat; a megkeresett hatóságok válaszának hiánya ezen a határidőn belül kedvező véleménynek vagy hallgatólagos hozzájárulásnak tekintendő.

6. Az e cikk szerint engedélyezett átruházást a kötelezettségvállalás szerinti tagállam nemzeti jogszabályai szerint meghatározott módon kell közzétenni. Az ilyen átruházás automatikusan érvényessé válik a szerződő felekkel, biztosított személyekkel és minden más olyan személlyel szemben, akinek az átruházott szerződésekből jogai vagy kötelezettségei keletkeztek.

Ez a rendelkezés nem érinti a tagállamoknak azt a jogát, hogy az átruházás után egy meghatározott időszakban lehetőséget adjanak a biztosítottaknak a szerződések felmondására.

54. cikk

Biztosítástechnikai tartalékok

A tagállamok megkövetelik, hogy a vállalkozások létrehozzák a 20. cikkben említett tartalékokat, elegendő összegben ahhoz, hogy fedezetet nyújtsanak a területükön vállalt biztosítási kockázatokra. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a képviselet vagy a fióktelep a tartalékokat egyenértékű és megfeleltetett eszközökkel fedezze, a II. melléklettel összhangban.

A tagállamok jogszabályait kell alkalmazni az ilyen tartalékok számítására, a befektetési kategóriák meghatározására és az eszközök értékelésére, valamint, amennyiben szükséges, annak a mértéknek a meghatározására, ameddig ezek az eszközök a tartalékok fedezetére felhasználhatók.

A szóban forgó tagállam megköveteli, hogy az ilyen tartalékokat fedező eszközöket területén lokalizálják. Alkalmazandó ugyanakkor a 20. cikk (4) bekezdése.

▼B

55. cikk

Szavatoló tőke és biztonsági tőke

1. Valamennyi tagállam megköveteli a területén létrehozott képviseletektől és fiókteleptől, hogy a 27. cikkben felsorolt tételekből álló szavatoló tőkét képezzenek. A minimális szavatoló tőkét a 28. cikk szerint kell kiszámítani. Ugyanakkor a szavatoló tőke számításához csak az érintett képviselet vagy fióktelep által végzett műveleteket kell figyelembe venni.

2. A minimális szavatoló tőke egyharmada képezi a biztonsági tőkét.

Ugyanakkor ennek a tőkének az összege nem lehet kevesebb, mint a 29. cikk (2) bekezdésének első albekezdésében megkövetelt minimumösszeg fele. Az 51. cikk (2) bekezdésének e) pontja szerint elhelyezett induló letétet az ilyen biztonsági tőkébe be kell számítani.

A biztonsági tőkét és az ilyen tőke minimumát a 29. cikknek megfelelően kell képezni.

3. A minimális szavatoló tőkét képviselő eszközöket a biztonsági tőke összegéig abban a tagállamban kell tartani, ahol a tevékenységeket végzik, az ezen felüli részt a Közösségen belül.

56. cikk

A több tagállamban engedélyezett vállalkozásoknak nyújtott kedvezmények

1. Az a vállalkozás, amely több mint egy tagállamtól kért, illetve kapott engedélyt, kérheti a következő kedvezményeket, amelyek azonban csak együttesen adhatók meg:

a) az 55. cikkben említett szavatoló tőkét a Közösségen belül folytatott összes tevékenységére tekintettel kell kiszámítani; ilyen esetben e számítás céljaira csak a Közösségen belül létrehozott összes képviselet vagy fióktelep által végzett műveleteket kell figyelembe venni;

b) az 51. cikk (2) bekezdésének e) pontjában megkövetelt letétet csak a tagállamok egyikében kell elhelyezni;

c) a biztonsági tőkét alkotó eszközöket csak azoknak a tagállamoknak egyikében kell elhelyezni, amelyekben üzleti tevékenységét folytatja.

2. Az (1) bekezdés szerinti kedvezményekért az érintett tagállamok illetékes hatóságaihoz kell kérelmet benyújtani. A kérelemben meg kell jelölni annak a tagállamnak a hatóságát, amely a jövőben a Közösségben létrehozott képviseletek vagy fióktelepek teljes üzletmenetének fizetőképességét felügyeli. A vállalkozásnak indokolnia kell a hatóság megválasztását. A letétet ennél a tagállamnál kell elhelyezni.

3. Az (1) bekezdésben rendelkezett könnyítéseket csak akkor lehet megadni, ha az összes olyan tagállam illetékes hatóságai, amelyekben kérelmet nyújtottak be, ahhoz hozzájárulnak. Azok akkor lépnek hatályba, amikor a kiválasztott felügyeleti hatóság tájékoztatja a többi felügyeleti hatóságot, hogy felügyelni fogja a képviseletek és fióktelepek Közösségen belüli teljes üzletmenetének fizetőképességét.

A kiválasztott felügyeleti hatóság a többi tagállamtól beszerzi a területükön létrehozott képviseletek és fióktelepek általános fizetőképességének felügyeletéhez szükséges információkat.

4. Egy vagy több érintett tagállam kérésére az e cikk szerint megadott kedvezményeket az összes érintett tagállam egyidejűleg vonja vissza.

57. cikk

Harmadik országokkal kötött megállapodások

A Közösség a Szerződésnek megfelelően egy vagy több harmadik országgal megkötött megállapodások révén megállapodhat az e címben előírtaktól eltérő rendelkezések alkalmazásáról annak érdekében, hogy a viszonosság feltétele mellett a tagállamokban lévő biztosítottaknak megfelelő védelmet biztosítsanak.

▼B

VI. CÍM

A HARMADIK ORSZÁG JOGA ÁLTAL SZABÁLYOZOTT ANYAVÁLLALKOZÁSOK LEÁNYVÁLLALATAIRA ÉS AZ ILYEN ANYAVÁLLALKOZÁSOK ÁLTALI RÉSZESEDÉSSZERZÉSRE ALKALMAZANDÓ SZABÁLYOK

▼M2

58. cikk

A tagállamok által a Bizottságnak nyújtott tájékoztatás

A tagállamok illetékes hatóságai tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállam illetékes hatóságait:

a) minden olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalatnak nyújtott engedélyről, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályoz;

b) minden olyan esetben, amikor egy ilyen anyavállalat egy közösségbeli biztosítóintézetben részesedést szerez, amelynek eredményeként ez utóbbi a leányvállalatává válik.

Ha egy olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza, megkapja az a) pontban említett engedélyt, akkor az illetékes hatóságok által a Bizottságnak és a többi illetékes hatóságnak megküldött értesítésben ismertetni kell a csoport szerkezetét is.

▼B

59. cikk

A közösségi biztosítóintézetek harmadik országok általi kezelése

1. A tagállamok kötelesek tájékoztatni a Bizottságot minden olyan általános nehézségről, amellyel biztosítóintézeteik szembesülnek harmadik országokban letelepedésük vagy tevékenységeik végzése során.

2. Bizottság időszakonként jelentést készít, megvizsgálva a Közösség biztosítóintézeteivel szemben harmadik országokban tanúsított bánásmódot, nevezetesen a letelepedésüket, a biztosítási tevékenységeik folytatását, illetve a harmadik országbeli biztosítóintézetekben történő részesedésszerzést a (3) és (4) bekezdésben említettek szerint. A Bizottság ezeket a jelentéseket esetlegesen szükséges javaslataival együtt a Tanács elé terjeszti.

3. Ha a Bizottság úgy véli a (2) bekezdésben említett jelentések vagy más információ alapján, hogy a harmadik ország nem biztosít a közösségi biztosítóintézeteknek a Közösség által a harmadik országból származó biztosítóintézeteknek biztosítotthoz hasonló tényleges piaci hozzáférést, a Bizottság javaslatokat terjeszthet be a Tanácsnak megfelelő felhatalmazást kérve tárgyalásokhoz, hogy hasonló versenylehetőségeket érhessen el a Közösség biztosítóintézeteinek. A Tanács minősített többséggel határoz.

4. Ha a Bizottság úgy véli a (2) bekezdésben említett jelentések vagy más információ alapján, hogy a Közösség biztosítóintézeteinek a harmadik országban nem biztosítják a nemzeti bánásmódot, azaz nem kapják meg ugyanazokat a versenylehetőségeket, mint amelyeket a belföldi biztosítóintézetek megkapnak, és a tényleges piacra lépés feltételei nem teljesülnek, a Bizottság tárgyalásokat kezdeményezhet a helyzet orvosolása érdekében.

Az első albekezdésben leírt helyzetben bármikor lehet olyan határozatot hozni a tárgyalások kezdeményezése mellett a 65. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárás szerint, hogy a tagállamok illetékes hatóságai kötelesek döntéseiket korlátozni, vagy felfüggeszteni:

– a döntés időpontjában folyamatban lévő vagy jövőbeni engedélykérelmek tekintetében, illetve

– a kérdéses harmadik ország törvényei hatálya alá tartozó anyavállalat közvetlen vagy közvetett részesedésszerzése tekintetében.

▼B

Az említett intézkedések időtartama nem haladhatja meg a három hónapot.

E három hónapos időszak vége előtt és a tárgyalások eredményeinek fényében a Tanács a Bizottság javaslatára eljárva, minősített többséggel határoz az intézkedések folytatólagos fenntartásáról.

Az ilyen korlátozások vagy felfüggesztések nem alkalmazhatók a Közösségben megfelelő engedéllyel rendelkező biztosítóintézetek vagy leányvállalataik leányvállalatainak létrehozására, vagy az ilyen vállalkozások vagy leányvállalatok közösségi biztosítóintézetben történő tulajdonszerzésére.

5. Ha a Bizottság úgy véli, hogy a (3) és (4) bekezdésekben leírt helyzetek valamelyike felmerült, a Bizottság kérésére a tagállamok tájékoztatást adnak:

a) a kérdéses harmadik ország joga által szabályozott egy vagy több anyavállalat közvetlen vagy közvetett leányvállalatának engedélykérelméről;

b) az ilyen vállalkozásnak valamely közösségi biztosítóintézetben történő részesedésszerzésre vonatkozó terveiről, amely következtében az utóbbi később az ilyen vállalkozás leányvállalatává válna.

Ez a tájékoztatási kötelezettség megszűnik, amikor a (3) vagy (4) bekezdésben említett megállapodás a harmadik országgal megszületik, illetve amikor a (4) bekezdés második és harmadik albekezdéseiben említett intézkedések alkalmazását megszüntetik.

6. Az e cikk alapján meghozott intézkedéseknek összhangban kell állniuk a Közösség minden, a biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó két vagy többoldalú nemzetközi megállapodása alapján vállalt kötelezettségével.

VII. CÍM

ÁTMENETI ÉS EGYÉB RENDELKEZÉSEK

60. cikk

Eltérések és korlátozó intézkedések eltörlése

1. Az Egyesült Királyságban a „Royal Charter” vagy a „private Act”, vagy a „special Public Act” alapján létrehozott vállalkozások korlátlan ideig folytathatják tevékenységüket abban a jogi formában, amelyben 1979. március 15-ig megalakultak.

Az Egyesült Királyság összeállítja ezeknek a vállalkozásoknak a jegyzékét, és ezt közli a többi tagállammal és a Bizottsággal.

2. Az Egyesült Királyságban a „Friendly Societies Acts” alapján bejegyzett társaságok tovább folytathatják azokat az életbiztosítási és takarékpénztári tevékenységeiket, amelyeket feladataikkal összhangban 1979. március 15-én folytattak.

61. cikk

Jó hírnév bizonyítása

1. Amennyiben valamelyik tagállam saját állampolgáraitól vagy nemzeti vállalkozásaitól bizonyítékot követel jó hírnevükre, illetve arra vonatkozóan, hogy korábban ellenük csődeljárás nem indult, vagy mindkettőre vonatkozóan, az ilyen tagállam más tagállamok állampolgárai tekintetében elegendő bizonyítékként elfogadja a „bírósági nyilvántartás” kivonatának bemutatását, vagy ennek hiányában a származás szerinti tagállam illetékes bírósága, vagy közigazgatási hatóságai által kibocsátott, ezzel egyenértékű okiratot, illetve külföldi állampolgár esetén annak a tagállamnak a hatóságaitól származó okiratot, ahol az ilyen személy lakóhellyel rendelkezett, bizonyítva, hogy ezeknek a követelményeknek megfelel.

▼B

2. Amennyiben a származás szerinti tagállam vagy az a tagállam, ahol a külföldi állampolgár lakóhellyel rendelkezett, nem bocsátja ki az (1) bekezdésben említett dokumentumot, ez helyettesíthető egy esküvel, vagy azokban az államokban, ahol esküre vonatkozó rendelkezések nincsenek, ünnepélyes nyilatkozattal, amelyet az érintett személy az illetékes bíróság vagy közigazgatási hatóság, vagy ahol helyénvaló, a közjegyző előtt tesz meg a származás szerinti tagállamban vagy abban a tagállamban, ahol lakóhellyel rendelkezett; az ilyen hatóság vagy közjegyző az eskü vagy az ünnepélyes nyilatkozat hitelességét igazolja. Azzal kapcsolatban, hogy az illető ellen korábban csődeljárás nem indult, a nyilatkozatot az illetékes szakmai vagy kereskedelmi testület előtt is meg lehet tenni az említett országban.

3. Az (1) és a (2) bekezdésnek megfelelően kibocsátott okiratok nem nyújthatók be kibocsátásuk napjától számított három hónapnál később.

4. A tagállamok kijelölik az (1) és (2) bekezdésben említett okiratok kibocsátására illetékes hatóságokat és testületeket, és erről a többi tagállamot és a Bizottságot haladéktalanul tájékoztatják.

Valamennyi tagállam szintén tájékoztatják a többi tagállamot és a Bizottságot azokról a hatóságokról vagy testületekről, amelyekhez az e cikkben említett okiratokat az 2. cikkben említett tevékenységeknek a tagállam területén történő végzése iránti kérelem alátámasztására be kell nyújtani.

VIII. CÍM

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

62. cikk

A tagállamok és a Bizottság közötti együttműködés

A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek az ezen irányelvben említett biztosítási fajták és tevékenységek Közösségen belüli felügyeletének megkönnyítése érdekében.

Valamennyi tagállam tájékoztatja a Bizottságot minden nagyobb nehézségről, amely ezen irányelv alkalmazása során felmerül, egyebek között arról, ha valamely tagállam tudomást szerez az irányelvben említett átruházás rendellenességéről a területén letelepedett vállalkozások kárára, és a határai közelében lévő képviseletek és fióktelepek javára.

A Bizottság és az érintett tagállamok illetékes hatóságai minden ilyen nehézséget a lehető leggyorsabban kivizsgálnak, hogy rá megfelelő megoldást találjanak.

Szükség esetén a Bizottság megfelelő javaslatokat nyújt be a Tanácsnak.

63. cikk

Jelentések a szolgáltatásnyújtás szabadsága keretében működő piac fejlődéséről

A Bizottság rendszeres jelentéseket terjeszt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, az elsőt 1995. november 20-án, a biztosítási piac és a szolgáltatásnyújtás szabadsága feltételei alapján végzett tevékenységek fejlődéséről.

64. cikk

Technikai kiigazítás

Az ezen irányelvben elvégzendő következő technikai kiigazításokat a 65. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban kell elfogadni:

– a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott társasági formák bővítése,

– az I. mellékletben rögzített felsorolás módosítása vagy a felsorolásban használt szakkifejezések kiigazítása a biztosítási piacok fejlődésének figyelembevétele céljából,

▼B

– a szavatoló tőkét alkotó, a 27. cikkben felsorolt tételek világosabbá tétele az új pénzügyi instrumentumok megjelenésének figyelembevétele céljából,

– a 29. cikk (2) bekezdésében meghatározott kötelező biztonsági tőke módosítása a gazdasági és pénzügyi fejlemények figyelembevétele céljából,

– a biztosítástechnikai tartalék fedezeteként elfogadható, a 23. cikkben felsorolt eszközök listájának módosítása az új pénzügyi instrumentumok megjelenésének figyelembevétele céljából, és a befektetések megoszlására vonatkozó, a 24. cikkben megállapított szabályok módosításai,

– a II. mellékletben megállapított megfeleltetési szabályok enyhítéseinek változásai az új valutafedezeti instrumentumok vagy a gazdasági és monetáris unió terén elért előrehaladás figyelembevétele céljából,

– a fogalommeghatározások világosabbá tétele ezen irányelvnek a Közösségben való egységes alkalmazásának biztosítása érdekében,

– a kamatlábakra alkalmazandó legnagyobb értékek rögzítésére vonatkozó szabályok szükséges technikai kiigazításai a 20. cikk értelmében, különösen a gazdasági és monetáris unió terén elért előrehaladás figyelembevétele céljából.

65. cikk

Bizottsági eljárás

▼M2

1. A Bizottság munkáját a Bizottság 2004/9/EK határozata ([1]) alapján létrehozott európai biztosítási és foglalkoztatásinyugdíj-bizottság segíti.

▼B

2. Amennyiben erre a bekezdésre történik hivatkozás, az 1999/468/EK határozat 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel annak 8. cikke rendelkezéseire.

Az 1999/468/EK határozat 5. cikkének (6) bekezdésében megállapított időtartamot három hónapban kell meghatározni.

3. A bizottság elfogadja eljárási szabályzatát.

66. cikk

Meglévő fióktelepek és biztosítóintézetek által szerzett jogok

1. Az olyan fióktelepeket, amelyek a fiók szerinti tagállam hatályban lévő rendelkezéseivel összhangban 1994. július 1-je előtt kezdték meg tevékenységüket, úgy kell tekinteni, mintha esetükben a 40. cikk (1)–(5) bekezdésében megállapított eljárást alkalmazták volna.

A fenti naptól kezdve a 13., 20., 37., 39. és 46. cikk vonatkozik rájuk.

2. A 41. és 42. cikk nem érinti a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján 1994. július 1-je előtt tevékenységet folytató biztosítóintézetek által szerzett jogokat.

67. cikk

Bírósághoz fordulás joga

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvvel összhangban elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján hozott, biztosítóintézetre vonatkozó határozatokkal szemben bírósághoz lehessen fordulni.

([1]) HL L 3., 2004.,1.7., 34. o.

▼B

68. cikk

Euróban megadott összegek felülvizsgálata

1. A Bizottság 1985. március 15-e előtt jelentést nyújt be a Tanácsnak, amely az ezen irányelv által támasztott pénzügyi követelményeknek a tagállamok biztosítási piacai helyzetére gyakorolt hatásaival foglalkozik.

2. A Tanács a Bizottság javaslata alapján a Közösség gazdasági és monetáris helyzetének alakulását figyelembe véve kétévenként megvizsgálja, és adott esetben felülvizsgálja az ezen irányelvben euróban kifejezett összegeket.

69. cikk

Új rendelkezések végrehajtása

1. A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1. cikk (1) bekezdése m) pontjának, a 18. cikk (3) bekezdésének, az 51. cikk (2) bekezdése g) pontjának, (3) és (4) bekezdésének, a 60. cikk (2) bekezdésének és a 66. cikk (1) bekezdésének legkésőbb 2004. június 19-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

2. A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 16. cikk (3) bekezdésének legkésőbb 2002. november 17-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot. Ezt az időpontot megelőzően a tagállamok a IV. melléklet 1. pontjában említett rendelkezést alkalmazzák.

3. A tagállamok 2003. szeptember 20-ig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 3. cikk (6) bekezdésének, valamint a 27., 28., 29., 30. és 38. cikknek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok biztosítják, hogy az első albekezdésben említett rendelkezéseket először a 2004. január 1-jén vagy az e naptári évben kezdődő pénzügyi év elszámolásainak ellenőrzésére alkalmazzák. Ezt az időpontot megelőzően a tagállamok a IV. melléklet 2. és 3. pontjában említett rendelkezéseket alkalmazzák.

4. Amikor a tagállamok elfogadják az (1), (2) és (3) bekezdésben említett intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

5. A Bizottság legkésőbb 2007. január 1-jéig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a 3. cikk (6) bekezdése, valamint a 27., 28., 29., 30. és a 38. cikk alkalmazásáról, és szükség esetén a további harmonizáció szükségességéről. A jelentésnek meg kell jelölnie, hogy a tagállamok hogyan éltek a fenti cikkek alapján rendelkezésükre álló lehetőségekkel, és különösen azt, hogy a nemzeti felügyeleti hatóságokra ruházott mérlegelési jogkör okozott-e jelentős eltéréseket a felügyelet terén az egységes piacon.

70. cikk

A Bizottság tájékoztatása

A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

71. cikk

Átmeneti időszak a 3. cikk (6) bekezdése, valamint a 27., 28., 29., 30. és a 38. cikk tekintetében

1. A tagállamok azoknak a biztosítóintézeteknek, amelyek területükön 2002. március 20-án az I. mellékletben említett ágazatok közül egy vagy több ágazatban nyújtottak biztosítást, ötéves időszakot engedé-

▼B

lyezhetnek, amely a fentivel azonos napon kezdődik, hogy megfeleljenek a 3. cikk (6) bekezdésében, a 27., 28., 29., 30. és a 38. cikkben meghatározott előírásoknak.

2. A tagállamok az (1) bekezdésben említett olyan vállalkozásoknak, amelyek az ötéves időszak lejártáig nem hozták létre teljes mértékben a kötelező szavatoló tőkét, további, legfeljebb kétéves időszakot engedélyezhetnek ennek megtételére, azzal a feltétellel, hogy ezek a vállalkozások a 37. cikkel összhangban jóváhagyásra benyújtották az illetékes hatóságoknak az e célból tenni szándékozott intézkedéseket.

72. cikk

Hatályon kívül helyezett irányelvek és ezzel az irányelvvel való megfelelésük

1. Az V. melléklet A. részében felsorolt irányelvek hatályukat vesztik, az V. melléklet B. részében az említett irányelvek átültetésére és végrehajtására megállapított határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

2. A hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozásokat ezen irányelvre való hivatkozásokként kell értelmezni, és ezek a VI. mellékletben szereplő megfelelési táblázat szerint értendők.

73. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

74. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

I. MELLÉKLET

Biztosítási ágazatok

I. A 2. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett biztosítás, a II. és a III. pontban említett biztosítás kivételével

II. Házassági biztosítás, születési biztosítás

III. A 2. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett olyan biztosítás, amely befektetési alapokhoz kötött

IV. A 2. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említett állandó egészségbiztosítás

V. A 2. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett tontinák

VI. A 2. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett feltőkésítési műveletek

VII. A 2. cikk (2) bekezdésének c) és d) pontjában említett csoportos nyugdíjalapok kezelése

VIII. A 2. cikk (2) bekezdésének e) pontjában említett műveletek

IX. A 2. cikk (3) bekezdésében említett műveletek

▼B

II. MELLÉKLET

Megfeleltetési szabályok

A pénznemet, amelyben a biztosító kötelezettségeit teljesíteni kell, a következő szabályok szerint kell meghatározni:

1. ha a szerződés szerinti biztosítási fedezetet egy adott pénznemben fejezték ki, úgy kell tekinteni, hogy az életbiztosító kötelezettségei ebben a pénznemben fizetendők;
2. a tagállamok engedélyezhetik, hogy a biztosítóintézetek ne megfeleltetett eszközökkel fedezzék a matematikai tartalékukat is magukban foglaló biztosítástechnikai tartalékaikat, ha a fenti eljárások alkalmazása azt eredményezné, hogy a vállalkozás a megfeleltetési elv betartása érdekében arra kényszerülne, hogy eszközeit a többi pénznemben fennálló eszközök nem több, mint 7 %-ának mértékéig tartsa egy adott pénznemben;
3. a tagállamok választhatják, hogy nem követelik meg a biztosítóintézetektől a megfeleltetési elv alkalmazását ott, ahol a kötelezettségek nem a Közösség valamelyik tagállamának pénznemében fizetendők, amennyiben az adott pénznembe történő befektetések befektetési korlátozás hatálya alá tartoznak, ha az adott deviza devizakorlátozások hatálya alá tartozik, vagy ha hasonló okoknál fogva nem alkalmas arra, hogy biztosítástechnikai tartalékot fedezzen;
4. a biztosítóintézetek az egy bizonyos pénznemben kifejezett kötelezettségeik 20 %-át meg nem haladó összeg fedezetére jogosultak nem megfeleltetett eszközöket tartani.

   Az összes pénznemben együttesen vett összes eszköznek azonban legalább az összes pénznemben együttesen vett kötelezettségek teljes összegével kell megegyezniük.
5. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy amikor az előző eljárások alapján valamely kötelezettséget egy tagállam pénznemében kifejezett eszközökkel kell fedezni, ezt a követelményt akkor is teljesítettnek tekintik, ha az eszközök euróra szólnak.

▼B

III. MELLÉKLET

A biztosítottak tájékoztatása

A következő tájékoztatást, amelyet a biztosítottal a szerződés megkötése előtt (A) vagy a szerződés futamideje alatt (B) kell közölni, világosan és pontosan, írásban, a kötelezettségvállalás szerinti tagállam hivatalos nyelvén kell megadni.

Azonban a tájékoztatást meg lehet adni más nyelven is, ha a biztosított ezt kéri és a tagállam joga megengedi, vagy ha a biztosított szabadon választhatja meg az alkalmazandó jogot.

A. *A szerződés megkötése előtt*

Tájékoztatás a biztosítóintézetről	Tájékoztatás a kötelezettségvállalásról
a) 1 A vállalkozás neve és társasági formája	a) 4 Az egyes szolgáltatások és az egyes választási lehetőségek meghatározása
a) 2 A tagállam neve, amelyben a székhelye, és adott esetben a szerződést megkötő képviselete vagy fióktelep található	a) 5 A szerződés futamideje
a) 3 A székhely, és adott esetben szerződést megkötő képviselet vagy fióktelep címe	a) 6 A szerződés felmondásának módjai
	a) 7 A biztosítási díj fizetésének módja és a befizetések időtartama
	a) 8 A biztosítottaknak visszajuttatott befektetési eredmény (többlethozam) számításának és elosztásának módja
	a) 9 A visszavásárlási összeg és befizetett díjak és azok garantálásának mértéke
	a) 10 Tájékoztatás az egyes szolgáltatásokra vonatkozó díjakról, mind a fő szolgáltatások, mind a kiegészítő szolgáltatások tekintetében, ahol szükséges
	a) 11 Befektetési jegyekhez kötött (unit-linked) szerződések esetében azoknak az jegyeknek a meghatározása, amelyekhez a szolgáltatások kapcsolódnak
	a) 12 A befektetési jegyekhez kötött szerződéseknél a mögöttes eszközök jellegének jelzése
	a) 13 A türelmi időszak (cooling-off) alkalmazásának módja
	a) 14 Általános tájékoztatás a szerződéstípusra vonatkozó adózási kérdésekről
	a) 15 A szerződő felek, a biztosítottak, vagy a szerződések kedvezményezettjeinek szerződést illető panaszainak kezelésére vonatkozó megoldások, ahol szükséges, a panasztestület léte, a peres eljárás kezdeményezése jogának sérelme nélkül
	a) 16 A szerződésre alkalmazandó jog, ahol a felek ezt nem választhatják meg szabadon, vagy amikor a felek szabadon választják meg az alkalmazandó jogot, az a jog, amit az életbiztosító választani javasol

B. *A szerződés futamideje alatt*

Az általános és különös szerződési feltételek mellett a biztosítottnak a szerződés futamideje alatt a következő tájékoztatást kell kapnia:

Tájékoztatás a biztosítóintézetről	Tájékoztatás a kötelezettségvállalásról
b) 1 A vállalkozás nevének, társasági formájának, székhelyének, és adott esetben a szerződést megkötő képviseletének vagy fióktelepének címében bekövetkező változás	b) 2 Az A. rész a) 4–a) 12 pontban felsorolt teljes körű tájékoztatás a biztosítási kötvény feltételeinek változása vagy a szerződésre alkalmazandó jog módosítása esetén
	b) 3 Évente tájékoztatás a biztosítottnak visszajuttatandó befektetési eredményről (többlethozamról)

▼B

IV. MELLÉKLET

1. **Szakmai titoktartás**

A tagállamok 2002. november 17-ig csak akkor köthetnek harmadik országok illetékes hatóságaival az információcseréről rendelkező együttműködési megállapodásokat, ha a kiadott információkra legalább az ezen irányelv 16. cikkében említett szakmai titoktartási garanciákkal egyenértékű garanciák vonatkoznak.

2. **Az ezen irányelv hatálya alól kizárt tevékenységek és szervek**

Ez az irányelv 2004. január 1-jéig nem vonatkozik a biztosítóegyesületekre, amennyiben:

– a létesítő okirat rendelkezéseket tartalmaz további hozzájárulások lehívására, vagy a szolgáltatások csökkentésére, vagy más, ezt vállaló személyek támogatásának igénybevételére, valamint

– az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységekből származó éves járulékbevétel nem haladja meg az 500 000 eurót három egymást követő évben. Amennyiben ezt az összeget három egymást követő évben túllépik, ezt az irányelvet a negyedik évtől alkalmazni kell.

3. **A tagállamok 2004. január 1-jéig a következő rendelkezéseket alkalmazzák:**

A. Szavatoló tőke

Minden tagállam előírja, hogy az olyan biztosítóintézetek, amelyek székhelye az állam területén van, megfelelő szavatoló tőkét képezzenek teljes üzleti tevékenységüknek megfelelően.

A szavatoló tőke a következőkből áll:

1. a biztosítóintézetnek az előrelátható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközei. Különösen ezek közé tartoznak a következők:

– a befizetett részvénytőke, illetve az egyesületi formában működő biztosítóintézetek esetében a befizetett induló tőke a tagok számláival együtt, amelyek megfelelnek valamennyi következő feltételnek:

a) a létesítő okirat és az alapszabály előírja, hogy ezekről a számlákról kifizetéseket a tagoknak csak addig a mértékig lehet teljesíteni, ameddig emiatt a szavatoló tőke nem esik az előírt szint alá, vagy a vállalkozás megszűnése után csak akkor, ha a vállalkozás minden egyéb tartozását rendezték;

b) a létesítő okirat és az alapszabály előírja a tagság egyéni megszüntetésén kívüli okok miatti minden ilyen kifizetés tekintetében, hogy az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal előre kell értesíteni, és azok megtilthatják a kifizetést ezen időszakon belül;

c) a létesítő okirat és az alapszabály idevonatkozó rendelkezéseit csak azután lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok kinyilvánították, hogy nincs ellenvetésük a módosítással szemben az a) és b) pontban foglalt feltételek sérelme nélkül;

– a be nem fizetett részvénytőke vagy az indulótőke fele, ha a befizetett rész eléri a részvénytőke vagy indulótőke 25 % -át,

– tartalékok (kötelező tartalékok és szabad tartalékok), amelyek nem kötődnek a vállalt biztosítási kötelezettségekhez,

– áthozott nyereségek,

– kumulált elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve, ha ez az alacsonyabb, a minimális szavatoló tőke szükséglet 50 % -ig, amelynek legfeljebb 25 % -a rögzített futamidejű alárendelt kölcsöntőkéből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve hogy teljesülnek a következő feltételek:

a) a biztosítóintézet csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező megállapodások léteznek, amelyek alapján az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése mögé sorolják, és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik.

Az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is meg kell felelnie:

b) csak a teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe;

▼B

c) a rögzített futamidejű kölcsönök esetében az eredeti futamidőnek legalább ötévesnek kell lennie. Legkésőbb a visszafizetési időpont előtt egy évvel a biztosítóintézetnek az illetékes hatóságok számára egy olyan tervet kell benyújtania jóváhagyásra, amely bemutatja, hogy a rendelkezésre álló szavatoló tőkét hogyan tartják az előírt szinten vagy viszik az előírt szintre lejáratkor, hacsak a visszafizetési időpontot megelőző legalább öt év alatt fokozatosan nem csökkentették a kölcsönnek a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe való beszámítását. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve hogy a kibocsátó biztosítóintézet ezt kérelmezi, és rendelkezésre álló szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

d) a nem rögzített futamidejű kölcsönök csak ötéves értesítéssel fizethetők vissza, kivéve ha a kölcsönöket nem számítják be többé a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe, vagy az illetékes hatóságok előzetes hozzájárulását kifejezetten nem írják elő a korábbi visszafizetéshez. Az utóbbi esetben a biztosítóintézetnek a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha a biztosítóintézet szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

e) a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy, a biztosítóintézet felszámolását kivéve, meghatározott körülmények esetében a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik;

f) a kölcsönszerződés csak azt követően módosítható, hogy az illetékes hatóságok úgy nyilatkoztak, hogy nem ellenzik a módosítást,

– a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az ötödik francia bekezdésben említetteken kívüli kumulatív elsőbbségi részvényeket is, az összes ilyen értékpapír és az ötödik francia bekezdésben említett alárendelt kölcsöntőke összegére vonatkozó rendelkezésre álló fedezet 50 %-áig, feltéve hogy megfelelnek a következő feltételeknek:

a) nem fizethetők vissza a birtokos kezdeményezésére, vagy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulása nélkül;

b) a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie a biztosítóintézet számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

c) a hitelezőnek a biztosítóintézettel szembeni követeléseit teljes mértékben az összes nem alárendelt hitelező követelései mögé kell sorolni;

d) az értékpapírok kibocsátásra irányadó okiratoknak elő kell írniuk a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő-képességét, eközben lehetővé téve a biztosítóintézet számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását;

e) csak teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe.

2. amennyiben a nemzeti jog erre felhatalmazást ad, a mérlegben megjelenő eredménytartalék, ott, ahol ez az esetlegesen felmerülő veszteségek fedezetére felhasználható, és ahol nem szánták a biztosítottak közötti felosztásra;

3. a vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével:

a) a vállalkozás jövőbeni nyereségeinek 50 %-nak megfelelő összeg; a jövőbeni nyereségek összegét úgy kell kiszámítani, hogy a becsült éves nyereséget meg kell szorozni egy, a biztosítási kötvények még fennmaradó átlagos futamidejének megfelelő szorzóval. Az alkalmazott szorzó nem lehet nagyobb 10-nél; a becsült éves nyereség a 2. cikkben felsorolt tevékenységekből az elmúlt öt pénzügyi év során származó nyereség számtani átlaga.

A szorzó kiszámításának alapjait, amellyel a becsült éves nyereséget meg kell szorozni, és az elért nyereségeket alkotó tételeket a Bizottsággal együttműködve a tagállamok közös megállapodásával határozzák meg. A tételeket a megállapodás létrejöttéig a székhely szerinti tagállam jogszabályaival összhangban határozzák meg.

▼B

Ha az illetékes hatóságok meghatározták az elért nyereségek fogalmát, a Bizottság javaslatokat nyújt be e fogalom összehangolására egy a biztosítóintézetek éves beszámolóinak összehangolásáról és a 78/660/EGK irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében előírt koordináció meghatározásáról szóló irányelv útján;

b) ahol a zillmerezést nem gyakorolják, vagy amennyiben gyakorolják is, az kevesebb, mint a díjban foglalt szerzési költségek terhe, a nem zillmerezett vagy a részlegesen zillmerezett matematikai tartalék, valamint a díjban foglalt szerzési költségek terhével egyenértékű arányban zillmerezett matematikai tartalék közötti különbség; ez a szám azonban nem haladhatja meg az életbiztosítási tevékenységek vonatkozó tőkeösszegei és mindazon biztosítási kötvényekre vonatkozó matematikai tartalékok közötti különbség 3,5 %-át, amelyeknél a zillmerezés lehetséges; a különbséget csökkenteni kell az eszközként bemutatott esetleges amortizálatlan szerzési költségek összegével;

c) amennyiben azon érintett tagállamok illetékes hatóságai, amelyekben a biztosítóintézet tevékenységet folytat, jóváhagyásukat adják, az eszközök alábecsléséből é a matematikai tartalékalaptól eltérő egyéb kötelezettségek túlbecsléséből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek.

B. Kötelező szavatoló tőke

Figyelemmel a C. szakaszra, a minimális szavatoló tőkét az alábbiakban bemutatott módon, a megkötött biztosítások ágazatának megfelelően kell meghatározni.

a) Az ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett biztosításfajták esetében, a befektetési alapokhoz kötött biztosítások és az ezen irányelv 2. cikke (3) bekezdésében említett tevékenységek kivételével, az alábbi két eredmény összegével kell egyenlőnek lennie:

– első eredmény:

a viszontbiztosításba vett ügyletekkel együtt számított közvetlen biztosításokhoz, valamint a viszontbiztosításba adott ügyletekhez kapcsolódó matematikai tartalékok 4 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi évre a viszontbiztosításba adott ügyletek levonásával számított összes matematikai tartaléknak a bruttó összes matematikai tartalékhoz viszonyított arányával; ez az arány semmiképpen sem lehet 85 %-nál kevesebb,

– második eredmény:

azoknál a szerződéseknél, ahol a kockáztatott tőke nem negatív, az ilyen, a biztosítóintézet által vállalt tőke 0,3 %-át meg kell szorozni az utolsó pénzügyi év viszontbiztosításba adott és visszaengedményezett ügyletek után a vállalkozás kötelezettségeként fennmaradó teljes kockáztatott tőke és a viszontbiztosítással nem csökkentett teljes kockáztatott tőke arányával; ez az arány semmi esetre sem lehet 50 %-nál kisebb.

A maximum három éves időszakon belüli elhalálozásra vonatkozó életbiztosítás esetén a fenti százalékarány 0,1 %; a három évnél több, de öt évnél kevesebb időtartamra szóló ilyen életbiztosításoknál a fenti százalékarány 0,15 %.

b) Az ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett kiegészítő biztosítás esetén a következő számítás eredményével egyezik meg:

– a közvetlen üzlet tekintetében az utolsó pénzügyi évben esedékes biztosítási díjakat vagy hozzájárulásokat (beleértve a biztosítási díjakhoz vagy hozzájárulásokhoz kapcsolódó kiegészítő díjakat) mindegyik pénzügyi év tekintetében összesíteni kell,

– ehhez az összeghez hozzá kell adni az utolsó pénzügyi évben az összes viszontbiztosítás után átvett biztosítási díjakat,

– ebből az összegből le kell vonni az utolsó pénzügyi évben felmondott biztosítási díjak vagy hozzájárulások teljes összegét, valamint az összeg részét képező biztosítási díjakhoz vagy a hozzájárulásokhoz kapcsolódó adók és terhek teljes összegét.

Az így kapott összeget két részre kell osztani, amelyből az első legfeljebb 10 millió eurót tesz ki, a második rész pedig az e feletti többlet; ki kell számítani, majd összeadni ezeknek a részeknek a 18 %-át, illetőleg a 16 %-át.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az utolsó évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is a biztosí-

▼B

tóintézet által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma; ez a szám semmiképpen nem lehet kisebb 50 %-nál.

A Lloyd's néven ismert biztosítóintézetek egyesülete esetében a szavatoló tőkét a nettó biztosítási díjak alapján kell kiszámítani, amelyet a székhely szerinti tagállam által évente rögzített egységes százalékos aránnyal kell megszorozni. Ezt az egységes százalékos arányt a kifizetett jutalékokra vonatkozó legújabb statisztikai adatok alapján kell kiszámítani. Az adatokat a részletes számításokkal együtt elküldik azon országok illetékes hatóságainak, amelyeknek a területén a Lloyd's telephellyel rendelkezik.

c) Az ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett, fel nem mondható állandó egészségbiztosítás és az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjában említett tőkésítési műveletek tekintetében a kötelező szavatoló tőkének az e szakasz a) pontjában az első eredményben rögzített feltételekkel összhangban kiszámított matematikai tartalékalap 4 %-os törtrészével kell egyenlőnek lennie.

d) Az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett tontinák esetén az összegnek eszközeik 1 %-ával kell egyenlőnek lennie.

e) Az ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának hatálya alá tartozó, befektetési alapokhoz kötött biztosítások és az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének c), d) és e) pontjában említett tevékenységek tekintetében a kötelező szavatoló tőkének a következők összegével kell egyenlőnek lennie:

– amennyiben a biztosítóintézet befektetési kockázatot visel, az e szakasz a) pontjában az első eredményben rögzített feltételekkel összhangban kiszámított matematikai tartalékalap 4 %-os törtrésze, amennyiben a biztosítóintézet nem visel befektetési kockázatot, és azzal a feltétellel, hogy a szerződés időtartama meghaladja az öt évet, és a kezelési költségek fedezetéül szolgáló előirányzatot öt évet meghaladó időtartamra rögzítették, az azonos módon kiszámított tartalékalap 1 %-os törtrésze, hozzáadva,

– az e szakasz a) pontjában lévő második eredmény első albekezdésében rögzített feltételekkel összhangban kiszámított kockázattal terhelt tőkeérték 0,3 %-os törtrészét, amennyiben a biztosítóintézet haláleseti kockázatra nyújt fedezetet.

C. Biztonsági tőke

1. A B. szakaszban meghatározott kötelező szavatoló tőke egyharmada alkotja a biztonsági tőkét. Figyelemmel e szakasz 2. pontjára, ennek a tőkének legalább 50 %-a az A. szakasz 1. és 2. pontjában felsorolt tételekből tevődik össze.

2. a) A biztonsági tőke azonban nem lehet kevesebb, mint 800 000 euró.

b) A tagállamok a biztosítóegyesületek és egyesületi típusú és a tontinák esetében rendelkezhetnek úgy, hogy a minimális biztonsági tőke 600 000 euró.

c) Az ezen irányelv 3. cikk (6) bekezdése második francia bekezdésének második mondatában említett biztosítóegyesületek esetében, amint ezen irányelv hatálya alá kerülnek, valamint a tontinák esetében a tagállamok engedélyezhetik a minimális biztonsági tőke 100 000 euróban történő létrehozását, amelyet 100 000 euró összegű egymást követő részletekben fokozatosan kell az e szakasz b) pontjában rögzített összegre növelni, minden alkalommal, amikor a hozzájárulások 500 000 euróval növekednek.

d) Az e szakasz a), b) és c) pontjában említett minimális biztonsági tőkének az A. szakasz 1. és 2. pontjában felsorolt tételekből kell állnia.

3. Az ezen irányelv 6. cikke (4) bekezdésének vagy 40. cikkének értelmében tevékenységüket bővíteni szándékozó biztosítóegyesületek ezt mindaddig nem tehetik meg, amíg azonnal meg nem felelnek az e szakasz 2. a) és b) pontjában előírt követelményeknek.

▼B

V. MELLÉKLET

A. RÉSZ

Hatályon kívül helyezett irányelvek későbbi módosításaikkal (a 72. cikkben említettek)

A 79/267/EGK tanácsi irányelv

A 90/619/EGK tanácsi irányelv

A 92/96/EGK tanácsi irányelv

A 95/26/EGK európai parlamenti és tanácsi irányelv (csak az 1. cikk második francia bekezdése, a 2. cikk (2) bekezdésének negyedik francia bekezdése és a 3. cikk (1) bekezdése, a 79/267/EGK irányelvre tett hivatkozások tekintetében)

A 2002/12/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv

A 90/619/EGK második tanácsi irányelv

A 92/96/EGK harmadik tanácsi irányelv

A 92/96/EGK harmadik tanácsi irányelv

A 95/26/EGK európai parlamenti és tanácsi irányelv (csak az 1. cikk második francia bekezdése, a 2. cikk (1) bekezdésének harmadik francia bekezdése, a 4. cikk (1), (3), (5) bekezdése és az 5. cikk harmadik francia bekezdése, a 92/96/EGK irányelvre tett hivatkozások tekintetében)

A 2000/64/EK európai parlament és tanácsi irányelv (a 2. cikk, a 92/96/EGK irányelvre tett hivatkozások tekintetében)

Az 2002/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (2. cikk)

B. RÉSZ

Végrehajtási határidők

(a 72. cikkben említettek)

Irányelv	*Átültetés határideje*	*Alkalmazás határideje*
79/267/EGK (HL L 63., 1979.3.13., 1. o.)	1980. szeptember 15.	1981. szeptember 15.
90/619/EGK (HL L 330., 1990.11.29., 50. o.)	1992. november 20.	1993. május 20.
92/96/EGK (HL L 360., 1992.12.09., 1. o.)	1993. december 31.	1994. július 1.
95/26/EK (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.)	1996. július 18.	1996. július 18.
2000/64/EK (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.)	2002. november 17.	2002. november 17.
2002/12/EK (HL L 77., 2002.3.20., 11. o.)	2003. szeptember 20.	2004. január 1.

▼B

VI. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
az 1. cikk (1) bekezdésének a) pontja			az 1. cikk a) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének b) pontja		a 3. cikk	az 1. cikk b) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének c) pontja		a 2. cikk c) pontja				
az 1. cikk (1) bekezdésének d) pontja			az 1. cikk c) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének e) pontja			az 1. cikk d) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének f) pontja			az 1. cikk e) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének g) pontja		a 2. cikk e) pontja				
az 1. cikk (1) bekezdésének h)–l) pontja			az 1. cikk f)–j) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének m) pontja						új
az 1. cikk (1) bekezdésének n) pontja			az 1. cikk l) pontja			
az 1. cikk (1) bekezdésének o), p) és q) pontja	az 5. cikk b), c) és d) pontja					
az 1. cikk (1) bekezdésének r) pontja				a 2. cikk (1) bekezdése		
az 1. cikk (2) bekezdése	az 5. cikk a) pontjának második mondata					
2. cikk	1. cikk					
a 3. cikk (1)-(4) bekezdése	2. cikk					
a 3. cikk (5) és (6) bekezdése	3. cikk					
a 3. cikk (7) bekezdése	4. cikk					

▼B

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
a 3. cikk (8) bekezdése					Ausztria, Finnország és Svédország a 95/1/EK, Euratom, ESZAK határozattal kiigazított csatlakozási okmánya	
4. cikk	6. cikk					
5. cikk	7. cikk					
a 6. cikk (1) bekezdése	a 8. cikk (1) bekezdése					
a 6. cikk (2) bekezdése	a 8. cikk (1) bekezdésének utolsó három albekezdése					
a 6. cikk (3) bekezdése	a 8. cikk (1) bekezdésének a) pontja					
a 6. cikk (4) bekezdése	a 8. cikk (2) bekezdése					
a 6. cikk (5) bekezdése	a 8. cikk (3) bekezdése					
a 6. cikk (6) bekezdése	a 8. cikk (4) bekezdése					
7. cikk	9. cikk					
8. cikk			7. cikk			
9. cikk	12. cikk					
10. cikk	15. cikk					
11. cikk	16. cikk					
12. cikk	a 22. cikk (1) bekezdése					
13. cikk	a 23. cikk					
a 14. cikk (1)–(5) bekezdése			a 11. cikk (2)–(6) bekezdése			
15. cikk			14. cikk			
a 16. cikk (1)–(5) bekezdése			a 15. cikk (1)–(5) bekezdése			
a 16. cikk (6) bekezdése			a 15. cikk (5) bekezdésének a) pontja			
a 16. cikk (7) bekezdése			a 15. cikk (5) bekezdésének b) pontja			
a 16. cikk (8) bekezdése			a 15. cikk (5) bekezdésének c) pontja			
a 16. cikk (9) bekezdése			a 15. cikk (6) bekezdése			

▼B

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
17. cikk			a 15. cikk a) pontja			
a 18. cikk (1) és (2) bekezdése	a 13. cikk (1) és (2) bekezdése					
a 18. cikk (3) bekezdése						új
a 18. cikk (4)–(7) bekezdése	a 13. cikk (3)–(7) bekezdése					
19. cikk	14. cikk					
20. cikk	17. cikk					
21. cikk			19. cikk			
22. cikk			20. cikk			
a 23. cikk (1) bekezdése			a 21. cikk (1) bekezdésének első albekezdése			
a 23. cikk (2) bekezdése			a 21. cikk (1) bekezdésének második albekez dése			
a 23. cikk (3) bekezdésének első albekezdése			a 21. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése			
a 23. cikk (3) bekezdésének második albekezdése			a 21. cikk (1) bekezdésének negyedik albekezdése			
a 23. cikk (4) bekezdése			a 21. cikk (2) bekezdése			
24. cikk			22. cikk			
25. cikk			23. cikk			
26. cikk			24. cikk			
27. cikk	18. cikk					
28. cikk	19. cikk					
29. cikk	20. cikk					
30. cikk	20a. cikk					
31. cikk	21. cikk					
32. cikk		4. cikk				
33. cikk			28. cikk			
34. cikk			29. cikk			
35. cikk		15. cikk				
36. cikk			31 cikk.			
37. cikk	24. cikk					
38. cikk	24a. cikk					

▼B

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
39. cikk	26. cikk					
40. cikk	10. cikk					
41. cikk		11. cikk				
42. cikk		14. cikk				
43. cikk		17. cikk				
44. cikk			38. cikk			
45. cikk			a 39. cikk (2) bekezdése			
a 46. cikk (1)–(9) bekezdése			a 40. cikk (2)–(10) bekezdése			
47. cikk			41. cikk			
48. cikk			a 42. cikk (2) bekezdése			
49. cikk			a 43. cikk (2) bekezdése			
az 50. cikk (1) bekezdése			a 44. cikk (2) bekezdésének első albekezdése			
az 50. cikk (2) bekezdése			a 44. cikk (2) bekezdésének második albekez dése			
az 50. cikk (3) bekezdése			a 44. cikk (2) bekezdésének harmadik albekez dése			
az 51. cikk (1)–(2) bekezdésének f) pontja	a 27. cikk (1)–(2) bekezdésének f) pontja					
az 52. cikk (2) bekezdésének g) pontja						új
az 51. cikk (3) és (4) bekezdése						új
52. cikk	31. cikk					
53. cikk	31a. cikk					
54. cikk	28. cikk					
55. cikk	29. cikk					
56. cikk	30. cikk					
57. cikk	32. cikk					
58. cikk	32a. cikk					
az 59. cikk (1) bekezdése	a 32b. cikk (1) bekezdés					
az 59. cikk (2) bekezdése	a 32b. cikk (2) bekezdése					

▼B

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
az 59. cikk (3) bekezdése	a 32b. cikk (3) bekezdése					
az 59. cikk (4) bekezdése	a 32b. cikk (4) bekezdése					
az 59. cikk (5) bekezdése	a 32b. cikk (5) bekezdése					
az 59. cikk (6) bekezdése	a 32b. cikk (7) bekezdése					
a 60. cikk (1) bekezdése	a 33. cikk (4) bekezdése					
a 60. cikk (2) bekezdése						új
61. cikk	37. cikk					
a 62. cikk első albekezdése	38. cikk	a 28. cikk első albekezdése				
a 62. cikk második–negyedik albekezdése		a 28. cikk második – negyedik albekez dése				
63. cikk		29. cikk				
64. cikk			47. cikk			
65. cikk			47. cikk			
a 66. cikk (1) bekezdésének első albekezdése						új
a 66. cikk (1) bekezdésének második albekezdése			a 48. cikk (1) bekezdése			
a 66. cikk (2) bekezdése			a 48. cikk (2) bekezdése			
67. cikk			50. cikk			
68. cikk (1) bekezdés	39. cikk (1) bekezdés					
a 68. cikk (2) bekezdése	a 39. cikk (3) bekezdése					
a 69. cikk (1) bekezdése						új
a 69. cikk (2) bekezdése					a 2000/64/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése	
a 69. cikk (3) bekezdése					a 2002/12/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése és a 2000/64/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdése	

▼B

ez az irányelv	a 79/267/EGK irányelv	a 90/619/EGK irányelv	a 92/96/EK irányelv	a 95/26/EK irányelv	egyéb jogi aktusok	
a 69. cikk (4) bekezdése					2000/64/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdése és 2002/12/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdése	
a 69. cikk (5) bekezdése					a 2002/12/EK irányelv 3. cikkének (4) bekezdése	
70. cikk	41. cikk	31. cikk	az 51. cikk (2) bekezdése	a 6. cikk (2) bekezdése	a 2000/64/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdése és a 2002/12/EK irányelv 3. cikkének (3) bekezdése	
71. cikk					a 2002/12/EK irányelv 2. cikke	
72. cikk						
73. cikk						
74. cikk						
I. melléklet	melléklet					
II. melléklet			I. melléklet			
III. melléklet			II. melléklet			
IV. melléklet						
V. melléklet						
VI. melléklet						